JOYCE DIN GWELL

Titlu original: *THE TIMBER MAN*

TĂIETORUL DE LEMNE
Variantă: OMUL DE LEMN

Traducător: Mihnea Columbeanu

Spre deosebire de majoritatea mamelor vitrege, cea a lui Mim Tarrant era o adevărată Gorgonă – întruchiparea mamei vitrege din cărți: egoistă, hrăpăreață și cu o undă de cruzime. Mim ar fi putut să-i țină piept singură, dar ceea ce nu suporta era să-l vadă pe fratele ei mai mic, Karri, la discreția Lydiei. Singura soluție, a

conchis ea, era să fugă – așa că s-a deghizat convenabil și l-a dus pe Karri cât mai departe posibil de casa lor din Sydney, în tabăra unor tăietori de lemne din jungla aflată în nordul Queensland-ului. Din păcate, pentru oricine care nu cunoștea toate faptele, Mim părea să practice o formă de înșelătorie destul de neplăcută. Noul ei șef, Blaze Barlow, nu știa toate faptele, și s-a repezit să tragă o concluzie greșită. Mim ar fi dat orice ca să-i poată spune tot adevărul – dar, dacă o făcea, ce s-ar fi întâmplat cu Karri?

— Ei, în sfârşit am prins păsărica în laț, spuse tăios Lydia. Ceea ce n-au

putut face poliția și presa pentru mine, ai făcut chiar tu. Te-ai dat de gol. Întotdeauna ai fost o proastă.

— Cum… vreau să zic…

Dar Mim își amintea ultima zi a incendiului, și cuvintele pe care le rostise: *Acum închid!… Cu bine. Aici Mim Tarrant. Dumnezeu să ne aibă în pază.*

Isabel le transmisese la Brisbane. De acolo, ajunseseră întoarce colțurile lumii. Incendiile făceau întotdeauna senzație.

— A fost foarte emoționant, râse afectat Lydia. Știi că ai ajuns pe prima pagină a ziarelor? Dacă-mi amintesc bine, au scris: „ACUM ÎNCHID!

— DUMNEZEU SĂ NE AIBĂ ÎN

PAZĂ”.

Cu voce îngroșată, Mim o întrebă:

— De ce-ai venit?

— A, nu după tine, Mimosa, nu-ți face griji, nu coseai chiar atât de bine. După puști am venit.

— După… după Karri? Nu se poate!

— Sunt aici, nu?

— Dar niciodată n-ai ținut la el, știi bine că nu!

— Foarte adevărat, iar acum cu atât mai puțin. Dar ceea ce ai omis tu, în entuziasmul tău frățesc, a fost faptul că trebuia să prezint obiectul întreținerii ori de câte ori câte un mandatar băgăreț își vâra nasul ca să vadă cum o mai duce țâncul.

— Vrei să spui că tatăl meu a stipulat asta?

— Da.

Fața Lydia era vânătă de furie.

— N-a fost tocmai prost, nu-i așa?

Își aprinse o țigară, punând-o în portțigaretul ei lung.

— Ai perfectă dreptate, continuă ea, ghicind gândurile lui Mim, nu-mi doresc plăcerea companiei lui Karri. Dar cu banii aș avea ce să fac. Nu-s mulți, dar vin regulat. Vreau să mă extind, iar așa ceva ți-i înghite pe toți, până la ultima centimă. De-asta am vrenit aici, ca să te scap de povara acestui puști odios, dar necesar.

— Nu-l iei nicăieri! Nu te las!

— A, nu mă lași? Te sfătuiesc să te

mai gândești înainte de a face asemenea declarații pripite. Legea nu le privește deloc cu ochi buni. Un tutore fără casă!

— Am casă, răspunse Mim.

— Ai o slujbă și o locuință de serviciu, dar niciun domiciliu propriu. Eu nu-s proastă ca tine, Mimosa, eu mă documentez! În al doilea rând, legea susține o stare financiară solidă. Eu am salonul, apartamentul… Tu n-ai decât o simplă leafă săptămânală. În al treilea rând, starea conjugală. Legea nu privește cu ochi buni o susținătoare legală nemăritată.

În timpul acestei tirade, Mim o zărise pe Caroline îndepărtându-se și, în clipa când Lydia menționă dorita

stare civilă, o văzu aducându-l pe Blaze Barlow prin arenă. Blaze ajunse lângă ea tocmai la timp pentru a răspunde:

— Asta se poate aranja.

Lydia se răsuci spre el.

— Și dumneata, mă rog, cine ești? A, acum îmi amintesc. Ai câştigat concursul, și pe urmă l-ai pierdut, făcând pe prostul.

Blaze se înclină.

— Și cu ce drept te amesteci? întrebă Lydia.

Netulburat, Blaze răspunse:

— Cu dreptul soțului celei mai apropiate rude a copilului.

Toate personajele din această carte există numai în imaginația

autoarei, și nu au nici cea mai mică legătură cu unele persoane care ar putea să poarte aceleași nume. Ele nu sunt inspirate nici măcar aproximativ de unele persoane reale, cunoscute sau necunoscute de autoare, și toate incidentele descrise sunt absolut imaginare.

Capitolul 1

Era o zi blândă de primăvară în Sydney, dar Mim Tarrant – botezată Mimosa, pentru că la naștere avusese un păr ca o spumă aurie – ar fi putut la fel de bine să fie cumpăna iernii.

Nu scena mohorâtă din fața ei – o stradă industrială anostă, cu trotuare

sordide, și un șir de tomberoane murdare înclinate canișteoameni beți, cu capacele căzute – o întrista, ci propria ei stare de spirit. Chiar putea spera să-i reușească figura? continua ea să se îndoiască, și într-al doisprezecelea ceas.

Timp de câteva momente, o sfidase pe domnișoara Lannock și se oprise din lucru pentru a privi în gol pe fereastra atelierului, sperând să vadă în scena deprimantă de afară ceea ce vedea uneori când se gândea la comentariile istețe ale fratelui ei mai mic, Karri, cu speranța de a găsi ceva de basm în labirintul clădirilor dărăpănate și în albastrul cerului de deasupra – măcar atâta cât să-i mai vină inima la loc.

Azi, însă, nu reușea. Totul rămânea posomorât și incolor, fără nimic de poveste, iar albastrul cerului nu avea niciun efect.

„Totuși”, își spuse ea, „așa vreau să fie, așa se cuvine. Trebuie să am un stimulent, ceva care să mă țină pe picioare, iar calea asta neîmbietoare e singura mea speranță – pe lângă Karri, bineînțeles”.

— Visezi cu ochii deschiși? toarse prin atelier, până la Mim, vocea răutăcioasă a domnișoarei Lannock.

Când domnișoara Lannock vorbea pe tonul acela dulceag-purulent, Mim intra întotdeauna în gardă. Știa că, la zece minute după orice confidență pe care i-ar fi putut-o face în disperarea ei,

mărturisirea ar fi ajuns la urechile mamei sale vitrege.

— Îmi odihneam doar ochii, răspunse ea.

— Nu te condamn, dragă, se auzi din nou vocea mieroasă. Așteaptă multe de la tine, nu-i așa?

O pauză de efect.

— Nu te-ai gândit niciodată să pleci de-aici? Și să iei și băiatul?

— Să-l iau pe Karri cu mine? Ar fi o nebunie.

Mim repetase acest răspuns atât de des, încât îl rostea pe cel mai firesc ton.

Văzu dezamăgirea de pe fața domnișoarei Lannock, care dorea atât de mult să se vâre pe sub pielea șefei

ei, şi-şi ascunse expresia aplecându-se sârguincios peste mașina de cusut.

În clipa următoare, cosea din nou tivuri, fredonând mut în ritmul mașinii.

„Karri și cu mine vom pleca”, spuneau cuvintele cântecelului neauzit. „La noapte, vom pleca de-acasă”.

* * *

La douăzeci și unu de ani, Mim știa de cinci ani, de când în viața sa intervenise mama ei vitregă, că nu-i mai rămăsese decât să plece. Dar Karri fusese prea mic, ea fusese minoră – și mai existase și tata. Slab, ineficient, nedemn de încredere, era totuși tatăl ei. Așa că se mulțumise să tragă de

timp și să-și urzească pe îndelete planurile.

La cincisprezece ani, când mama ei murise, Mim simțise cu o cumplită certitudine că această povară apăsa prea greu pe umerii ei tineri. Partea cea mai frumoasă din viața ei se sfârșise. Chiar înainte ca mama ei să se prăpădească, Mim îi spusese ceva în acest sens, căci știa că sfârşitul era aproape.

— Nu, Mim, o asigurase mama ei. Tot ce-i mai frumos abia acum urmează.

Totuși, mama ei se înșelase. La niciun an după moartea soției lui, Gerald Tarrant se recăsătorise. Noua sa soție se numea Lydia și era genul de mamă vitregă despre care oamenii cred

că există numai în basme și melodrame – caustică, acidă, opresivă, provocatoare când n-o păștea niciun pericol, adeseori crudă. În adolescență, Mim îi cunoscuse adeseori această cruzime – înfigerea intenționată a câte unui pieptene în păr, sau usturimea palmelor ei pe obraji și peste urechi, când Gerald nu era în apropiere. Alteori, cruzimile erau mai subtile – o carte preferată ruptă, o vază pe care o primise în dar de la mama ei făcută țăndări pe jos... Mim nu se plânsese niciodată, căci Lydia găsise încă de la început o cale de a pedepsi orice reclamații: Karri. Mim nu suporta să-și vadă lovit frățiorul, în vârstă doar de doi ani când murise mama lor și de trei

la apariția Lydiei.

Fuseseră niște ani de coșmar. Mim fusese retrasă de colegiu și pusă să lucreze în croitoria Lydiei. Nu avea talent, dar era o mână de lucru ieftină. Abia acolo înțelesese Mim *de ce* se căsătorise Lydia cu tatăl ei, căci chiar și pentru ochii ei indiferenți – indiferenți fiindcă se detașa instinctiv de toată acea situație dezgustătoare – nimeni nu făcea risipă de dragoste.

Lydia era o femeie ambițioasă și dorise să-și fructifice cumva extraordinarul talent. Talentul ei era acela de a croi haine, iar Mim trebuia să recunoască cinstit că era extrem de iscusită cu acul și ața. Ar fi admirat-o, dacă n-o detesta. La fel cum ar fi putut

să-l antipatizeze și pe tatăl ei, dacă în primul rând nu l-ar fi iubit.

— Să ai grijă de tata, îi spusese mama ei, fără ca soțului ei să-i fi spus niciodată: „să ai grijă de copii”. Cât despre micul Karri, el era întru totul băiatul lui Mim.

Lucrând în salonul de croitorie al Lydiei, descoperise că înainte de căsătorie aceasta nu avusese niciun ban și că, doar cu un mic capital, ar fi putut ajunge departe. Iar din ziua cununiei cu Gerald Tarrant, ajunsese într-adevăr departe.

De-atunci, totul fusese dedicat afacerilor. Fiecare tablou pictat și vândut de Gerald Tarrant. Taxele școlară ale lui Mim, după retragerea de

la colegiu. Mai târziu, când îi venise și lui vremea, Karri se dusese la școală arătând ca un copil sărac. Mim își amintea că în dimineața aceea, nemaisuportând, alergase la tatăl ei.

— Tată, trebuie să înceteze odată, nu-ți dai seama?

În sfârşit, Gerald Tarrant își venise în fire.

— O să se termine, Mim, am pregătit ceva.

Mim își amintea că-l privise cu milă pe omul acela slab, nesigur de sine, pierdut.

După aceea, se bucurase că nu-i reproșase cât de nechibzuit fusese și ce suferințe le provocase copiilor lui, căci în mai puțin de o săptămână Gerald

Tarrant murise.

Abia atunci ieșise la iveală planul lui. Era atât de ridicol, încât Mim izbucnise în plâns.

Capitalul rămas era pentru întreținerea lui Karri – Mim era adultă acum, trebuia să-și facă singură un rost în viață – iar banii urmau să-i fie plătiți cui avea grijă de el. Tatăl ei, care mereu încurcase borcanele, crezuse că proceda foarte abil. Știa că Lydia îl antipatiza pe băiat, ca pe toți copiii. Fără îndoială, credea că i l-ar fi dar în primire bucuros lui Mim, care atunci ar fi avut la dispoziție și banii.

La citirea testamentului, Lydia râsese. Peste cinci minute, îl pălmuise pe Karri la fel cum cândva o bătuse și

pe Mim. Acum o putea face fără ascunzișuri. Gerald, cu protestele lui moleșite, nu mai era.

Mim înțelesese o dată pentru totdeauna că trebuia să plece cu Karri cât putea de repede. Acum, însă, s-ar fi putut să-i fie mai greu. După testamentul prostesc al lui Gerald, Lydia ar fi putut încerca să-l țină pe băiat la ea, deși Mim insista că putea să păstreze banii. Pe lângă firea ei caustică și nedreaptă, Lydia mai era și extrem de meschină.

Și mai era și vicleană. Mim nu se îndoia că întrebarea răutăcioasă a domnișoarei Lannock, „Nu te-ai gândit niciodată să pleci de-aici? Și să iei și băiatul?”, fusese pusă la cale de

altcineva. Lydia, cu mintea numai la bani, stătea tot timpul în alertă.

Dar și Mim era în alertă, de cinci ani. Iar Karri, oricât de puțin înțelegea el situația, era la rândul lui atent. Mim îl pusese în gardă.

— Să știi, Karri, că dacă vreodată par să fiu aspră și rea cu tine, nu vorbesc serios.

— Știu, Mim. Știu c-ai s-o faci de ochii *ei.*

Era îngrozitor, să învețe un copil să fie așa de necinstit, dar lui Mim nu-i mai păsa.

— Vei mai ști și că o fac ca să nu ghicească planul nostru secret.

— Să plecăm?

— Taci!

— Da, răspunsese Karri, privind-o cu ochii lui cenușii-argintii ca arborele din vestul Australiei căruia îi purta numele, căci Gerald Tarrant își botezase copiii după lucrurile pe care le iubea și le picta. Am să știu, Mim.

Apoi adăugase melancolic, atingându-și involuntar o vânătaie cu mâna:

— Când?

— Curând. *Curând,* iubitule. Planul e aproape gata.

Așa era. Mim se consultase cu Nick Peters, un tânăr detectiv, soțul uneia dintre prietenele ei de la W.E.A. Vorbise cu falsă nepăsare, astfel încât Nick nu bănuise ce intenții serioase avea. Și o scosese bine la capăt, grație

cursurilor de artă dramatică de la W.E.A.

Lydia privise cu sarcasm lecțiile de actorie, dar n-o putuse opri pe Mim, pentru că fiica ei vitregă avea acum douăzeci și unu de ani, iar lecțiile de la Asociația de Educație a Muncitorilor erau gratuite.

— Deși, dac-am văzut în viața mea pe cineva care să aibă mai puțin mutră de actriță… comentase batjocoritor Lydia, iar Mim știuse că avea dreptate. Era prea scundă, prea palidă, prea ștearsă pentru scenă, și nu avea har. Dar învățase de-acolo ceea ce dorise: arta de a pune întrebări extrem de importante ca și cum n-ar fi contat – arta prefăcătoriei. Prefăcătoria putea

avea o importanță decisivă în viața ei.

Lui Nick, înalt, simpatic și deloc bănuitor, îi spusese într-o doară:

— Am citit despre cazul acela Trenton – cum l-au prins pe Trenton după ce l-au căutat atâta într-o suburbie. În joacă, mi-am închipuit că m-aș ascunde și eu. Care ar fi locul cel mai bun, Nick?

— Hmm, delicată întrebare, tânără Mim. Unii spun că în oraș – uită-te cum se pierde poștașul în decor – dar eu aș zice…

— Da…?

— Cât poți de departe. Totuși, reține, asta nu-i decât teoria lui Nick.

— Așa, Nick…?

— Cu cât ajungi mai departe, cu

atât va trebui să se întindă mai mult brațul lung al legii – așa trebuie să privești lucrurile. Și mai există și posibilitatea – redusă, recunosc – ca anunțul tău din ziarul local să nu se răspândească în țară. Așa că eu, dacă aș fi pe fugă, m-aș duce cât mai departe și acolo m-aș da la fund un timp. M-aș face de folos, astfel încât, dacă aș fi descoperit, oamenii să nu vrea totuși să renunțe la mine. Dar trebuie să înțelegi, tânără Mim, că eu nu sunt un infractor, ci numai un…

— Un cetățean cinstit într-o pasă proastă. Zi mai departe.

— După un timp, aș porni din nou la drum, reluă Nick, cu zâmbetul lui vesel.

— Înțeleg… Ni mi-ai spus dacă la nord, la sud, la est sau la vest.

— Estul se exclude, acolo e coasta, și ar trebui să am autorizație pentru ieșirea din țară. Sudul și vestul ar putea rezolva problema, deși eu, personal, aș lua-o spre nord.

— Spre nord?

— Pe moment, în Queensland e o lume destul de amestecată, zâmbi Nick. Plantațiile de zahăr, de pildă…

Mim, însă, începuse dintr-odată să tremure, așa că nu-l mai asculta.

Căci, când își depusese cererea la Agenția de Plasare Castle – fără succes, pentru că domnișoara Castle avusese îndoieli văzând o tânără care căuta un loc de muncă unde să-și poată lua și

fratele mai mic – Mim citise pe panoul cu locuri vacante rezemat lângă ușă un anunț care parcă ar fi fost inventat de Nick.

BARLOW’S, NORDUL QUEENSLAND-ULUI, CAUTĂ TÂNĂRĂ PENTRU COMPANIE ȘI AJUTOR. FĂRĂ OBIECȚII LA COPII. SALARII BUNE.

Aceasta se întâmplase săptămâna trecută. Oare postul mai era liber?

Descoperise că era.

— Vreți să spuneți că nu vă deranjează distanța? Barlow e departe.

Domnișoara Castle n-o recunoscuse pe Mim cea din urmă cu o săptămână, văzând în locul ei o femeie

de vreo treizeci de ani, destul de insipidă. Mim își pulverizase părul blond cu cenușiu, într-o toaletă a gării. De asemenea, se fardase atent, așa cum învățase la cursurile de machiaj. Își aplicase în jurul gurii și al ochilor câteva riduri discrete de oboseală. Buzele și le rujase cu un roz discret, propriu tinereții mai trecute. Arăta ca o mamă tânără și îngrijorată.

„Sărăcuța de ea”, își spuse domnișoara Castle.

— Nu-mi place frigul, îi explică Mim. Mă gândeam să încerc în Queensland. Aveți ceva în Queensland? În nord, eventual?

Domnișoara Castle ezită un moment. Tânăra părea harnică, dar nu

arăta în stare să prea țină companie, iar domnișoarei Castle îi plăcea să-l mulțumească pe domnul Barlow, care întotdeauna își selecționa angajații de la Sydney, nu de la Brisbane, convins că după ce un candidat făcuse atâta drum avea mai mari șanse să se oprească locului. Pe de altă parte, își spuse domnișoara Castle, nordul fierbinte al Queensland-ului era dificil în timpul verii. Iarna, toată lumea s-ar fi repezit să ocupe postul.

— Am un băiat, spuse Mim cu curaj.

— Nicio obiecție, răspunse domnișoara Castle. Ceva referințe?

Mim se pregătise din timp. Le convinsese pe colegele ei de la W.E.A.

Să practice un joc de-a referințele. „Alegem orice nume”, propusese ea, „dar cu aceleași inițiale. Eu îți scriu ție, Julia, iar tu, mie”.

— „Pentru oricine poate fi interesat: am cunoscut-o pe Marion Thomas pentru o perioadă de…”, citi domnișoara Castle.

Apoi puse scrisoarea de referințe pe masă. Încă nu era convinsă, deși nu se îndoia că, dacă dorea o fată ca ajutor și companie, Caroline Pettit ar fi preferat fără îndoială una neinteresantă, ca asta. O trimisese pe Caroline la Barlow, ca secretară, anul trecut, și știuse ce avea în minte din momentul când îl cunoștea pe noul ei șef. Până acum, își spuse domnișoara

Castle cu pizmă, figura nu-i ținuse.

— Pot primi postul ăsta, vă rog? insistă Mim. Băiețelul meu… are pieptul cam sensibil… trebuie să trăiască într-un climat cald. Înțelegeți…

— Bine, atunci, foarte bine, cedă în sfârşit domnișoara Castle; în fond, postul de la Barlow era scos la plasare de trei săptămâni. Pentru o femeie cu un copil, taxa ar fi de treizeci de lire sterline.

Lui Mim îi căzu fața. Economisise numai zece.

— Totuși, distanța fiind considerabilă, continuă domnișoara Castle, domnul Barlow va plăti în avans biletele, reținându-și apoi cheltuiala din leafa dumitale săptămânală, după ce te

angajezi pentru cel puțin șase luni.

Acest lucru o cam amărâse; urmând sfatul nevinovat al lui Nick, Mim voise să se instaleze doar temporar, apoi să-și continue fura. Totuși, șase luni nu însemna prea mult și, având în vedere că trebuia să-și plătească drumul, altfel neputând decât să stea acasă, acceptase.

— Așa voi face, spusese ea.

Pregătindu-se, își falsificase chiar și semnăturile. Lydia putea să contacteze poliția, iar poliția s-ar fi interesat la agențiile de plasare, examinând registrele. Constatse că, dacă-și ținea rigide două degete, scrisul ei se schimba complet. Se semnase cu numele de Marion Thomas, cel pe care

i-l atribuise Julia. Trebuia să aibă aceleași inițiale cu cele de pe geantă, căci nu-și putea permite să-și cumpere o valiză.

— Foarte bine, doamnă Thomas, dacă veniți mâine după-amiază tot pe la ora asta, vom avea biletele pentru Binbilli Siding și puteți pleca în aceeași seară.

Nici că s-ar fi putut mai bine. O dată pe lună, Lydia se ducea la „conferința de boarfe”, cum îi spunea ea; pleca direct de la salon, iar noaptea rămânea la o prietenă. Dar unde Dumnezeu era Binbilli Siding?

— În nordul Queensland-ului, unde este și firma Barlow, desigur, răspunse impacientată domnișoara Castle.

Încă nu era convinsă că făcea bine ce făcea; domnul Barlow era un om atât de elegant, iar femeia asta, pe lângă că arăta destul de anost, nu părea nici prea inteligentă. Totuși, Caroline trebuia să se mulțumească doar cu atât.

— Și mai este și taxa mea, se răsti ea.

— O am pregătită.

Mim îi dădu banii.

Peste un minut, ieși.

* * *

În după-amiaza aceea, imediat ce atelierul se închidea, urma să pornească grăbită spre Agenția Castle – oprindu-se mai întâi pe drum ca să se

machieze, desigur. Era o problemă în plus, dar după ce scăpa din Sydney și de domnișoara Castle putea să renunțe la orice prefăcătorie prostească.

Mecanic, cusu încă un tiv. „Să-l iau pe Karri cu mine? Ar fi o nebunie”, îi spusese ea domnișoarei Lannock, care abia aștepta s-o toarne Lydiei; acum, nu-i rămânea decât să raporteze: „E așa cum ați sperat dumneavoastră, dragă doamnă Tarrant, nu are timp pentru frate-său, bestia asta mică și ingrată, iar dacă o-ntinde n-o să-l ia cu el, puteți să mă credeți pe cuvânt!”

Dar domnișoara Lannock se înșela. Mim urma să-l ia pe Karri cu ea. În Queensland. În aceeași noapte.

„Dacă pot să-l întrețin pe Karri, iar

slujba asta e plătită bine și n-au nicio obiecție față de copil, cum scrie în anunț, totul va fi bine”, își spunea bucuroasă Mim.

Începu încă un tiv. Undeva, bătu un ceas. Totul mergea bine, peste două ore avea să ia biletele, iar după încă trei ore…

Ușa dintre salon și atelier se deschise.

— Asta-i persoana, spuse răspicat o voce – vocea rece și dură a Lydiei. Are aceeași statură și constituție. Ridică-te! îi ordonă ea lui Mim.

Ascultătoare, Mim se ridică. Numai de complicații nu avea nevoie.

— Ei?

Lydia se întoarse spre femeia care

intrase după ea în atelier – o femeie între două vârste, cu ochi ageri.

— Colorația merge? Ar putea să treacă?

Amândouă o priveau pe Mim ca și cum ar fi fost un vițel la expoziție.

Câteva momente, avu loc o inspecție atentă. Lui Mim i se ceru scurt să se întoarcă și să meargă până în capătul încăperii.

Apoi:

— Cred că merge, declară femeia, măsurând-o cu privirea din cap până-n picioare.

Capitolul 2

Lydia Tarrant se întoarse spre fiica ei vitregă.

— Ia-ți haina și du-te cu domnișoara Bellamy. O să-ți explice ea pe drum.

Apoi adăugă – pentru domnișoara Bellamy, fără îndoială:

— În seara asta nu e nevoie să mai vii la atelier.

Între timp, toate trei ajunseseră în salonul pentru clienți al Croitoriei Lydia Tarrant. Era mochetat luxos și înzestrat cu draperii bogate, iar Mim se întrebă ce-și spusese domnișoara Bellamy când intrase în atelierul searbăd și nedecorat din spate. Se mira că mama ei vitregă o primise acolo; clienții erau răsfățați întotdeauna în salonul de catifea și

pluș. Apoi, domnișoara Bellamy începu să-i explice, iar Mim înțelese. Lydia nu-și irosea niciodată efectele pentru subalterni. Iar domnișoara Bellamy era doar o subalternă, căci îi spuse lui Mim:

— Lucrezi pentru familia Clinfield. Îi cunoști, desigur, nu?

— Da.

Mim îi cunoștea foarte bine, căci de-o lună cosea toate tivurile pentru nunta din casa Clinfield. Lydia fusese în culmea satisfacției când înhățase comanda pentru rochiile domnișoarelor de onoare. Numai faptul că mireasa își cumpărase rochia de la Paris îi umbrise triumful.

— W vorba de a treia domnișoară de onoare, spuse domnișoara Bellamy,

grăbindu-se cu Mim spre o mașină care le aștepta. Fata în rochie galbenă. Ţi-o amintești?

— Eu nu lucrez decât tivurile, răspunse Mim.

— Era foarte mică, așa ca tine, semăna cu un șoricel. Mult mai distinsă, bineînțeles. Trebuie să ţi-o amintești, pentru că doamna Tarrant te-a folosit la probă a doua și a treia, fiindcă aveți aceleași măsuri.

— Îmi amintesc, spuse Mim.

Nu putea suferi clientele care aveau aceleași măsuri cu ea. Oricât de monoton erau cusutul tivurilor, prefera să lucreze la mașină o lună încheiată, decât să stea cinci minute cu rochia în lucru pe ea, în timp ce Lydia o

împingea, o smucea și o împungea cu ace. O dată, își înfipsese în antebrațul ei chiar și foarfecele. „Stai la un loc, proasto!” o repezise ea.

— E o nuntă-curcubeu, continua domnișoara Bellamy. Geraldine Clinfield este foarte tânără, iar tineri sunt sensibili la tot felul de microbi.

Pufni cu dispreț.

— În ultimul moment, s-a produs ceva neprevăzut. Rochia galbenă s-a îmbolnăvit de gripă.

— Mare păcat, o să se strice efectul de curcubeu, spuse cu nepăsare Mim, care se gândea la lucruri mai importante, ca repetiția meticuloasă cu Karri, în aceeași seară, înaintea plecării.

— N-o să se strice, replică domnișoara Bellamy. Tocmai de-asta am venit după tine.

— După mine?

— Ai aceeași statură și colorație – nu și aceeași distincție, se repetă ea – dar, cu puțin fard, o să meargă.

— Dar…

— Dacă vrei să știi părerea mea, ești o fată foarte norocoasă. Va fi mai distractiv decât să robotești în atelierul ăla. Și-n plus, alde Clinfield n-au să te lase să pleci cu mânagoală. Ei, uite că am ajuns. Ține-te aproape de mine. Cei de la catering și aprovizionare s-au împrăștiat peste tot și, în îmbulzeala asta, poți să te pierzi. Și n-avem timp de-așa ceva.

Mim o urmă cât putu de aproape, căci domnișoara Bellamy aproape că alerga. Fugind în urma ei, Mim zări niște holuri spațioase, scări asculte și antreuri pardosite cu faianță. Înțelegea de ce fusese Lydia atât de încântată să preia comenzile pentru domnișoarele de onoare. Mama ei vitregă murea după „crema societății”, cum o numea ea.

Pretutindeni forfoteau oameni, ceea ce făcea ca avertismentul domnișoarei Bellamy de a se ține pe lângă ea să aibă foarte mult sens.

— Recepția se ține pe terasă, gâfâi domnișoara Bellamy, urcând treptele câte două, sub o marchiză de mătase roz. Am ajuns. Hai, intră.

Mim, însă, se opri în ușă, intimidată.

— Asta-i? strigă o tânără. Ce oroare!

— Lasă, replică altă voce, mai veselă, cu puțină pudră, o să dea bine.

O a treia voce, mai vârstnică, i se adresă lui Mim pe un ton de scuză:

— Nu-s chiar atât de nesuferite pe cât par, domnișoară…

— Tarrant.

— Fiica doamnei Tarrant?

— Fiică vitregă.

— Intră, fetițo, n-avem timp de pierdut. Bella ți-a explicat, desigur. Claire s-a îmbolnăvit. E un mare ghinion pentru Gerry, de când s-a logodit își dorea o nuntă-curcubeu.

Dacă știam mai din timp, am fi putut căuta printre prietenele ei. Ce nesimțire din partea lui Claire, să telefoneze tocmai în ultimul moment! Dar noroc că Bella și-a amintit ce-a spus mama ta vitregă, că pentru a doua și a treia probă ale rochiei galbene are o angajată cu aceleași măsuri.

Posesoarea celei de-a treia voci, în rochie albastră, cu tocă albastră, păr ușor albăstrit, era în mod vizibil mama miresei. Zâmbi.

— Nu trebuie să le iei în seamă pe fete, o încurajă ea. Mereu vorbesc așa. Știi cum sunteți voi, tineretul din ziua de azi.

— Da… răspunse cam încurcată Mim.

„Așa suntem?” se întrebă ea. „N-am de unde să știu. Nu le cunosc decât pe Lydia și pe Lannock – și, pentru o oră pe săptămână, pe fetele de la W.E.A”.

— Arăt ca un monstru! se lamentă altă domnișoară de onoare.

— Păi și ce, dragă, nu ești? toarse suav o fată înaltă și brunetă.

Doamna Clinfield îi zâmbi lui Mim, ridicând din umeri. Apoi se întoarse și strigă:

— Gerry!

O fată cu cremă pe față și părul legat într-o eșarfă se apropie. Era cea care strigase „Ce oroare!”

— Ea e mireasa, o prezentă maică-sa.

Geraldine îi zâmbi vesel lui Mim, prin crema de pe față.

— Acum e rândul tău să zici „ce oroare”!

O împinse pe Mim în altă cameră, unde o coafeză pieptăna capete, iar două fete făceau manichiura și cosmetica.

— Claire a fost dezamăgită? o întrebă pe mireasă una dintre domnișoarele de onoare.

— Părea distrusă. Voia neapărat să-l cunoască pe Blaise.

O înghionti pe Mim.

— Acum e al tău, scumpo, zâmbi ea.

— Vărul tău e drăguț? întrebă altă voce.

— E foarte înalt, foarte chipeș și foarte bogat.

— Aaaa, înseamnă că e *foaaarte* drăguț...!

Râseră toate.

Între timp, Mim ajunsese pe scaunul de toaletă, iar coaforul și manichiurista o atacau în același timp. În oricare alt moment, i-ar fi plăcut, totul era atât de diferit de viața pe care o dusese, dar acum nu se putea gândi decât la un singur lucru: „Cât o dureze? Cât de curând am să pot scăpa?”

— Apropo, iubito, cum te cheamă? strigă mireasa.

— Mimosa.

Era un nume absurd, dar Mim își dădea seama că putea fi foarte

convenabil. Când Karri îi spunea „Mim”, acesta ar fi sunat ca unul dintre numeroasele diminutive copilărești pentru „mamă”. Dacă s-ar fi numi Dorothy, Judith, Lorraine, oricâte repetiții făcea cu Karri, băiatul ar fi putut avea unele scăpări, creând dificultăți.

— Mimosa. Ei, o să ți se potrivească rochia! se bucură Geraldine.

Părul lui Mim era pieptănat, fixat cu gel, pulverizat cu aur până nu se mai văzu nimic din culoarea de șoricel.

Interveni cosmeticiana, dar machiind-o altfel decât la W.E.A. Acolo o învățaseră cum să-și schimbe fizionomia, nu cum s-o avantajeze.

— Asta-s eu? exclamă Mim, cu ochii mari.

— În veci nu te-ai recunoaște, așa-i? râse magiciana. Datorită conturului de ochi, plus alte câteva trucuri. Următoarea la rând, vă rog.

Mim se ridică de pe scaun, iar o altă domnișoară de onoare îi luă locul. Mireasa o duse înapoi în prima cameră.

Mai întâi rochia – o probase, deci știa că i se potrivea – apoi câteva flori galbene, ca să se asorteze cu rochia galbenă, părul galben… și pantofii galbeni.

— Oroare! strigă mireasa la adresa pantofilor. Picioarele lui Claire sunt mai mari.

— Claire ar urî-o pentru asta,

chicoti fata înaltă și brunetă care era prima domnișoară de onoare, cea roșie – numai că roșul, observă Mim, era de fapt un roz intens.

Imediat, plăcându-i la nebunie escarpenii fini cum în viața ei nu mai avusese, Mim spuse:

— O să-mi țin degetele de la picioare strânse.

— E o păpușă, încuviință mireasa.

— Așa arată, dădu din cap domnișoara roșie. Și noi, care am zis „oroare”!

— Ororilor, mai am doar o jumătate de oră, descoperi Geraldine. Stai aici, mielușico, și distrează-te.

Mim rămase privind cum celelalte erau pe rând finisate și veneau să

așepte lângă ea.

Mireasa ieși din cremă și bigudiuri ca un fluture din crisalidă. Intrară câteva fotografi, iar blitzurile fulgerară. Tatăl miresei anunță că erau deja cu zece minute în întârziere și din nou se auziră strigăte de „Oroare!”

Dar, în cele din urmă, fură împărțite în patru grupuri – domnișoarele roșie și portocalie în prima mașină, cea galbenă și cea verde în a doua, cea albastră, cea indigo și cea violetă într-a treia, iar în a patra, mireasa și tatăl ei.

Mim se pomeni cu o poșetuță în mână – o pungă galbenă asortată cu costumația. Se uită înăuntru și văzu un plic cu inscripția: „Cu mulțumiri, Grace

Clinfield”. Era răsplata pe care i-o promisese domnișoara Bellamy. Mă rog, zece șilingi, poate o liră sterlină, i-ar fi fost de mare folos.

Se uită neliniștită după un ceas, în timp ce mașina gonea pe străzi. Când văzu unul, se relaxă. Mai avea o oră și jumătate până când era așteptată la agenție. Timp berechet.

Ajunseră la biserică, une se aliniară și porniră încet prin naos.

Cei șapte cavaleri de onoare așteptau pe latura lor, în majoritate bărbați înalți, dar dominați cu toții de unul anume. „Al meu”, își spuse Mim, amintindu-și de cuvintele miresei: „foarte înalt, foarte chipeș și foarte bogat”.

Era cu siguranță foarte înalt și brunet – și, fiind văr cu familia Clinfield, probabil foarte bogat, dar Mim nu era convinsă că-l găsea prea chipeș, după părerea ei având un chip mai degrabă agreabil și onest.

Mim urmă exemplul domnișoarei de onoare din fața ei și se așează lângă partenerul său. Ceremonia începu.

Întrucât aceasta n-o prea interesa, necunoscând mireasa, Mim își lăsă atenția să se abată spre omul de lângă ea.

Îl privi pe furiș, în timp ce pastorul începea să vorbească. Știa că se numea Blaise. Numele nu i se potrivea. Părea un om prea aspru pentru un asemenea nume. Era, fără îndoială, foarte oacheș.

Avea pielea închisă la culoare ca lemnul și ochii de aceeași culoare. Erau niște ochi extrem de limpezi.

Mim le observă imediat această limpezime. Ochii tatălui ei fuseseră neliniștiți, șovăitori. Acești ochi erau atât de direcți, încât o făceau să se simtă mai sigură pe sine.

Văzu că privirea lui era puțin amuzată, chiar ușor disprețuitoare. Deduse că nu se afla în propria lui lume.

Se întrebă care era lumea lui. Mireasa spusese că era foarte bogat și, fiind văr cu familia Clinfield, putea lucra în același domeniu cu ei, o rețea de magazine. Totuși, cumva nu părea om de afaceri. Stătea într-o poziție

corectă, dreaptă, dar nu era atent nici la verișoara lui, nici la altcineva din suita ei. Mim îi urmări privirea și văzu că estima ceva – lemnul din care era construit altarul. Nu se mișca, dar era clar că ochii lui îl studiau și-l evaluau. Evident – era un tăietor de lemne.

Ca atrasă de un magnet, privirea lui se întoarse spre Mim. Păru să-i descifreze constatarea şi-şi înclină imperceptibil capul brunet, în semn de confirmare. Nemulțumită de sine însăși, Mim privi din nou drept înainte.

— Iubiți enoriași, ne-am adunat aici…

N-avea niciun rost. Nu-și putu stăpâni o nouă privire scurtă spre el.

Acum zâmbea, calm, discret, dar

nu ironic ca înainte, ci parcă solicitând un zâmbet de răspuns.

— ...în fața lui Dumnezeu, și înaintea acestei congregații...

Blaise continua s-o privească pe Mim, în așteptare, iar ea, împotriva propriei voințe, zâmbi la rândul ei.

Slujba continua, dar Mim pierduse șirul cuvintelor. Fu surprinsă când domnișoara de onoare din spatele ei, cea verde, o împinse ușor înainte, spre sacristie. Ceremonia se terminase, iar pastorul scotea registrul pentru semnături.

Din sacristie se auzeau râsete și voci. Erau prea mulți oameni. Puține mirese avea câte șapte domnișoare de onoare cu șapte cavaleri. Mim, care nu

dorea să se amestece, se retrase spre ușa de la ieșire.

Partenerul ei îi zâmbi din nou, la fel de prietenos ca în timpul slujbei. Recunoscătoare, Mim se întrebă dacă nu cumva i se spusese că venise în locul altei fete, iar el, fiind un om amabil, se hotărâse să-i ușureze situația.

Dar părea să nu știe.

— Culoarea mea e cea gablenă, spuse el. Atâta mi s-a spus. E clar că tu n-ai nevoie să ți se spună nimic. Înțelegi și singură.

Mim roși.

— S-a văzut atât de clar?

— Nu, dar s-a văzut clar ce făceam eu.

N-avea niciun rost să-l contrazică.

— Estimai lemnul din altar, spuse ea.

— Drept pentru care, m-ai etichetat ca fiind un tăietor de lemne. Într-adevăr, asta sunt.

— Îmi pare rău, murmură Mim.

— Că sunt tăietor de lemne?

— Că am fost indiscretă.

— N-ai fost indiscretă deloc. Ia stai, se pare că au pornit. Trebuie să ne păstrăm locurile, sau poate fi un curcubeu neregulat? întrebă el, cu același zâmbet amuzat și puțin disprețuitor dinainte.

— Nu mă prea pricep la nunți…

— Nici eu. În niciun caz la o nuntă ca asta.

— Și totuși, ești cavaler de onoare?

— Nu eu am ales.

— Așa cred, dădu Mim din cap, amintindu-și că era vărul miresei, deci probabil nu putuse să refuze.

— Nu ți-am reținut numele.

— Nici nu ți l-am spus.

Mim nu avea intenția să cedeze. Ce rost ar fi avut, dacă peste o jumătate de oră urma să plece?

Blaise așteptă un moment, apoi ridică din umeri, zâmbind.

— Te voi numi Lână-de-Aur, ți se potrivește.

Mim tresări ușor. Ce intuiție avea…!

— Foarte bine, Blaise.

Fu rândul lui să tresară.

— Cum naiba știi…? A, da,

desigur…

Orice explicație fu zădărnicită de constatarea nemulțumită a miresei:

— Oroare, galbenul nu-i aici!

— Să mergem, o chemă el.

Dar Mim întârzia, căci îi ieșise un pantof din picior. Uitase să-și țină degetele strânse.

— Un pantof prea mare! exclamă el nevenindu-i să creadă. Parc-aș fi la mine acasă.

— Femeile de-acolo poartă pantofi mari?

— Sunt foarte puține, dar e un loc unde trebuie să ai încălțări comode, că altfel…

— Că altfel…?

— Altfel, nu mai umbli deloc. Hai,

Lână-de-Aur, vino sub haina mea, trebuie să coborâm printr-o avalanșă de confetti.

Totuși, nu scăpară de confetti – nici de petalele de trandafir și de boabele de orez.

În mașină, Mim se aranjă, apoi începu să-i culeagă și lui confettile și petalele de pe haine.

— Mulțumesc, zâmbi Blaise.

Tăcră câteva momente, apoi Blaise îndrăzni să-i arunce o privire piezișă.

— Înțeleg că acum trebuie să apărem la recepția asta?

Mim se uită repede la el. Nu voia să spună decât că se plictisea, ca orice bărbat, de formalitățile mărunte, dar un moment lui Mim îi sărise inima din

piept. Preocuparea pentru fratele ei mai mic îi lăsase prea puțin timp pentru distracții în societate și, oricum, în situația ei umilă nu cunoscuse niciodată un bărbat ca el – un om atât de bogat.

— Desigur, răspunse ea, întrebându-se cum să dispară cu prima ocazie.

— Am ajuns, anunță Blaise.

Marchiza roz răsuna de râsete și pahare ciocnite.

— Îți aduc ceva de băut, spuse el. Stai aici.

Mim stătu pe loc până când Blaise dispăru, apoi se smulse din ceața roz și o luă la fugă spre casă.

Urcă grăbită scara și găsi camera unde fusese atinsă cu bagheta magică.

Se schimbă, dar mai pierdu câtva timp ca să-și caute ceva de pus pe cap. Nu avea timp să-și spele părul, și nu putea să apar la agenție cu culoarea aceea aurie strălucitoare, când era mama încărunțită a unui băiat de opt ani.

Văzu pe jos eșarfa pe care Geraldine o purtase peste bigudiuri. Nu credea că avea să-i simtă lipsa.

Îi fu ușor să plece. Un moment, se așteptase să-l vadă pe Blaise la baza scării, reproșându-i: „Unde-ai pornit? Ți-am spus să nu te miști din loc”.

Dar, când ajunse la asgenție, constată că domnișoara Castle nu era acolo. Biroul era închis.

— Nu se poate!

Mim bătu disperată în ușă, până

când apăru un îngrijitor.

— Degeaba, duduie, au plecat. Mâine-i găsiți.

— Nu se poate, acum am nevoie!

— Vedeți și dumneavoastră că nu-s aici. Eu tocmai închideam. Trebuie să plecați.

Fără tragere de inimă, Mim ieși. Se duse la cel mai apropiat telefon public și căută prin carte.

Încercă la toate numele „Castle”. N-o găsi nicăieri, și nimeni nu o cunoștea.

Disperată, scoase plicul pe care-l găsise în poșeta de la nuntă. Conținutul era mult mai voluminos decât un mic bacșiș, iar când văzu banii, Mim scoase o exclamație. Nu erau zece șilingi, așa

cum se așteptase, sau o liră – ci patru bancnote de cinci lire sterline.

Se gândi la coafeză, la machieusă, la manichiuristă, care ar fi avut dreptul la atâta. Fără îndoială, doamna Clinfield încurcase plicurile.

Douăzeci de lire sterline. *Douăzeci!* Treizeci, cu cele zece pe care reușise să le economisească. Iar domnișoara Castle spusese că biletele costau treizeci de lire sterline.

— Mă întreb cum… dacă… aș îndrăzni…?

Putea înapoia familiei Clinfield banii din salariul ei de la Barlow, și un moment i se restabili moralul, pentru ca apoi să i se prăbușească imediat din nou. Tot furt se chema. N-avea încotro,

trebuia să amâne plecarea.

Dar, când ajunse acasă, își dădu seama că nu mai putea amâna. Karri o aştepta la uşă, cu faţa luminată de nerăbdare – și o umflătură roșie pe care înainte n-o avusese. Marginile începuseră deja să se învinețească.

— Iubitule! exclamă Mim.

— A venit acasă după ceva. Noroc c-am văzut-o, Mim, și am ascuns geanta pentru drum. Numai că…

Buza începu să-i tremure.

— Am zgâriat masa și… și m-a… Dar n-am plâns, Mim, fiindcă știam că e pentru ultima oară.

Îi văzu expresia de pe față.

— A fost ultima oară, Mim, așa-i?

— Da, iubitule, a fost ultima oară.

N-o să ți se mai întâmple niciodată.

Mim îi strânse mâna într-a ei și, împreună, intrară în apartament să ia geanta.

Capitolul 3

Expresul de Brisbane urma să plece peste două minute, în timp ce Mim și Karri mergeau grăbiți pe peron.

În timp ce-l instruia pe Karri, făcea bagajul și-i scria Lydiei o scrisoare, Mim se transformase din nou în femeia de treizeci de ani, felicitându-se că-l pregătise pe Karri pentru acel rol. În ultimele săptămâni, băiatul o văzuse atât de des pe Mim cea de treizeci de ani, încât spuse doar atât:

— A, acum ești iar acea Mim.

— Da, și doar pentru scurt timp, iubitule.

Nimeni, își spunea Mim, n-ar fi ghicit, după înfățișarea lor neinteresant, ce emoție îi stăpânea, și mai ales fascinația lui Karri când văzu trenul. Niciun băiețel nu poate rezista unui tren, și mai ales unui gigant argintiu ca Expresul de Brisbane.

— Mamăăă, Mim! exclamă el.

Controlorul le verifică biletele, îi conduse în compartiment și, peste o jumătate de minut, se auzi semnalul, iar trenul se puse în mișcare.

Karri stătea pe culoar, cu nasul turtit de geam. Mim regreta că nu-i găsise loc la fereastră, dar nu conta.

Probabil avea să stea tot drumul pe coridor, încercând să se uite pe toate ferestrele de-acolo.

Trenul trecea prin suburbii, lăsând orașul Sydney în urmă, cu Lydia și cu toată viața lor dinainte – și cu încă cineva… Pentru prima oară de când plecase de la recepție, Mim avu un moment de răgaz ca să se gândească la el și să-l regrete. Era un regret sincer, căci acel Blaise fusese un om foarte drăguț.

Blaise și mai cum? Blaise Clinfield? Nu, numele Clinfield nu părea să i se potrivească.

Karri rămase pe culoar trei ore, până la Newcastle, după care picioarele începură să i se înmoaie, ochii i se

împăienjeniră, și reveni în compartiment, unde adormi imediat, cu capul pe genunchii lui Mim.

— Nu e nevoie să stea așa, spuse pasagerul de vizavi – singurul care mai era în compartiment, restul locurilor având inscripția „Rezervat” pe ele. Băiatul dumneavoastră se poate culca pe o parte. Însoțitorii mei se vor urca în tren abia mâine. Intenționez să mă întorc în fumoar, la o partidă de cărți. Nu pot dormi bine în trenuri, de aceea nu iau cușetă. Deci, dacă doriți, va fi loc pentru amândoi.

Când omul intrase în compartiment, Mim fusese prea preocupat de Karri și nu ridicase privirea. Nici acum nu se uită,

murmurând doar o mulțumire – nu pentru că n-ar fi fost recunoscătoare, ci fiindcă era împietrită. S-ar fi putut să se înșele, trebuia să se înșele, dar era aproape sigură că recunoscuse glasul. În timp ce ea se gândea la numele rudelor familiei Clinfield, vărul cel bogat ocupase locul din fața ei. O singură privire i-ar fi confirmat-o, dar Mim nu îndrăznea – nu putea – să se uite la el.

Auzi ușa compartimentului închizându-se, urmată de pașii care se îndepărtau pe coridor – pași lungi, apăsați, așa cum își amintea să umblase tăietorul de lemne. „O, nu, nu, *nu!...*” își spuse ea.

Într-un târziu, adormi mângâiată

de gândul că, dacă era într-adevăr el și o vedea a doua zi dimineaţă, urma să aibă în față o femeie cu totul diferită de fata pe care escortase în ajun. Acesta fu ultimul ei gând.

* * *

Se trezi cu numele „Barlow” pe buze. Acest lucru i se păru destul de surprinzător, căci nu se gândise prea mult la numele omului la care se ducea să se angajeze. Ridică ochii spre suportul pentru bagaje şi-şi dădu seama cum îi venise în minte. Pe eticheta singurei valize de acolo era scris numele „Barlow”. După nume părea să fie scrisă o destinație, dar o ascundeau

franjurile unui covor. Probabil Mim reținuse involuntar numele „Beryl” seara, înainte de a adormi.

Privi în jur și văzu că fratele ei nu era în compartiment. Luându-și buretele de baie și prosopul din geantă, Mim porni pe culoar, spre toaletă. Pe la jumătatea drumului, auzi glasul însuflețit al lui Karri.

— Mai spune-mi despre Big Timbers, Blaise.

Vocea se auzea dintr-un coridor îngust aflat în spatele compartimentului de bagaje. Pe bancheta strâmtă stătea așezat un bărbat, ținându-l pe fratele ei pe genunchi.

De astă dată, Mim nu mai coborî ochii. Știa că nu se putea ascunde la

nesfârșit.

Așadar, nu se înșelase. Glasul era al vărului familiei Clinfield care o însoțise în ajun. Orice îndoială îi fusese risipită de acele cuvinte rostite cu însuflețire: „Mai spune-mi despre Big Timbers, *Blaise”.*

— Sunt stejari mătăsoși, fagi, nuci negri, arțari argintii, cedri roșii și obișnuiții scoarță-de-fier.

— Scoarță-de-fier sunt arbori de cauciuc, nu-i așa?

— Da, Karri, și cei mai duri eucalipți din toți, deși tu, fiule, ai una dintre cele mai frumoase granulații.

— Copacul karri, vrei să spui? Nu-l știu. Tata m-a botezat Karri fiindcă era pictor.

— E un copac din vestul Australiei, fiule, și din el se fac podele foarte bune, la fel ca din jarrah.

Din clipă-n clipă, se temea Mim, fratele ei mai mic, cucerit de bărbatul cel prietenos, avea să adaugă că pe sora lui o chema Mimosa – și, uite-o Blaise, tocmai a venit!

Făcu repede un pas înainte, pentru a împiedica o asemenea dezvăluire.

— Aici erai, iubitule! spuse ea.

— El e Blaise, îl prezentă Karri. Blaise Barlow.

Prin urmare, valiza era a lui – lucru firesc, în compartiment încă nu venise niciun alt pasager. Era o conincidență ciudată, că întâlnise numele Barlow de două ori în aceeași

săptămână, dar nu neverosimilă, din moment ce nu era un nume chiar atât de ieșit din comun.

Totuși, Karri găsea numele „Blaise” destul de rar – rar și ciudat, după cum o și spuse.

— Nu, Karri, nu e deloc așa, îl dojeni Mim cam înțepată, este un nume englezesc vechi.

Îi aruncă o privire tăietorului delemne.

— Sau, poate, e francez?

Oml își scosese o pipă și o umplea metodic, apăsând tutunul cu un deget ferm, brun ca lemnul. Karri, care nu mai văzuse pe nimeni fumând pipă, trăind în lumea de țigări și porțțigarete lungi a Lydiei, se uita fascinat.

— Nu știu, spuse tăietorul de lemne. Înțelegeți, nu mă numesc Blaise, ci Blaze. B-l-a-z-e. Ceea ce înseamnă flacără, văpaie, vâlvătaie…

Îi surâse lui Mim, cu dinții strălucindu-i albi pe chipul negricios.

— Deci tot e un nume ciudat, nu-i așa, Mim? insistă Karri. Adevăratul lui nume e Bernard, și zice că-l pot numi Bern sau Blaze, cum îmi place, iar mie îmi place „Blaze”. Pentru că în tabăra lui de tăietori de lemne – sau țapinari, Mim, cum le spun canadienii, Blaze zice că proprietarul taberei de-alături își zice țapinar, dar lui Blaze îi place mai mult tăietor de lemne – deci, în tabăra lui de tăietori de lemne, care se numește Big Timbers, Blaze aprinde

întotdeauna mai întâi un foc, ca să nu-i ia foc copacii. Ce ciudat, nu-i așa, să aprinzi focul ca să oprești focul.

— E o veche măsură de prevedere, pe care am aplicat-o dintotdeauna, îi spuse lui Mim tăietorul de lemne. Îi înconjur pe băieții mei cu o fâșie de pământ ars…

Mim îl privi întrebătoare.

Blaze zâmbi, arătându-și din nou dinții strălucitori.

— Copacii, explică el scurt. Întotdeauna am făcut-o, și de-aici mi s-a tras reputația.

Își vârî pipa în gură și o aprinse.

— Și numele.

— Blaze! zâmbi radios Karri.

— Cred, iubitule, că ar fi timpul să

te speli, îi spuse Mim pe un ton matern.

— M-am spălat! protest indignat Karri, întorcându-și fața într-o parte și-n alta, ca să dovedească. M-am spălat cu Blaze.

— Aha…

Un moment, lui Mim nu-i trecu prin minte niciun răspuns.

— Atunci, mă duc să mă spăl și eu.

— Povestește-mi mai departe, Blaze! îl rugă Karri pe tăietorul de lemne. Ajunseseși la eucaliptul ăla înalt de trei sute de picioare. Ai spus că-l cheamă Tall Feller.

Răsuflând ușurată, Mim se duse să se spele.

Când reveni pe coridor, văzu că micul culoar era gol, ceea ce însemna

că Blaze și Karri se întorseseră în compartiment – unde mai apăruseră încă trei bărbați.

— Jock Fennell, Tim Brothers și Paul Sadler, îi prezentă Blaze Barlow. S-au urcat la stația dinainte. Băieți, dumneaei este…

— Doamna Thomas, spuse Mim cu sufletul la gură, sperând că fratele ei nu-și uitase lecția.

— Am fost toți patru colegi la o școală forestieră din Sydney, îi explică Barlow. Ori de câte ori mă întorc din sud, iau trenul, nu avionul, îi anunț și pe ceilalți și mergem împreună până la Brisbane, făcând schimb de însemnări.

— N-ar fi mai ieftin să vi le trimiseți prin poștă?

— Preferăm contactul direct, zâmbi Blaze. Oricum, băieții trebuie să se ducă și ei la Marele Fum din când în când.

— Adică la Brisbane, doamnă Thomas, îi explică Jock Fennell. În pădurea noastră, suntem doar la patru ore distanță de Brisbane.

Cam nervoasă, Mim se întrebă unde era pădurea lui Blaze Barlow. Spusese: „Ori de câte ori mă întorc din sud…”, deci era clar că locuia la nord. Cât de departe, spre nord?

— Presupun că aveți foarte multe însemnări de schimbat, spuse ea politicoasă.

— Destule, confirmă al doilea om, Tim Brothers. Lemnu-i lemn

pretutindeni, dar administrarea lui e diferită, la latitudini atât de îndepărtate.

— Cât... cât de îndepărtate?

— Aproape o mie de mile distanță, vorbi și Paul Sadler. Trei dintre noi, am rămas în New South Wales, doamnă Thomas, dar Blaze aci de față a ars drumu' pân-n nordul îndepărtat.

În nordul îndepărtat – în nordul Queensland-ului, unde locuia acel Barlow la care se ducea să se angajeze. O, nu, protestă inima lui Mim, acest Barlow nu putea să meargă tot acolo.

— Nu l-am prea ars, spuse tărăgănat Blaze Barlow. Nu uita c-am apărut abia al doilea în scena cherestelei. Și ani de zile am fost tot al

doilea.

— Întrebarea e: *el* te lasă să uiți?

Blaze Barlow își aprinse din nou pipa. Pufăi din ea un moment, apoi o scoase din gură.

— Nu, răspunse el.

— Deci, discordia continuă? întrebă cu compasiune Jock.

— O să continue atâta vreme cât el rămâne la aceeași atitudine. Dar să nu vorbim despre problemele mele personale, ci despre cele comune, pe care sperăm să le remediem. În legătură cu acel weevil cu care aveai dificultăți, Tim – care mai e situația?

Mim îl auzi pe Tim descriind situația, îl auzi pe Paul vorbind despre un nou joagăr mecanic, îl auzi și pe

Jock. Dar cel mai tare își auzea bătăile inimii.

Cum avea să reacționeze viitorul ei șef, dacă acest om îl întâlnea întâmplător într-o zi și, la fel de întâmplător, îi dezvăluia faptul că noua lui ajutoare avea două fețe – aceea a unei tinere cu un frate, și aceea a unei mame cu un fiu? Căci, chiar dacă pe ea n-o recunoștea, avea să-l recunoască pe Karri. Erau deja prieteni buni.

Schimbarea înfățișării ei putea declanșa o anchetă. Ancheta putea ajunge până la Lydia. Un moment, Mim se gândi la toate lucrurile care se puteau întâmpla, și păli.

Apoi își aminti cât de întins era Queensland-ul, cât de departe s-ar fi

aflat o tabără de cherestegii de o plantație de zahăr – lantația de zahăr spre care se îndrepta ea – cât de…

— Mi-e foame, Mim, îi întrerupse Karri șirul gândurilor, întorcându-se dinspre fereastră.

— Sigur că da, iubitule, am ceva de mâncare în geantă.

— Ce-i asta? interveni Blaze Barlow. Micul dejun la pachet? O, nu…!

— Dar…

— Vom lua cu toții micul dejun la vagonul restaurant. De fapt, am și rezervat masa.

— Masa? Dar…

— Sunteți invitații mei. Sau ai lui Jock, ai lui Tim ori ai lui Paul, dacă au vândut mai mulți bușteni decât mine în

trimestrul ăsta. Cum e, băieți? Vom compara încasările, iar câştigătorul achită consumația.

Aceste cuvinte păreau ciudate din partea unui om bogat, dar poate că Blaze Barlow prefera să rămână pe picior de egalitate cu prietenii lui.

Mim încercă să protesteze, însă Karri, cu ochii cât faruriile, pornise deja spre vagonul restaurant. Fără îndoială, examinase încă dinainte tot trenul.

— Pot să beau un cacao, Blaze? Lydia zice că-i o risipă fără rost, când este ceai gata făcut, deși Mim spune că pentru un copil cacao e mai bun.

— Poți să bei mai mult decât unul, fiule – două cești, dacă vrei. Și cine-i

Lydia?

Atrași ca de un magnet, ochii lui Karri se îndreptară spre ai lui Mim.

— Două cești ar merge de minune, Blaze, ocoli el răspunsul.

— Două cești de cacao, îi comandă Blaze ospătăriței, cinci cafele, fructe, șuncă, ouă – toate cele…

Se întoarse spre Paul.

— Cum te-ai descurcat cu lăstarii ăta de lemn-de-talc?

Conversația revenise la subiectul cherestelei.

Mim își lăsă gândurile să se abată spre acel Barlow unde urma să se angajeze, întrebându-se cum era viața pe o plantație de zahăr și ce o aștepta acolo. Apoi îi auzi pe bărbați râzând și

reveni în prezent.

— Cam netipic pentru tine, nu-i așa, Blaze, îl tachina amical Tim, să fii cavaler de onoare pentru altcineva?

Mim se îndreptă de spate.

— Netipic, cum spui, fu Barlow de acord. Totuși, s-a dovedit a fi un ocol destul de plăcut.

— Ceea ce nu poate însemna decât un singur lucru, deduse Paul pe un ton complice. Era brunetă sau blondă?

Își scoasese țigările și le oferea celor din jurul mesei. Mim clătină din cap. Blaze Barlow refuză și el, scoțându-și nelipsita pipă.

— Ei? întrebă Jock, râzând. Răspunde la-ntrebare, omule. Blondă sau brunetă?

Urmă o pauză – oare mai lungă decât ar fi fost firesc să fie? Mim n-ar fi putut spune nici moartă.

Apoi, tăietorul de lemne răspunse tărăgănat:

— Domnișoara avea păr auriu.

Capitolul 4

Putea să-și fi dat seama? Doamna Jones, de la apartamentul doi, nu-și dăduse seama. Domnișoara Castle se lăsase păcălită, și șoferul de autobuz, și casierița de la gară, și controlorul care-i condusese la locurile lor, și-atunci cum ar fi putut să ghicească acest om? Nimic nu sugera că ar fi știut, răspunsul lui nu ascunsese nimic

concret, numai pauza păruse cam prea lungă, iar aceasta putea să fi fost și doar o plăsmuire a imaginației ei.

Karri citea cu voce tare denumirile gărilor prin care treceau, dar Mim nu vedea decât niște litere învălmășite.

— Banyabba, citi Karri. Îmi place cum sună, la fel ca Binbilli a noastră.

Un moment, Blaze ridică privirea.

— Taci, Karri, îi şopti Mim la ureche fratelui ei.

— E-n regulă, zâmbi radios Karri. Cu Blaze, nu contează.

Mim prefera să nu riște. Ca să prevină alte palavre periculoase, scoase jocul „Șerpi și scări”.

Jucară înverșunat până la Risc, apoi Karri, ca întotdeauna, termină

partida urcând pe șerpi și coborând pe scări.

— Așa e, aprobă Blaze Barlow, întrerupându-se pentru câteva momente din conversația despre cherestea. Șerpii nu sunt întotdeauna dușmani, așa cum îi credem, fiule.

— Ce mai face Cecil? îl întrebă Tim pe Blaze.

Îi făcu lui Mim cu ochiul:

— El e șarpele de casă de la Big Timbers.

— Face bine, mulțumesc, dădu din cap Blaze, deși nu la Cecil mă gândeam.

Întoarse capul spre Karri, serios.

— A fost odată un Copperhead mic, iar mama lui i-a spus: „Să nu treci

niciodată pe lângă tufișurile mari, fiindcă acolo locuiesc oamenii cu bețe lungi și grele”. Dar micul Copperhead voia să vadă lumea, așa să s-a dus.

Făcu un gest de neputință.

— Și-așa s-a sfârşit povestea.

— A murit, Blaze?

— Da, fiule. Și majoritatea șerpilor sunt așa, nu vor decât să arunce o privire. Puțini caută intenționat să te atace.

— Cred că ar fi mai bine să joci din nou jocul ăsta așa cum trebuie, o sfătui Jock pe Mim, altfel Inimă-de-aur aci de față o să-i bage băiatului în cap tot felul de idei sucite.

— Mă rog, toți sunt făpturile lui Dumnezeu, îi aminti moderat Blaze,

amintindu-i lui Mim cum numise copacii „băieții” lui. Cum îi putuse fi teamă de el.

Tim se uită la numele unei stații.

— În jumătate de oră ajungem la Brisbane, anunță el.

Mim începu să adune lucrurile, recunoscătoare pentru prezența celorlalți trei bărbați. Cu ei, nu conversau decât pe teme generale, și încă nu era sigură în legătură cu pauza pe care i se păruse c-o depistase.

Când ajunseră în sfârşit la ultima stație, Mim reuși să scape mai ușor decât îndrăznise să spere. În agolmerația călătorilor, ea și Karri ieșiră din gară, în Brisbane.

Karri, cu ochii mari la vederea

nenumăratelor poduri, părea să fi uitat de prietenul lui. Timp de aproape o oră, nu-și dădu seama că-l lăsase în urmă pe tăietorul de lemne.

Deodată, se opri în loc.

— Mim, unde-i Blaze?

— Cu prietenii lui, desigur, iubitule.

Îl privi drept în ochi.

— Karri, îi spuse ea serios, te rog să fii rezonabil. Nu *noi* suntem prietenii lui.

— Dar al meu este.

Băiatul nu mai adăugă nimic, dar Mim observă că buza de jos îi tremura, iar mâna pe care nu i-o ținea ea într-a ei i se ridică la ochi.

— Iubitule, te rog, nu plânge.

— Nu plâng, Mim, doar… doar m-am șters la ochi cu mâmneca.

Dragul de el! Numai de-ar fi putut să fie și ea la fel de tare și curajoasă ca fratele ei! Însă n-ar fi fost recomandabil să încurajeze acea prietenie. Când fugise de la Lydia, trebuise să fie cât mai prudentă, iar Mim considera că încă mai era necesar. Și-l alungă din minte pe Blaze Barlow și strânse mâna lui Karri într-a ei.

— Vom trece prin grădini, Karri, o să fie distractiv. Aici trăiesc tot felul de plante care nu cresc în Sydney. Li se spune plante tropicale.

Karri se mai înveseli, deși încă mai avea o expresie nesigură. Mim simțea și ea aceeași incertitudine. Nimic nu e

mai neliniștitor decât un oraș străin, chiar dacă ziua este însorită, caldă și veselă.

Ajunseră la gară mult prea devreme, pe peron încă nu era nimeni, dar când casa se deschise, Mim fu bucuroasă că veniseră din timp. Curând, însă, cunoscu un moment de panică. Trenul nu avea compartimente, ci numai cușete.

— Noroc că nu suntem în sezon, bombăni casierul, consultându-și diagrama. Iarna, n-ați fi avut nicio șansă. Când pornesc spre nord tăietorii de trestie-de-zahăr, un loc liber nu mai rămâne.

— Acolo mergem și noi, spuse Karri. La o plantație de trestie-de-zahăr.

— Pe bilet nu scrie așa, răspunse casierul, dându-le tichetele. Gara asta e în zona forestieră. Următorul, vă rog.

Mim și Karri plecară de la casă, și o femeie le luă locul.

— Ce înseamnă zonă forestieră, Mim? întrebă Karri.

Mim preferă să nu-i explice. Nu-i plăcea deloc golul pe care începea să-l simtă în stomac. Noroc că trenul tocmai sosea la peron.

— Bundaberg, Rockhampton, Townsville, toate stațiile de la până la Caims, anunță vocea din megafon.

Cât mai departe de Lydia, își spuse Mim, încercând să-și facă puțin curaj. Îl luă pe Karri de mână și se urcă în vagon.

Acolo, însă, o așteptau alte probleme. Cele două locuri erau în cușete diferite.

— Dar fratele meu… începu ea.

— Regret, domnișoară, va trebui să stea cu un domn, iar dumneavoastră cu o doamnă.

— Dar…

— Îmi pare rău, domnișoară.

— E doar un băiețel…! protestă Mim.

— Regulamentul, domnișoară.

— Dar nu-l pot lăsa singur!

— Regret, dar așa spune regulamentul.

— Nu vrea să vină cu mine? întrebă un glas pe care-l cunoșteau preabine.

Deși crezuse că nu voia să-l mai vadă, dintr-odată Mim se pomeni plângând la pieptul lui lat.

Karri plângea și el, fără să se mai ascundă – dar de fericire.

— E Blaze, Blaze e! chiuia el.

În sfârşit, Mim se desprinse de la pieptul lui Blaze, întrebându-se cât din machiaj îi șterseseră lacrimile. Dar în acel moment nu-i mai prea păsa. Nu simțea decât o imensă și minunată ușurare.

— M-ai tras în piept la Brisbane, spuise Blaze Barlow, luându-i geanta și punând-o în cușeta lui. Dar nu mi-am făcut griji, fiindcă știam că urma să te găsesc în seara asta.

— De unde-ai știut? Trenul e foarte

lung.

— Am știut, fu singurul lui răspuns.

Apoi se întoarse spre Karri.

— Mă tem că va trebui să dormi în patul de sus, fiule, pe mine mă doare piciorul.

Știa instinctiv ce le place copiilor, își spuse Karri, și se mai pricepea și să le ofere cu tact.

— O, Blaze! exclamă Karri.

* * *

Trenul pornise. La fel ca în seara trecută, străbătea suburbiile orașului. Mim nu vedea prin ferestre altceva decât șiruri de străzi luminate.

Li se aduse cafea, și o farfurie cu pâine prăjită. Mim cuprinse ceașca în mână, parcă pentru a se mângia cu căldura ei, apoi acceptă cu recunoștință încă una, după care, ridicând ochii spre Nick, roși vinovată și puse ceașca jos.

— Hai, ia-o, îi zâmbi el.

Mim se simți datoare să-i explice.

— Înțelegi, eram cu Karri… începu ea nesigură. Și nu… n-am vrut să-l duc într-o cafenea… vreau să zic, un copil…

Blaze ridică o mână mare și bronzată.

— Nu te repezi. Ai spus „eram cu Karri”. Ia să ne oprim puțin aici…

Mim împinse cafeaua într-o parte. N-o mai voia, nu voia decât să scape.

— N-am făcut nimic rău! izbucni

ea.

— Sunt sigur. Pe de altă parte, ridică scurt Blaze privirea, peste pipa pe care şi-o aprindea, ești sigură că e bine ce faci?

— Nu te înțeleg.

— Sentimentul e reciproc.

Termină de aprins pipa, dar nu şi-o puse în gură.

— Ce-ar fi să ne explicăm amândoi, ca să nu mai existe nicio neînțelegere?

— Nu am nimic de spus. Îl… îl duc pe băiat în nord. Am o slujbă care mă așteaptă acolo.

— Mă rog, pentru început tot e bine. Și eu mă duc în nord. Înapoi la tabăra mea de cherestegii. Te rog să-ți bei cafeaua.

Mim sorbi, cu privirea în jos. Când ridică ochii, văzu că Blaze încă se mai uita la ea.

Avea ochii de un căprui maroniu ca lemnul, la fel ca părul și pielea bronzată. Oare cât de mult puteau să *vadă* acei ochi? se întrebă ea.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Blaze spuse alene:

— Din locul unde cresc copacii mei, văd peste un platon drept până la Oceanul Pacific. Marea calitate a unor ochi este aceea de a privi la distanță, așa se spune…

Trase din pipă, apoi încheie calm.

— Am o vedere foarte pătrunzătoare.

— Foarte bine… mormăi neclar

Mim.

— Dar nu la fel de bine a fost ieri la recepție când, întorcându-mă la fata pe care o escortasem, am descoperit că dispăruse.

Ce să facă? Să pară surprinsă? Să simuleze că nu înțelegea? Să se arate înțelegătoare?

— Unde Dumnezeu te-ai dus? întrebă Blaze.

După un timp, adăugă cu reproș:

— Nu e nevoie să-mi spui, totuși. Am aflat că erai tot o înlocuitoare.

Mim nu-l mai asculta, minunându-se doar de perspicacitatea lui.

— Dacă ești nedumerită, urmă el calm, și te întrebi cum te-am recunoscut, află că pentru mine a fost

la fel de vizibil ca deosebirea dintre un lemn de cicoare și un arbore de cauciuc pătat.

Mim ridică bărbia.

— N-aș ști să le deosebesc.

Pe neașteptate, Blaze zâmbi.

— Ai să înveți, îi promise el.

— Pe o plantație de zahăr?

Drept răspuns, Blaze îi luă tichetul de rezervare a locului, pe care Mim și-l pusese lângă ceașca de cafea, alături de poșetă. Îi aruncă o privire, apoi îl puse la loc.

— De ce neapărat zahăr?

— Acolo, în nord, sunt o mulțime de plantații.

— De bumbac, și de orez, și de fricte tropicale, în, floarea soarelui… Și

turiști, și cherestea, și mai multe alte activități, comentă el pe un ton sec.

— Pe hartă, insistă copilărește Mim, lângă Binbilli, scrie „zahăr"? Karri mi-a arătat.

— Dacă se uita la Binbilli *Siding,* ar fi văzut cherestea, replică Blaze.

— Dar pe panoul de la agenție scria tot zahăr…

Lăsă fraza neterminată. Abia acum își aminti că nu scrisese decât „BARLOW’S, NORDUL QUEENSLAND-ULUI, CAUTĂ…”

— Cunoști Binbilli Siding?

— Ar fi și cazul.

— Și… și…

Nu se putea îndura s-o spună.

O spuse Blaze în locul ei.

— Acolo locuiesc.

Locuia la Binbilli Siding și se numea Barlow. Nu putea însemna decât un singur lucru. Mim rămase cu gura căscată. Încă înainte de a începe să lucreze pentru el – *dacă* avea să mai înceapă, după cele întâmplate – se afla într-o situație tulbure. Mai devreme sau mai târziu – iar cuvintele lui: „la fel de vizibil ca deosebirea dintre un lemn de cicoare și un arbore de cauciuc pătat” dădeau de înțeles că avea să se întâmple destul de devreme – trebuia să-i explice de ce-și schimbase fizionomia. Cum ar fi îndrăznit să-i spună adevărul?

Dar exista un adevăr pe care trebuia să-l recunoască, dacă Blaze nu-l

știa deja.

Așa că mărturisi.

— Sunt angajata dumneavoastră, domnule Barlow.

Blaze trase din pipă un minut încheiat. Apoi spuse:

— Nu a mea.

— Adică… Da, înțeleg…

Fața lui Mim se crispase.

— Nu mă doriți… acum, după ce…

— Nu te-am dorit niciodată.

Dintr-odată, zâmbetul acela neașteptat lumină iar chipul lui Blaze.

— N-o lua în sens personal. Vreau să spun, niciodată n-am avut nevoie de o angajată nouă.

— Dar pe panoul de la agenție scria…

— Ce scria?

— „Barlow’s caută”.

— Aha, dădu el din cap, da, acum înțeleg.

— Șeful de echipă a trimis cererea?

— Nu am niciun șef de echipă – în sens oficial, vreau să spun. Las asta în seama lui Barlow’s.

Mim îl privi nedumerită.

— Barlow și Barlow’s, continuă el. Hotarele noastre se ating, dar ne desparte o lume întreagă.

— Nu înțeleg.

Blaze își îndesă tutunul în pipă și o aprinse din nou.

— M-ai auzit spunând, în Expresul de Brisbane, că noi patru – Jock, Tim,

Paul și cu subsemnatul, am terminat împreună școala forestieră și am pornit să ne facem un rost.

— Îmi amintesc.

— Aveam Concesiuni ale Coroanei. Înțelegi ce ar putea fi astea?

— Cred, îndrăzni Mim, că sunt loturi de teren al Commonwealth-ului care fi se dau în arendă ca să le lucrați și să îmbunătățiți, iar dacă n-o faceți, puteți fi penalizați.

— Vorbești ca și cum ai avea tu însăți o concesiune, zâmbi Blaze. Desigur, mai sunt și alte prevederi. În domeniul cherestelei, cel puțin. Una dintre ele conține o secțiune pentru lemnul de esență moale, de care Australia duce lipsă, cultivat exclusiv

pentru uzul guvernului. Se folosesc copaci de prăsilă selecționați, din care se cresc puieți speciali, iar un inspector înseamnă regulat anumiți copaci care trebuie să fie rezervați pentru traversele de cale ferată, și alte detalii. Dar, în linii mari, e o concesiune bună și generoasă.

— Și-atunci…?

Blaze făcu o pauză, privindu-și un moment pipa.

— Greșeala pe care am făcut-o eu a constat în alegerea locului.

— Nu e bun?

— E perfect, în Queensland cresc cei mai buni copaci din Australia. Din păcate, acolo mai e încă cineva. Blaise Barlow.

— Dumneata te numești Blaze Barlow.

— Adică, „Flacără”, îi aminti el. Pe el îl cheamă chiar Blaise, deși acolo își spune mai mult Barlow’s.

— De ce?

— Fiindcă e rege, răspunse scurt tăietorul de lemne.

— El a venit acolo primul, își aminti Mim un fragment din conversația auzită în expres.

— Cu mulți ani în urmă. Bunicul lui era acolo. Și străbunicul lui, din câte știu.

Blaze făcu încă o pauză.

— Mă urăște de moarte.

— Blaise…

Mim reflectă la acest nume, apoi

ridică privirea.

— Blaise se numeaomul care ar fi trebuit să mă escorteze la nuntă, vărul Clinfield cel bogat.

— Blaise Barlow *este* vărul Clinfield cel bogat.

— Dar nu înțeleg... Vreau să zic, tocmai ai spus că te urăște, și totuși i-ai ținut locul la nuntă.

— Uită-te la mine, îi ceru tăietorul de lemne. Am eu față de nuntaș?

— Nu, dar...

— Barlow se aștepta, știa cum m-aș fi perpelit tot timpul. Are o minte de-a dreptul diabolică.

— Și l-ai lăsat să-ți facă asta?

Mim îl privea cu ochi mari.

— Te temi de el, sau ceva?

— Nu mă tem sau ceva, dar întâmplător sunt într-o poziție dezavantajoasă.

— Dezavantajoasă?

— Hotarele noastre se ating, ți-am spus. Încă de la început am avut necazuri din cauza asta, eu nu-mi cunoșteam pământurile la fel de bine cum și le cunoaște el pe ale lui. Nu încă.

Mim încă nu înțelegea.

— Așa că te pedepsește?

Blaze Barlow își adună umerii.

— Într-un fel.

— Tot nu te urmăresc. Ești un om în toată firea.

— Și el la fel – ca și marea majoritate a populației de sex masculin

din nord. *Acum* înțelegi?

— Nu.

— Uite cum e. Pentru că trăim într-un stat al tuturor posibilităților, majoritatea populației migratoare masculină, virilă, între douăzeci și treizeci de ani, a venit în nord. Acum e o adunătură și, deși prinde bine pentru viitor, pe moment situația e destul de delicată. Pe scurt, noi, localnicii, trebuie să stabilim un sistem. Mai pe șleau spus, într-un climat fierbinte, unde și populația are sângele fierbinte, nu ne rezolvăm gâlcevile cu pumnii.

— Atunci, cum vi le rezolvați? Trimițându-vă dușmanii la nunți? întrebă ironic Mim.

Blaze Barlow răspunse fără undă

de ironie:

— Cel care are puterea dă tonul. Cel dezavantajat se supune.

— Parcă ar fi o ceartă între copii.

— E între bărbați – bărbați care știu unde poate duce temperamentul, la latitudinea de nouăsprezece grade.

— Dar o *nuntă...!* protestă Mim.

— Știa că aveam drum la Sydney. Fără îndoială, s-a gândit că, dacă mă îmbrac într-un costum de maimuțoi, suntem chit.

— Chit pentru ce?

— Defrișasem copacii dintr-o vale de-ale lui. Fără intenție. Crezusem că erau ai mei.

— Nu puteai să-l despăgubești?

— Sincer, nu, și la fel de sincer,

nici el n-ar fi vrut banii, are destui.

Îi aruncă o privire complice.

— Nu de-asta te duci și tu acolo?

Indignată, Mim răspunse:

— Nici nu-l cunosc.

— Dar ai auzit de el.

— N-am auzit nimic! insistă ea, și mai indignată.

Blaze ridică din umeri.

— Majoritatea candidatelor se gândesc la asta, deși până acum a reușit să scape de însurătoare.

Geamul se aburise. Mim îl șterse cu degetul, pentru a vedea afară niște ocoluri de vite.

— Cât de mult îl antipatizezi, comentă ea, și numai fiindcă trebuie să dansezi după cum îți cântă el.

— De data asta nu, îi reaminti succint tăietorul de lemne. Fugiseși, așa că n-am mai avut cu cine dansa. Ceea ce, cred, înseamnă că acum e rândul tău.

Mim rămase cu privirea prin porțiunea ștearsă de pe geam. Străzile luminate se împuținaseră.

— Da, spuse Blaze Barlow, citindu-i din nou gândurile, lumea e mică. Până și în tren am primit locuri în același compartiment.

— Epţi sigur să nu tu ai aranjat asta?

— Încă nu văzusem puietul cel de soi ales, spuse el, iar pentru fata de la nuntă n-aș fi făcut-o. Foarte drăguță, recunosc, dar nu pe gustul meu.

— Și care e gustul tău?

Blaze o privi iar drept în ochi.

— Am să-ți spun când te voi vedea așa cum ești.

— Mă vezi acum.

N-o contrazise, ci doar se rezemă de spătar, întrebând:

— Cum arăți *în realitate,* Mim?

Lui Mim îi venea să țipe de frustrare, știind că Blaze avea tot dreptul s-o chestioneze, din moment ce-i depistase șiretlicul.

— Cu siguranță, nu intenționai să continui prefăcătoria, nu? continuă el. Pe căldura de la noi, ar fi fost extrem de incomod.

— Nu am de gând să continuu.

— De ce ai adoptat-o, la început?

— Nu pot să-ți spun și, oricum, prefer să nu vorbesc despre asta.

— Ai tot dreptul.

Blaze își bătu pipa de latul palmei.

— Dar numai atâta timp cât mă asiguri că băiatul nu va avea de suferit. Ți-am spus, e un puiet de soi ales.

— Pentru el o fac, replică Mim, pe un tomn defensiv.

— Ce anume? Fugi?

— Da.

În sfârşit, fără tragere de inimă, o spusese.

Blaze o privea lung, așteptând și alte amănunte.

— Ești încăpățânată, conchise el, când văzu că nu mai continua, dar la fel sunt și unii dintre copacii mei, și totuși

de obicei au lemn bun. În regulă, pentru moment am terminat cu întrebările. E clar că-l iubești pe puiet, ceea ce-mi ajunge. Înșelătoria nu-mi place. Faptul că-l pui pe copil să mintă.

— Nu fac asta.

— *Mim?*

— E numele meu adevărat. Prescurtare de la Mimosa.

— Deci, n-am fost prea departe de adevăr cu Lâna-de-Aur, așa-i? Chiar ai păr auriu?

— Nu, blond-șoarece. Tatăl meu era pictor.

— Da, Karri mi-a spus.

Blaze îi aruncă scurt o privire piezișă.

— Poate considerai că mediul

artistic e nepotrivit pentru aducația copilului?

— Continui să mă iscodești, și mi-ai promis că n-ai s-o faci. Nu, nu cred asta și, oricum, tatăl meu a murit.

— Îmi pare rău. Și mama?

— A murit acum câțiva ani.

— Atunci, de cine fugi? Cine e Lydia?

— Cred că ai un numai vederea, ci și auzul foarte bun. Și memoria, comentă iritată Mim.

— Da, Lydia strâmbă din nas la cacao, când ceaiul e gata făcut, nu-i așa? Cine e? Maștera cea rea?

Obrajii lui Mim se înroșiră ca focul. Își mușcă buza tremurătoare.

— Îți dau cuvântul meu, îi aminti el

simplu. Nu e nevoie să mai spui nimic, Mim. Și-acum, du-te și culcă-te puțin, dar dacă dimineață vrei să dormi mai mult, fă bine și spală-ți acum părul, altfel tovarășei tale de călătorie i se va părea cam suspect.

Nu mai adăugă nimic, iar Mim îi fu recunoscătoare. În fond, și ea, în locul ei, ar fi privit cu suspiciune toată acea mascaradă.

Când ieși de la spălător, Mim îl întâlni pe culoar și-i simți atât de intens privirea, încât se opri, alarmată.

— Karri? întrebă ea.

— Doarme ca un fluture în cocon.

— M-ai speriat… te uitai atât de intens la mine…

— Voiam să văd cu ochii mei – și

nu e șoarece, ci ghindă. Îmi plac foarte mult stejarii, probabil dintr-o dorință de a atinge inaccesibilul. În Australia nu creștem decât stejar-de-mătase, care e cu totul altceva.

Îi văzu expresia nedumerită și zâmbi cald.

— *Blond-ghindă,* explică el, nu „blond-șoarece”.

Capitolul 5

Era într-adevăr Calea Strălucirii Soarelui, așa cum spunea reclama, reflectă Mim a doua zi dimineaţă, când deschise ochii. Era abia cinci dimineața, dar cerul strălucea deja, iar norii matinali erau auriți de soare.

Se sculă și se îmbrăcă, atentă să nu-și deranjeze tovarășa de călătorie. Când se întoarse de la spălător, îi întâlni pe Blaze și Karri. Fratele ei sărea în sus de emoție.

— Luăm micul dejun cu prima serie, îi spuse el lui Mim, și e mai bine așa, zice Blaze, pentru că o să ne rămână timp ca să facem loc pentru plăcinta cu mere de la Rosedale.

— La Rosedale trebuie să aibă plăcinte cu mere, dădu din cap tăietorul de lemne, serios. Fără ele, călătoria în nord nu mai are niciun farmec.

— Atunci mă tem că nici noi n-avem niciun farmec, replică ferm Mim. Am mâncare în geantă.

Karri se îndepărtase pe coridor, ca

să exploreze celălalt capăt al trenului.

— Vrei să spui că stai prost cu banii? întrebă Blaze Barlow în stilul său direct, cu care Mim începuse să se obișnuiască.

Roșind, Mim nu-i răspunse.

— Trebuie să fie o simplă meschinărie, pentru că, orice s-ar spune despre el, King Barlow numai zgârcit nu e. Ți-ar fi făcut *cadou* biletele.

— Nu le-am primit.

Vorbise fără să gândească. Mai bine și-ar fi mușcat limba.

— Vrei să spui că nu ți-a avansat nimic, nici măcar biletele?

— Ba da, dar…

Degeaba, acum trebuia să-i spună.

— Nunta a durat mai mult decât crezusem. Când am ajuns la agenție, închisese.

— Și a trebuit să cumperi biletele din banii tăi?

— Da.

Îi spusese destul, nu era nevoie să adauge că putuse fugi numai datorită confuziei cu plicul.

— Sărăcuța de tine, o compătimi Blaze, nici nu mă mir că încerci să faci economii. Veți fi invitații mei, desigur. Nu mai face mutra asta, poți să-mi dai banii înapoi din primul salariu.

N-avea niciun rost să discute, mai ales acum, când Karri se întorsese și-i povestea încântat cum aflase de la Blaze că pe Sunlander se servea

întotdeauna ananas la micul dejun. Neconsolată, Mim își spuse că, după ce-și achita toate datoriile, n-avea să-i mai rămână mare lucru din primul salariu.

Se auzi semnalul, și porniră prompt spre vagonul restaurant.

— Chiar ai vorbit serios despre plăcintele alea cu ananas, comentă Mim.

— Mai serios mă gândesc la altceva, replică tăietorul de lemne. La slujba asta a ta… I-ai telegrafiat lui Barlow’s că vii?

— Nu, de ce?

Un timp, Blaze nu spuse nimic. Îl ajuta pe Karri cu o felie de ananas. Făcea totul atât de firesc, încât Mim se întrebă dacă avea familie.

— Nu te-ai gândit, întrebă el într-un târziu, că absența ta de la agenție, când trebuia să-ți iei biletele, ar fi putut însemna că te răzgândiseși?

— Nu, nu m-am gândit… adică…

Lăsă fraza neterminată. Dintr-odată, începuse să se *gândească.*

— Dar domnișoara Castle trebuie să fi știut că, dacă mă răzgândeam, aș fi contramandat, murmură ea.

— Așa crezi. Eu, în locul ei, mi-aș fi spus doar atât: „Altă neserioasă…” Tu nu?

— Nu… sau, cel puțin…

Nici de astă dată nu duse fraza până la capăt.

— Problema e, spuse Blaze Barlow, că Barlow’s nu e acum acolo, altfel ai fi

încurcat-o la semnal. Îi plac fetele tinere și blonde.

— Am douăzeci și unu de ani și păr șoricel.

— Ghindă, o corectă el.

Mim trecu mai departe.

— Cum adică, nu-i acolo?

— S-a dus pentru un timp la casa lui de pe coastă. Îl pasionează navigația – n-ar renunța la ea pentru nimic în lume. De-asta n-a venit la nunta verișoarei lui.

Ridică din umeri.

— Și mi-a pasat sarcina mie.

— Dar cineva tot trebuie să fie acolo! replică neliniștită Mim.

— Tocmai asta-i problema, repetă tăietorul de lemne. Caroline n-o să te

lase să intri.

— Caroline?

— Caroline Pettit. A venit acum doi ani și s-a agățat ca iedera. Supervizează lecțiile prin corespondență ale copiilor tăietorilor de lemne. Barlow’s are o mulțime de angajați.

Îi aruncă lui Mim o privire enigmatică.

— Ce rol urma să joci?

— Companie și ajutor, mormăi Mim.

— Terță, mai bine zis, răspunse tărăgănat Blaze Barlow.

— Ce vrei să spui?

— E înalt, e brunet, chipeș și *bogat,* îi reaminti el. Ce și-ar putea dori

mai mult o fată? Caroline nu cere mai mult, iar Barlow e clar c-o știe, așa că a dat anunț pentru un număr în trei.

— E obscen ce spui!

Mim o putea spune, căci Karri, care terminase de mâncat, hoinărea spre capătul vagonului.

— Obscen, dar adevărat.

— Vrei să spui că, în cazul ăsta, Caroline n-o să mă primească la Barlow să

— Bag mâna-n foc. Și nici nu va trebui să te justifici. N-ai luat biletele, deci e clar că te-ai răzgândit în legătură cu slujba.

— Dar voi fi acolo, la fața locului. Asta nu va dovedi că…

— Nu dovedește nimic, mai ales

când ești o candidată de douăzeci și unu de ani.

— Nu sunt drăguță.

— Ești destul de drăguță în ochii oricărei femeii geloase.

— Obscen! repetă ea.

— Dar adevărat, nu se lăsă nici Blaze. Ascultă, într-un fel, mie Caroline chiar îmi place, vreau să spun că măcar e directă, dar știu cum îi funcționează mintea, cum ar trebui să lucreze ca să-l prindă în cursă pe Bruce.

— Bruce?

— În nord, când nu e Barlow, e Bruce. Probabil că Blaise e numele lui pentru Sydney.

— Te-au înverșunat pedepsele, observă Mim.

— Dar, spre norocul tău, fetițo, nu m-au și orbit.

— Spre norocul meu?

— Altfel, ai fi rămas cu ochii-n soare la nouăsprezece grade latitudine.

— Dar nu va refuza să mă primească.

— Va refuza, fii sigură. Îl vrea pe Blaise. Până acum, n-a avut nicio concurentă. Crezi că, după ce n-a reușit de una singură, e dispusă să încerce în prezența competiției? În niciun caz, Mim.

— Dar… dar trebuie să mă angajez! Nu… nu mă pot întoace.

Mim se ridică brusc de la masă și plecă înapoi în cușeta ei, lăsându-l pe Karri cu tăietorul de lemne.

Nu peste mult, auzi semnalul pentru seria a doua la micul dejun și știu că Blaze și Karri aveau să se întoarcă. Privi pe fereastră, deznădăjduită. Fără slujbă, fără bani – ce putea să facă?

— Uite-o pe Mim! exclamă Karri. Urmează Rosedale, Mim, și plăcintele cu mere.

— Nu fi lacom! îl mustră ea.

— Nu e lacom, e nerăbdător, o corectă tăietorul de lemne, așa cum îmi plac și mie copacii, dornici să crească și să se înalțe, încercând să-i întreacă pe ceilalți.

— Păcat că nu suntem toți copaci! spuse Mim furioasă.

— Viața ar fi mult mai ușoară, fu

Blaze de acord. Aș putea să dobor regele – sau, și mai bine, l-aș însemna pentru traversele de cale ferată.

— Chiar dacă nu practici violența, e clar că o ai în minte! îl acuză Mim.

— Nu uita că până acum el a impus sistemul, nu el. Ascultă, mai avem de mers cu trenul ăsta toată ziua, toată noaptea și toată dimineața de mâine. Să nu ne certăm atât de curând.

— Blaze, ce-i iarba aia mare? îi întrerupse Karri.

— Trestie, fiule, iar prin părțile astea are cel mai bogat conținut de zahăr din lume.

Sunlander-ul intră în Rosedale, și toți pasagerii, sau cel puțin așa păru, alergară la bufet.

— Ți-am spus eu, zâmbi Blaze, care ajunsese acolo printre primii și tocmai se întorcea cu o pungă plină de plăcinte cu mere. Fără ele, nu se poate numi călătorie în nord.

Ziua trecea pe nesimțite – străbăteau mai mult câmpii și șesuri de coastă dar ocazional mai apărea și câte o înălțime împădurită. Pe o asemenea înălțime, își spuse Mim, se afla și Binbilli Siding. Se uita afară curioasă, deși știa că mai aveau douăzeci și patru de ore de mers, de fiecare dată când viteza trenului scădea. Privind-o din celălalt capăt al compartimentului, Barlow comentă tărăgănat:

— Ți-am spus, mai avem ziua de azi, noaptea, și dimineața de mâine.

— Toate sunt prea mari…

O spusese cu puțină teamă, dându-și seama cât de întinse erau spațiile în statul acela vast.

Blaz, care o auzise, îi arătă două înălțimi ce se apropiau.

— Mount Christian și Mount Convenient, deci nu ești foarte departe de civilizație, Mim.

Mim reuși să zâmbească vag.

Alte plantații de zahăr, uneori câmpii cu mazăre Gambia, despre care Blaze spuse că era cultivată numai ca să fie îngropată cu plugurile, spre a furniza azot pentru recolta de zahăr, pe alocuri câte un oraș construit pe coastă, aproape la o zvârlitură de băț distanță de insulele Marii Bariere de

Corali.

— De pe platou, putem vedea Bariera, spuse tăietorul de lemne, dând din cap.

— Cred că e foarte frmoasă.

— Ai să vezi.

Mim își aminti din nou situația imposibilă în care se afla.

— Și cum am s-o văd, dacă n-am unde să mă duc?

Se apropia înserarea. Karri, obosit după ziua agitată, privea norii care nu mai erau arși de soare, ci pastelați, ca niște perne pentru apusul acestuia.

Blaze Barlow o privi pe Mim drept în ochi.

— Ai putea să vii cu mine, îi propuse el.

— Cu tine?

— De ce te miri?

Mim stătu un moment pe gânduri.

— Mi-ai spus că ai o casă mică.

— În comparație cu a lui Barlow, dar cred totuși că s-ar găsi loc pentru încă o persoană și jumătate.

— Și o slujbă pentru persoana respectivă, ca să poată întreține jumătatea?

— Cred că da. Într-o tabără de tăietori de lemne se găsește întotdeauna de lucru.

— Ce fel de muncă?

— Mă rog, nu companie și ajutor, noi nu avem asemenea posturi fanteziste, dar nu ne-ar strica o dirigintă de poștă.

— Dirigintă de poștă? repetă Mim.

— Am treizeci de oameni, îi spuse Blaze. Primesc și trimit scrisori. E o adevărată corvoadă să sortezi corespondența, după o zi de tăiat lemne. Și-n plus…

— Da?

— Autoritățile au hotărât să plaseze oficiul poștal pe proprietatea mea. Dacă Barlow’s vrea un timbru, trebuie să vină până la Big Timbers, adăugă el, zâmbind răutăcios.

— Și vine?

Zâmbetul i se șterse de pe buze.

— Până acum, nu, recunoscu Blaze amărât.

— Mai spune-mi despre oficiul ăsta poștal.

— Te interesează postul?

— Nu, dar...

— E o coșmelie șase pe șase. Munca presupune adunarea corespondenței, trimiterea ei în oraș, vânzarea timbrelor și manevrarea centralei telefonice.

— Chiar există și o centrală telefonică?

— Una mică. Ai să te înveți repede cu ea.

— N-am să mă învăț cu nimic, spuse categoric Mim.

Oricât ar fi fost de disperată, nu putea să-și asume un asemenea risc. Ca să se angajeze la stat, ar fi trebuit să-și dea numele, datele personale. Nu avea curaj.

— O să fie în regulă, o asigură Blaze, cu obiceiul lui deconcertant de a-i ghici gândurile. Oficial, eu sunt dirigintele poștei, așa că numai pe mine mă privește pe cine angajez.

— N-am spus…

— Nici eu, replică el.

Mai trecură câteva mile. Lumina asfințitului devenise violacee.

— Gândește-te, Mim, o îndemnă tăietorul de lemne.

— Am venit aici ca să mă angajez la Barlow’s.

— Ei, când povestea cu Barlow s-o să pice…

— Cum poți spune asta? De unde știi că o să pice?

— Când o să pice, reluă el, îl vei

avea la dispoziție nu pe Barlow’s, ci pe Barlow.

Se înnopta. Karri adormise. Când sună semnalul pentru cină, nici nu se clinti.

— Cred c-am să te pun în pat, fiule, spuse Blaze.

Aruncă o privire spre Mim.

— Ce zici, o fi mâncat destule plăcinte cu mere ca să se poată lipsi de cină în seara asta?

— Tu ar trebui să știi mai bine, răspunse ea cu oarecare nemulțumire. De când se urcaseră în Sunlander, Blaze îl luase în primire pe fratele ei.

După ce-l culcă pe Karri, Blaze o întrebă grav dacă avea vreo obiecție.

— Nu vreau să te îndepărtez de el,

dar mă gândeam că poate ai nevoie de odihnă.

Pe buze i se repeziră cuvintele: „Ce te face să crezi c-ai putea să mă îndepărtezi?” dar în schimb îl întrebă numai atât:

— Ai ceva împotrivă dacă nici eu nu iau cina?

— Nu cumva pentru că-mi ești deja datoare?

— Nu, pur și simplu am mâncat și eu o mulțime de plăcinte.

Blaze dădu din cap și se așeză lângă ea.

Trenul gonea prin noapte, iar ici și colo se zăreau rândurile de lumini ale orașelor.

— Ce ținut întins… mai murmură

Mim, și adormi.

* * *

Când deschise ochii, era culcată în patul ei, acoperită cu o pătură. Probabil Blaze o dusese în brațe.

Se uită la ceas. Era trecut de ora douăsprezece. Mai aveau mult de mers, așa că se dezbrăcă și se culcă de-a binelea.

Dimineață, luară micul dejun în vagonul restaurant, apoi Blaze Barlow spuse:

— Adună-ți lucrurile, trenul nu stă mult.

Mim își dădu seama că încetiniseră din nou și se uită afară. Trenul urca

printre niște dealuri.

Ar fi vrut să se uite în vie la pădurea verde și deasă, la formele pe care le alcătuiau stejarii, fagii, nucii negri, arțarii argintii, dar ritmul trenului se schimba deja, semn că ajunseseră pe culme. Totuși, nu văzu nicio gară, iar Blaze îi spuse:

— Nici nu există, sărim jos și gata.

Coborî el primul, luă bagajele, apoi pe Karri, după care o ajută și pe Mim.

Trenul porni din nou, mai repede de astă dată, coborând panta. Peste câteva clipe, dispăru.

Fascinată, Mim se întoarse spre explozia de verdeață, spre copacii aliniați regulat pe sute de metri, și spre cei nealiniați, festonați cu plante

parazite și orhidee agățătoare. Cu respirația tăiată la vederea acelei frumuseți, știu că-i părea bine că venise – chiar dacă Blaze Barlow avea dreptate, și n-o aștepta nicio slujbă, chiar dacă rămăsese blocată pe paralela nouăsprezece.

Capitolul 6

În luminișul îngust de lângă calea ferată era parcat un Land Rover. Blaze Barlow se îndreptă calm spre el și deschise portiera. Puse bagajele înăuntru, apoi se întoarse spre Mim și Karri, dând din cap.

— Poftiți în vagoane! îi invită el.

— E al tău? întrebă Mim,

nevenindu-i să creadă.

— Da.

— Și l-ai lăsat aici? În fond, trebuie să fi fost plecat câteva zile.

— Câteva săptămâni. Ce crezi că i s-ar fi putut întâmpla? Să-l ia cineva la o plimbare de plăcere?

Râzând, Blaze arătă spre drumul plin de hopuri și noroi roșcat adânc, și presărat cu bolovani colțuroși.

— Aici viața nu-i deloc blândă, zâmbi el. Într-un loc caăsta, nici nu se poate altfel.

— În care caz, cred că s-ar putea să fiu acceptată la Barlow’s, în fond.

— Dacă viața nu-i blândă, răspunse tărăgănat Blaze, Caroline cu atât mai puțin.

Se urcaseră cu toții. Blaze se întoarse spre Mim, privind-o în ochi.

— Te-am prevenit cum ai fi primită la Tabăra de Cherestegii Barlow’s. Mai vrei să te duci?

— Sigur că da.

Karri, care se așezase în spate, declară:

— Eu vreau să mergem cu Blaze.

— Facem ce spune Mim, fiule, răspunse Blaze.

— Eu spun Barlow’s.

Mim vobise tăios, pentru că o singură privire spre fața fratelui ei o înștiințase că acesta acceptase imediat și fără discuție răspunsul tăietorului de lemne. Cu siguranță, Blaze Barlow cucerise respectul și afecțiunea lui

Karri.

Blaze porni jeep-ul, și o luară la stânga.

— Drumul din dreapta unde duce? se interesă Mim.

— La Big Timbers.

— Asta-i tabăra ta, Blaze! exclamă însuflețit Karri.

— Așa e, fiule.

Începră să urce prin prima lume verde, lungla primordială exterioară și, deocamdată, neatinsă. Deasupra lor, un plafon de frunze neîntrerupt acoperea cerul.

— Noaptea, spuse Blaze, guanoul broaștelor răspândește o lumină verde.

Nu peste mult, intrară în a doua lume verde, plantațiile de ferigi, unde

se vedea și pământul roșu printre plante, precum și cerul albastru, printre frunze.

Drumul forester șerpuia prin pădure, mereu în sus. Apoi, dintr-odată, ieșiră într-o poiană, iar Mim știu că ajunseseră pe platou și, dacă s-ar fi întors, ar fi văzut jos plantațiile de zahăr și, dincolo de ele, Marea Barieră de Corali, așa cum îi spusese Blaze. Dar rămase cu privirea înainte, spre Barlow’s, căci ca să ajungă acolo străbătuse atâta drum, zile în șir.

Găsi tabăra de cherestea foarte mare, cu o casă înaltă și destul de opulentă, după care se întindea un șir lung de căsuțe, o clădire despre care află că se folosea ca școală, chiar și un

magazin.

— Aici se vând mai mult veste negre și pălării de paie, o informă Blaze.

— Un magazin! se minună Mim.

— Ți-am spus că Barlow s-a fost rege.

Cu curaj, Mim coborî din mașină. Se întoarse să-l ia și pe Karri, dar băiatul se prefăcea că scotea o geantă și dispăruse sub banchetă. Era hotărât să rămână cu Blaze până la sfârşit.

Ridicându-și bărbia, Mim îl lăsă acolo. Parcurse cei câțiva pași până la casă, urcă treptele și sună la ușă.

I se răspunse aproape imediat, iar feţei care-i deschise îi căzu vizibil fața la vederea ei. Era clar că așteptase pe

altcineva.

Mim intenționase să nu se bâlbâie, dar nu se putu stăpâni.

— Sunt... sunt noua... companie și ajutoare...

Caroline – Mim presupunea că era Caroline Pettit – o măsură cu privirea, apoi spuse:

— Nu se poate, nu așteptăm așa ceva.

— Dar am primit repartizarea de la Castle.

— Ați contramandat-o.

— Nu, n-am contramandat nimic.

— Dacă ați fi venit aici oficial, domnișoara Castle ne-ar fi telegrafiat, replică rece Caroline. Nu omite niciodată să ne anunțe.

— Dar s-a produs o confuzie. Am ajuns prea târziu ca să mai iau biletele, așa că mi-am plătit drumul din banii mei și am venit singură.

— Îmi pare rău, ridică din umeri fata.

Situația devenea ridicolă. Înroșindu-se la față, Mim o și spuse, pe un ton indignat.

— N-am ce face, stărui netulburată Caroline. În lipsa domnului Barlow, eu administrez activitățile de-aici, și pur și simplu nu vă pot accepta, în asemenea circumstanțe nesatisfăcătoare.

Blaze Barlow li se alătură agale.

— Circumstanțele ar fi modificate dacă ar avea treizeci și unu de ani, în loc de douăzeci și unu? întrebă el

ironic. Te sfătuiesc să te uiți mai bine, Carol. Bruce ți-ar putea aduce o concurentă reală, mâine-poimâine, dacă n-o angajezi pe ea.

— Tot ce știu e că n-am primit nicio confirmare de la Castle.

Caroline Pettit începu să închidă ușa.

— Dar… protestă Mim.

Ușa se închise.

— Ți-am spus eu, ridică din umeri tăietorul de lemne.

În timp ce pornea Land Rover-ul, cu Mim din nou lângă el, adăugă:

— Îmi pare rău de chestia cu „concurenta reală”, Mim. I-a fost adresată numai domnișoarei Pettit, desigur.

— E-n regulă. Știu că nu-i fac concurență, și tocmai asta mă nedumerește.

— Faptul că nu te acceptă, vrei să spui? N-ar accepta-o nici pe Gorgona.

— Mulțumesc!

— Nu mi-o lua în nume de rău, nici pe asta, nici pe aia cu concurența. Efectiv, am vrut să spun că n-ai putea s-o înlături – nu ești genul.

— De unde știi tu ce gen sunt?

— Nu știu, dar presupun că-m următoarele câteva săptămâni am să aflu. N-ai unde să te duci și, oricum, chiar dacă ai avea unde, nu ți-au mai rămas bani. Va *trebui* să vii cu mine.

— Eu…

— Îți place aici, nu?

— Da, dar…

— Și lui Karri îi place – așa că, ce te îngrijorează?

Pe Mim o îngrijorau multe, și începu să le enumere, cam bâlbâindu-se:

— Situația în care… în care am nimerit… întâmplător, nu… cum să spun… nu-mi permite să-mi fac publicitate.

— N-o să ai nicio publicitate.

— Dar, cu siguranță, te întrebi… vreau să zic, m-ai văzut cu o înfățișare diferită…

— Cu două înfățișări diferite. Dar întrebările pe care mi le pun eu nu vor ajunge mai departe. Îți dau cuvântul meu de onoare. Ce altceva ar mai fi,

Mim?

Mai erau multe. Mim aruncă o privire scurtă spre ochii lui limpezi și duri ca lemnul și preferă să nu continue.

— Știu ce te îngrijorează, spuse el pe neașteptate, și e o mare prostie.

Mim înțepeni în scaun.

— Te întrebi unde ai să locuiești, nu-i așa? Ei bine, am să-ți spun. Vei avea o cabană mică, numai a ta – propriii tăi patru pereți. Nicio grijă în legătură cu proprietatea, Mim, niciun inconvenient. Ei, dar văd că râzi!

Mim râdea într-adevăr – râdea în hohote, ușurată, căci numai laașa ceva nu se așteptase.

Cam țeapăn, Blaze spuse:

— Și-n plus, mai sunt și alte femei.

— Câte?

— Păi, vreo trei, patru…

— Vrei să spui că nu *știi?*

Blaze stătu un timp pe gânduri.

— Nu, recuoscu el, zâmbind fără voia lui.

Coborâseră din nou spre calea ferată, în același loc de unde porniseră, iar acum Blaze o luă pe drumul din dreapta.

— Nu există nicio scurtătură? întrebă Mim.

— Dacă ai putea să zbori, ai ajunge acolo în câteva minute, dar ne desparte o ravină pe care n-aș încerca s-o traversez nici cu jeep-ul ăsta, nici cu altul. Și nici pe jos, la drept vorbind.

Străbăteau din nou marginile virgine ale pădurii tropicale de lângă plantație.

— Vorbește-mi despre acea primă vale cu copaci, cei pe care i-ai defrișat din greșeală, ai lui Barlow, îi ceru Mim.

— Era o vale neatinsă, cam ca asta, așa că greșeala a fost scuzabilă.

— Ai defrișat-o?

— Da, și în locul lui Barlow aș fi fost la fel de revoltat. Nici eu n-aș fi vrut ca băieții mei să fie atinși decineva. Oricum, a fost o eroare, cum am spus.

— Asta a fost prima voastră întâlnire?

— Da. Din păcate, Barlow nu știa că veneam încoace, altfel poate ar fi

fost pregătit. Fusese regele platoului atât de mult timp, încât pentru el a fost un adevărat șoc.

— I-ai arătat hârtiile de concesionare?

— Da, la care el mi-a atras atenția că-i încălcasem proprietatea.

— Și o încălcaseși?

Tăietorul de lemne dădu din cap.

— Descifrasem greșit harta.

— Ai fi putut să-i arăți cât de mult defrișaseși pentru el.

— *Dacă* ar fi vrut ca valea să fie defrișată, și imediat a declarat că nu voise – evident. Oricum, n-o făcusem în stilul lui. Asta e marea problemă, Mim, că niciunul dintre noi nu face nimic la fel, nici măcar tăiatul copacilor. El îi

doboară altfel. Taie unul astfel încât să cadă peste altul, și se prăbușesc toți ca popicele. Mie nu-mi place metoda asta.

— Și?

— Și mi-a spus cât îi datoram, știind prea bine că pentru el nu însemna nimic, iar pentru mine era o sumă imposibilă. N-aveam un sfanț.

— Și?

— Excluzând forța fizică, de care ți-am explicat că nici nu poate fi vorba aici, trebuia să rămân la ordine – la ordinea lui. Trebuia să-i dobor personal șase copaci, ca să mă achit.

Buzele i se strânseră, amintindu-și.

— A râs de mine ca de-un boboc ce eram – pe-atunci.

— Și erai?

— În comparație cu el, da.

— Și acum?

— Nu știu. Nu știu… repetă gânditor Blaze Barlow.

— Mi-ai spus că au mai avut loc și alte fricțiuni, nu? îl întrebă Mim.

— Da. În majoritate, incidente de frontieră.

— Dar, cu siguranță, v-ați făcut garduri, nu-i așa?

Blaze o privi neîncrezător.

— Garduri? Domnișoară, așteaptă numai să vezi până unde urcă hotarele.

Acum, mașina mergea pe serpentinele, printre plantații cu copaci nu la fel de mari ca la Barlow’s, dar la fel de bine aliniați, pe linii drepte ca privirea directă a tăietorului de lemne.

— Și ce alte „pedepse” ai mai meritat? întrebă cu nepăsare Mim, nemulțumită de comparațiile pe care le făcea.

Blaze râse abătut.

— A trebuit să-i tai scânduri dintr-un copac. Trei transporturi am avut de făcut.

Aruncă o privire piezișă spre Mim.

— Și a trebuit să mă duc la o nuntă.

— Toate sunt atât de infantile! izbucni ea.

— Deși eu sunt cel pedepsit, și nu mă bucur deloc de ceea ce am avut de făcut, numai infantile nu le găsesc. O vreme, am fost la un pas de necaz, aici, în țara vieții libere și ușoare.

Majoritatea imigranților vin din țări cu tulburări, așa că nu-i de mirare că umblă cu nasul pe sus. Pe lângă asta, diferențele culturale și climaterice duc la combinații deloc ușoare. Au avut loc câteva revolte naționale, vreo două răzmerițe, o dată s-au format niște bande. Dar totul s-a liniștit, și cred că datorită nouă. N-am rezolvat lucrurile așa cum ne dictau imboldurile noastre masculine firești, prin acțiune. Am apreciat că, într-un climat cald, temperamentele fierbinți pot fi la fel de ușor inflamabile ca vremea, iar o scânteie între doi oameni riscă să pună pe foc două sute. Așa că…

Blaze zâmbi.

— N-am dat niciodată exemplu

rău.

Mim dădu din cap gânditoare, recunoscându-i judecata sănătoasă.

— Și tu, Blaze? Tu ce-ai decretat, când ai dat tonul?

— Ți-am spus. Încă nu l-am dat. Greșesc încontinuu. Sunt încă relativ crud, verde și fără experiență, dar am să-l ajung din urmă.

Drumul urca acum foarte abrupt, dar Mim nu era conștientă de înălțimea amețitoare, gândindu-se numai la situația aceea curioasă.

— E o țară ciudată, spuse ea.

— Dar foarte civilizată, sublinie Blaze. Nu folosim violența. Asta nu înseamnă civilizație? Ei bine, iată și casa – și fără comparații, te rog.

Nu era loc pentru nicio comparație. Clădirea era cât un sfert din locuința lui Barlow’s. Dar edificiul principal, fără etaj, înconjurat de cabane montane dispuse ca razele unei roți, era construit cu cap. Cu cap fusese clădit și joagărul amplasat la o oarecare distanță pe drum, astfel încât rumegușul roșiatic să nu ajungă până la locuințe. Aceeași chibzuință se folosise și la alegerea copacilor lăsați pentru umbră și înfrumusețare.

— E foarte frumos, aprecie Mim, cu grijă să nu se arate prea entuziasmată.

— Mulțumesc. Dar priveliștea? Pe cea de la Barlow’s ai pierdut-o.

Întorcând capul, Mim văzu sub ei

drumul abrupt pe care urcaseră, mozaicul plantațiilor de zahăr, apoi întinderea albastră a Oceanului Pacific, cu insulele visătoare ale Marii Bariere de Corali. Frumusețea peisajului îi tăia respirația.

Karri alergase înainte, spre cabana pe care Blaze le-o indicase ca fiind a lor.

— Are de toate, Mim! strigă el în extaz. O sobiță, o masă și scaune, și…

Glasul îi ezită.

— Blaze, ce-i asta?

— William Pufăitorul. Urcușul de la locurile de tăiat din vale e considerabil, așa că nu-i spunem niciodată Billy. Pe o pantă abruptă ca a noastră, merită să i se folosească tot numele.

— Un trenuleț! Până și trenulețul nostru propriu! exclamă Karri, în culmea entuziasmului.

— Barlow’s are o flotă de tractoare și trailere de cherestea care ar putea să care șase Williami Pufăitori la fiecare transport, precizează Blaze.

— Dar e un *tren!* insistă Karri.

O luă la fugă în lungul liniei, pentru a examina mica locomotivă, iar Blaze duse lucrurile lui Mim în cabană.

— Dacă ai nevoie de ceva, strigă, o instrui el.

Mim se îndoia că ar fi putut să strige atât de tare. Cu siguranță, William Pufăitorul pufăia foarte tare, iar de la joagăr, deși era departe, se auzea un zgomot continuu.

— Ei, atunci strigă după semnalul de încetare a lucrului, zâmbi Blaze.

— Ăla când e?

— La ora cinci, dar tu nu pleci acasă, oamenii vor veni să-și ia scrisorile.

Mim râse. Nu se putea stăpâni.

— Și atunci, când strig?

Blaze se scărpină în cap.

— Dacă stau să mă gândesc, cred că cel mai bine e să faci un drum.

— Până la tine acasă?

— Da.

— E o casă foarte frumoasă, Blaze.

— Singur mi-am construit-o, din câțiva băieți de-ai mei. N-am zugrăvit-o niciodată, mi s-ar fi părut un sacrilegiu. O ung doar cu ulei, din când în când.

— Lemn de cea mai bună calitate, fu Mim de acord.

Nu păreau să mai aibă nimic de spus.

Blaze își mută greutatea de pe un picior pe altul, apoi dădu să iasă.

— Ei, atunci… strigă sau traversează, fu ultima lui recomandare, pe un ton cam timid.

La fel de sfioasă, Mim dădu din cap.

Dar nu părea să aibă nevoie de nimic, căci cabana, deși simplă, era perfect echipată. Conținea două paturi, cu o perdea de rafie între ele, o mică mașină de gătit și un răcitor.

Mai exista și un fotoliu, iar Mim se așeză, cu privirea spre peretele opus.

Oare era adevărat? se întrebă ea. Cum îndrăznise? *Cum am îndrăznit?*

Dintr-odată, o cuprinse teama. Închise ochii.

Dar urechile îi rămaseră descoperite, auzind trenul, joagărul, strigătele de încântare ale lui Karri, vântul suflând printr-o mie de copaci, corul sonor al păsărilor.

Cu frica risipită dintr-odată, Mim deschise ochii din nou, se ridică și porni prin casă. În timp ce scotea o rochie din geantă, îl văzu pe Blaze Barlow trecând pe drum, spre joagăr. Fluiera vesel, atonal. Pesemne îi simți privirea, căci se uită spre ea şi-şi ridică pălăria cu boruri largi pe care și-i pusese în locul celei de oraș.

Mim îi făcu și ea cu mâna. Termină de despachetat, apoi ieși în ușă.

Se întrebă de unde putea găsi ceva de mâncare. Spre deosebire de Barlow’s, la Big Timbers nu exista niciun magazin. Porni spre joagăr, pe urmele lui Blaze, ca să-l întrebe.

Așa cum se așteptase, îl găsi acolo pe Karri. Joagărul funcționa zgomotos, iar aerul era plin de rumeguș. Mim se opri lângă fratele ei, fascinată. Motorul era acționat de niște cazane mari cu aburi, iar țiuitul fierăstraielor imense obliga oamenii să strige, dacă voiau să se facă auziți. William Pufăitorul tocmai adusese un buștean masiv, la acesta era luat în primire, pe rampa de descărcare, se un munte de om

zâmbitor.

— El e Ollie! strigă Karri.

Bușteanul fu spălat cu un furtun, tras înainte, după care fierăstrăul îl tăie scurt în două, la mijloc. „Câte inele, atâția ani”, își spuse Mim întristată, „și uite ce soartă l-a așteptat!”

— Și eu gândesc la fel, remarcă Blaze lângă ea.

Îl ciufuli pe Karri, întrebând-o în continuare:

— Vrei să vezi și atelierele?

— Vreau să te întreb despre aprovizionare. Am văzut că în cabană e și o mașină de gătit.

— Într-adevăr, dar nu e nevoie s-o folosești. Am utilat așa toate cabanele pentru muncitorii pe care s-ar putea să-

i angajez într-o bună zi.

Lui Mim îi stătea pe limbă să răspundă că pe ea tocmai o angajase, dar se stăpâni.

— Vei mânca la fel ca tot personalul, îți iei farfuria de la bucătărie.

— Și tu mănânci tot acolo?

— De ce nu?

Mim simți că i se înroșeau obrajii.

— Păi… după felul cum te purtai cu Karri, am crezut că ai o familie…

— O fac din instinct, zâmbi Blaze. Iar familie – nu, nu am.

O cuprinse de cot, îl luă pe fratele ei de mână și porni împreună cu ei spre bucătăria de campanie.

— Niciun moment nu e mai bun

decât cel prezent, spuse el. Alf, trei farfurii mixte!

Bucătarul zâmbitor, cu șorț și bonetă albe, le dădu trei farfurii care conțineau într-adevăr sortimente de mâncare variate. Roșii, cartofi copțui, cârnați mari, grași mai-mai să plesnească, o fleică zdravănă și, peste toate, un sos maroniu.

— În veci n-am să pot mânca atâta…! murmură Mim.

— Fă o încercare, insistă Blaze. Întotdeauna îmi dau toată silința, când e vorba de bucătari. Cine are bucătari buni, are și lucrători buni, se spune – iar oamenii mei sunt foarte buni.

— Ai zis „bucătari”. Deci nu ai numai unul?

— Mai e o bucătărie, în apropierea cabanei tale. Probabil că voi acolo veți mânca. Nu e nevoie să faceți atâta drum.

— Vrei să spui că nu contează unde mânem?

— Când ai de-a face cu lemnul, nu știi niciodată unde te-apucă foamea. Nici Alf și nici Fred n-au să se uite dacă ești muncitoare cu program niormal, dacă asta te interesa.

Mim coborî privirea spre farfurie și văzu, surprinsă, că era aproape goală. A lui Karri se golise de-a binelea, iar băiatul o ștergea cu o coajă de pâine.

Pe Mim o străbătu un val de recunoștință profundă. Cu vocea puțin

îngroșată, spuse:

— Trebuie să mă instruiești ca să-mi încep munca.

— Nu azi. Azi ai să te acomodezi. Ce-ai zice de o călătorie până jos cu William, ca să vezi o tăiere?

— O, da! exclamă implorator Karri.

Se urcară în locomotivă, iar Blaze îi arătă lui Karri de ce manetă să tragă. Cale de vreo cincizeci de metri, călătoria decurse lin, după care, fără veste, calea ferată începu să coboare aproape vertizal. Mim țipă, iar Karri chiui de plăcere. Curând, însă, teama îi pieri, alungată de încântare, căci trenulețul intră într-un hățiș atât de des încât n-ar fi încăput acolo niciun jeep.

Șinele luară sfârşit, iar William, cu

un duduit de mulțumire, parcă, se opri, scuipând un nor de fum și aburi. Pasagerii coborâră.

— Băiatul ăsta va fi dat jos, indică Blaze un copac. Uite ce platformă au pregătit tăietorii.

Îi arătă o schelă șubredă înaltă cam de doi metri și jumătate. Lângă baza trunchiului fusese crestat un V. În partea opusă, scoarța era desprinsă.

— Vom sta în partea asta a drujbei, Mim. Întotdeauna trebuie să faci așa.

— De cât timp lucrează la copacul ăsta?

— De trei sau patru ore. O doborâre terminată e considerată de obicei o dimineață de muncă încheiată cu succes. Tăietorii lucrează în perechi,

mai întâi cu topoarele, apoi cu fierăstraiele.

Își îngustă ochii spre copacul condamnat.

— Cred că e aproape gata, îi vei vedea pe tăietori sărind la o parte când aud copacul vorbind.

— Vorbind?

— Ascultă.

Mim auzi un trosnet slab, ca un oftat, apoi tăcere, urmată de încă un oftat, după care văzu tăietura începând să se lărgească. Urmă sunetul oamenilor sărind la distanță și, în sfârşit, un zgomot crescând cu ecou care umplu plantația, în timp ce copacul începea să se încline, tot mai repede, pentru a-și trânti la pământ

tonele de ramuri.

Frunzele încă mai fremătau când tăietorul de lemne o întoarse brusc pe Mim în altă direcție.

— Pe lângă băiaul ăsta, care a primit un tratament de V.I.P., azi tai traverse de cale ferată.

Glasul îi era puțin mai aspru, și nu se uită spre copacul căzut.

— Am pus mâna pe o comandă indiană apreciabilă. Căile ferate australiene își aleg de obicei singure traversele, de obicei din scoatță-de-fier sau lemn-alb, la mărimea de opt pe nouă. Comanda asta e pentru talc și pentru un lemn cu fibra mai densă.

Aruncă o privire spre fierăstratele mecanice pe care oamenii lui le

foloseau pentru traverse şi-şi cocoșă umerii.

— Aș prefera sunetul securii late, decât infernul ăsta, comentă el.

— Se mai folosește securea?

— Subsemnatul a folosit-o la ordinul lui Barlow’s, după ce fusese curățată o vale de copaci. Ți-am spus, zâmbi el trist. În mod destul de trist, Mim, destul de trist pentru un tăietor de lemne, nu mi-e dor de secure. Prefer oricând fierăstrăul.

— De ce?

— O simplă preferință. Cumva, fierăstrăul mi se pare mai puțin violent.

— Iar ție nu-ți place violența.

Blaze dădu din cap.

— Să nu crezi din asta că un

fierăstrău nu e rapid, îl apăr el. În ultima prezentare de la Gidgie, Barlow s-a primit panglica albastră la concursul de fierăstrău cu o singură mână.

— Gidgie?

— Scuză-mă, am uitat că ești nouă pe-aici. Gidgie e dincolo de platou, orașul cel mai apropiat, și anual se țin acolo festivaluri.

— Prin „Barlow’s „te referi la unul dintre oamenii lui, bineînțeles, nu?

— Nu, mă refer la rege însuși.

Se uită în jur după Karri.

— E un puiet bun, i-l lăudă el lui Mim. I-am spus să nu se ducă mai departe de-acolo, și a respectat semnul. Acum ne întoarcem. Cred că e timpul să

vezi smalțul.

— Smalțul?

— Gemul de pe pâinea cu unt, acolo, sus. De cele mai multe ori e lemn-de-trandafir, și în general se lucrează la o tâmplărie de smalț, dar îl fac eu însumi.

Urcară cu William – care pufăia chinuit la tot pasul – și, la o tâmplărie mai mică, Mim văzu buștenii tăiați în segmente de patru metri, curățați de coajă, apoi apucați cu clești de oțel și cufundați în apă clocotită.

— Stau în apă patruzeci de ore, apoi sunt subțiați și împărțiți, după care se dau prin mașina de tăiat.

Blaze își scoase pipa și şi-o aprinse.

— Incidental, ăsta e principalul motiv pentru care am dansat cuminte pe melodia lui Barlow’s. Mașina asta nu m-a costat niciun ban.

Când se întoarseră în tabără, soarele ajunsese la apus. Doi kookaburras se așezară pe ramura unui sânger, începându-și râsul hohotitor.

Karri râse odată cu păsările, dar chipul lui mic era nedumerit.

— Eu nu văd nimic de râs, Blaze.

— Râd de ceva ce-și amintesc, îi explică tăietorul de lemne. Într-o după-amiază, cu mulți ani înurmă, doi kooka stăteau pe creanga unui coolabah, când au văzut un șarpe mare care tocmai înghițea o păsărică pe care o prinsese ciugulind pe jos. Pe urmă, șarpele s-a

încolăcit ca să doarmă și, când a căscat, păsărica a zburat afară. Cei doi kooka au coborât și au ucid șarpele, iar după aceea au fost atât de mulțumiți, încât au făcut un lucru pe care nu-l mai făcuseră niciodată – au izbucnit în râs, și au râs, și-au tot râs. Au râs până după apusul soarelui. Dimineața, s-au trezit, au văzut șarpele mort, și-au amintit de păsărică, și iar au început să râdă, amintindu-și, până când a răsărit soarele. Și de-atunci, ori de câte ori soarele răsare sau apune, kookaburrașii își amintesc de pozna lor și râd de se prăpădesc.

Karri îl asculta cu ochii mari.

— E adevărat, Blaze?

— Primii australieni așa zic.

— Sper că șarpele nu era ca acela mic, spuse Karri încet, căruia mama lui i-a spus să nu de ducă în lume de frica oamenilor cu bețe lungi.

Blaze își scoase pălăria, pentru a şi-o pune mai jos pe ochi.

— Să-mi dai un ghiont dacă-l mai încurc pe puiet, îi ceru el încet lui Mim.

— Ăsta ar fi un act de violență, îi aminti ea.

Între timp, Karri se lămurise singur.

— Nu era unul dintre șerpii ăia care-și văd de treburile lor, de-asta l-au omorât.

— Cam așa ceva, fiule.

Ajunseseră la cabana lui Mim.

— E confortabil? întrebă Blaze.

— Foarte confortabil. Are de toate.

— Știu. Și eu stau într-una la fel.

— Într-o cabană ca asta? Dar casa cea mare…

— Mi se părea o prostie s-o ocupe doar un singur om.

— Ai să te muți acolo când vei avea o soție și mulți copii, Blaze? întrebă Karri.

— Păi, recunoscu tăietorul de lemne, cam asta ar fi ideea…

O privea drept în ochi pe Mim. Ciudat de deconcertată, Mim întrebă din nou:

— Munca de la poștă…?

— Începe mâine. Am să-ți arăt atunci. Acum pregătește-te pentru încă o farfurie mixtă. Fred o să știe că ai

luat prânzul la Alf și va dori să-l întreacă. Iar pe urmă…

— Stingerea, cred, se amărî Karri.

— Încă vreo oră, nu. Oamenii își scot muzicuțele, avem și câteva acordeoane…

Modest, adăugă:

— Cânt și eu o melodie, la fluier.

— Eu pot să-mi iau casetofonul de la școală, se repezi Karri. L-am adus cu mine. Da, Mim, l-am pus când tu nu te uitai. E între cămășile și blugii mei. Și Mim știe să cânte, îl informă el pe Blaze.

— Bine, s-ar putea chiar să participăm și la festivalul de la Gidgie.

— Și la festival…?

Tăietorul de lemne roși, își trase

pălăria pe ochi, apoi ciufuli părul lui Karri.

— Ei, eu mă duc să văd de corespondență.

Peste cinci minute se auzi sunând semnalul de încetare a lucrului, șuierând ascuțit peste platou și vale. Într-o clipă, joagărul amuți, iar William Pufăitorul tăcu și el.

Oamenii pădurii începură să apară de pretutindeni. Majoritatea erau tineri – necăsătoriți, după părerea lui Mim. Îi adresau câte o privire prietenoasă, o înclinare a capului, un semn cu mâna. Păreau mulțumiți s-o primească printre ei.

Văzu două femei, mai vârstnice decât ea, ieșind în întâmpinarea soților,

și-i făcură și ele prietenos cu mâna. La masa mixtă a lui Fred, Mim le cunoscu – doamna Ashe, soția contabilului, și doamna Quist, al cărei soț era administrator la smalț.

— Alte femei nu mai sunt? Domnul Barlow a spus că sunt trei sau patru.

— Blaze, râseră cele două, se pricepe numai la copaci.

Dar acest lucru nu era complet adevărat. Recunoscuse o fată tânără deghizată în femeie matură – la fel de ușor cum deosebea cicoarea de cauciucul pătat.

După cină începu muzica. Pe fundalul copacilor, al cerului și al stelelor, muzica răsuna ciudat de dulce. Ciudat, își spuse Mim, pentru că,

excepție făcând o vioară indiferentă, un acordeon scârțâitor, câteva chitare și banjouri dezacordate și un fluier chinuit – al lui Blaze – celelalte instrumente constau numai în piepteni înfășurați în hârtie.

Mai era, desigur, și casetofonul lui Karri. Și mai era, ar fi adăugat Blaze, și Mim.

Sfioasă la început, refuză să participe. Dar, în cele din urmă, copacii și cerul înstelat înși făcuiră efectul.

Începu să cânte instinctiv. Cântă până când îl văzu pe Karri renunțând la casetofon și rezemându-se de ea, apuizat.

Imediat, la fel ca în tren, Blaze îl luă în brațe și porni cu el spre cabană.

De astă dată, însă, Mim veni și ea. Auzi în urma lor concertul spărgându-se. Oamenii aceia munceau din greu și se culcau devreme.

— Puietul e frânt, spuse Blaze. A fost o zi grea pentru un băiat mic.

— Și pentru băiata asta mare a fost obositor, căscă Mim. Sunt gata să mă culc și eu.

— Te-ai simțit bine, Mim?

— Păi…

— Vreau să zic, mai puțin dezamăgirea de la Barlow să

Diplomatic, Mim răspunse:

— Se putea și mai rău.

Îl aștepta să plece, dar Blaze nu se grăbea.

— Seara asta a fost reușită,

comentă el.

Părea să insinueze o întrebare, dar Mim refuză să se lase atrasă în discuție. Când văzu că n-avea de gând să răspundă, Blaze spuse:

— Ai cântat bine, ne-ai făcut cinste. Ai o voce foarte frumoasă.

Absurd de încântată, Mim îl contrazise:

— E mică.

— Ei, cred că și tu ești cam la fel.

Ochii lui maronii ca lemnul o măsurau cu privirea, estimativ.

Nu mai pleca, și dintr-odată stânjenită, la fel ca după-amiază, Mim izbucni:

— Noapte bună.

Cu gestul lui stingherit, Blaze vru

să-și potrivească pălăria mai jos pe ochi, apoi își dădu seama că nu avea pălărie și, în schimb, își trecu degetele prin păr.

— Noapte bună, Mim, răspunse el și plecă.

Capitolul 7

Dimineața era răcoroasă, de un cenușiu perlat. Peste câteva săptămâni, până și crăpatul zorilor avea să fie fierbinte, după cum le spuse Fred, dându-le farfuriile. Deși, adăugă el, acolo pe platou sufla întotdeauna o boare de munte.

Micul dejun era foarte puțin diferit de „farfuriile mixte” de la prânz și cină.

Conținea aceeași rație generoasă de carne, cu aceleași garnituri abundente, plus ouă de astă dată. Înaintea farfuriilor mixte se serveau felii mari de ananas tăvălite prin zahăr și bucăți de pawpaw, astfel încât masa era și mai substanțială.

— Ei, spuse tăietorul de lemne, în timp ce Karri își ștergea farfuria cu miez de pâine, în general nu mă deranjez să deschid oficiul poștal până la fluierul de încetare a lucrului; înainte, oamenii nu au timp. Dar, dacă vrei să te acomodezi, vom merge acum acolo.

— Și Karri?

— N-o să aibă nicio problemă, Struthers spune că pot coborî împreună

la locul de tăiere, cu William Pufăitorul. Cum ți-am spus, Mim, e un puiet bun, n-o să deranjeze pe nimeni.

În timp ce mergeau spre oficiul poștal, Mim spuse, destul de îngrijorată:

— Mă preocupă învățătura fratelui meu.

Tăietorul de lemne își scosese nelipsita pipă.

— N-ar fi trebuit să te gândește la asta dinainte? întrebă el.

— Nu mă așteptasem să ajungem într-un loc unde nu sunt copii. În anunțul de la Barlow's scria: „fără obiecții la copii", ceea ce însemna că trebuia să existe și o școală.

— Foarte adevărat, dădu din cap

Blaze. Carol se ocupă de asta, în sala mare.

— Deci e profesoară?

— Supervizează cursurile prin corespondență. Cum ți-am spus, și cum ai văzut, Barlow’s e mare.

— Într-adevăr, confirmă Mim, cam abătută. Ar fi vrut ca fratele ei să se bucure de compania unor copii de vârsta lui.

— Trebuie să-l înscriem imediat la cursurile prin corespundență, spuse Blaze.

Mim nu era prea entuziasmată. Departamentul Educației era o instituție oficială și, în actuala ei situație, nu voia să aibă încurcături cu oficialitățile.

Ghicindu-i gândurile, ca întotdeauna, Blaze îi reaminti:

— Chiar dacă stăteai cu el la Barlow’s, tot așa ar fi trebuit să învețe.

Când Mim nu-i răspunse, adăugă:

— Oricum, cu ce-i strică o vacanță? De ce nu l-ai lăsa liber încă vreo câteva săptămâni?

Era o soluție simplă, iar Mim o acceptă cu recunoștință. Karri se simțea foarte bine în mijlocul naturii, iar câteva săptămâni de vacanță nu i-ar fi dăunat cu nimic.

— Iată și Poșta Maiestății Sale, în variantă Big Timbers, anunță Blaze cu un gest teatral, descuind ușa unei cămăruțe. Era aproape goală, cu excepția unei tejghele, a unui șir de

căsuțe însemnate alfabetic și a unei mici centrale telefonice.

— Poșta n-ar trebui să fie deschisă toată ziua, pentru telefon? întrebă Mim.

— De obicei, telefonul se folosește după încetarea lucrului. Pentru urgențe, fie o deschis în mod special, fie trimit omul la telefonul din casă. Acolo e o linie directă.

— Dar în casă nu stă nimeni.

— Se mai învârtește pe-acolo Bătrânul Bob.

— Bătrânul Bob?

— Îngrijește casă, de când și-a tăiat cu toporul un deget de la picior, în vale. Era unul dintre acei copaci rari pe care trebuie să-i doborâm în întregime manual.

Mim porni prin oficiul poștal, orientându-se.

— Ai fost foarte generos că l-ai ajutat să se vindece și să-și păstreze independența, declară ea. Cât a trecut de-atunci, Blaze?

Tăietorul de lemne se înroși la față.

— A, cam trei, patru…

— Săptămâni?

— Păi…

— Luni?

— Ani, răspunse cu falsă nepăsare Blaze Barlow. Și-acum, în legătură cu centrala asta…

Îi explică lui Mim câteva detalii simple, pe care le putea stăpâni, cu toată lipsa ei de experiență. Existau

doar câteva linii, cu legătură la bucătării și ateliere.

— Barlow’s unde e? întrebă ea.

— Barlow să

— Tabăra. Mi-ai spus că autoritățile au instalat aici oficiul poștal de district.

— Dar nu și centrala telefonică regională. Telefonul de la Barlow’s, la fel ca al meu din casă, e direct. Singurul motiv pentru care regele s-ar deranja până aici ar fi ca să-și cumpere timbre, pe care Caroline le ține, fără îndoială, în colițe mari, mărunțiș sau ordine de plată – și cine ar mai avea nevoie de astea, când are trei, patru sau chiar mai multe conturi în bancă?

Glasul lui Blaze devenise tăios.

— Nu poți să-l suferi, așa-i? remarcă Mim.

Tăietorul de lemne stătu un moment pe gânduri.

— Ba nu, spuse el după un timp, cred că aș putea să-l simpatizez, dacă mi-ar da măcar o șansă. Uite, în sertarul ăsta de-aici sunt timbrele.

Apoi îi arătă cum să pună în căsuțe scrisorile primite și cum să împartă în pachete corespondența pentru expediere.

— N-o sortăm noi, treaba asta se face la Gidgie, îi explică el. Dacă tot sunt aici, am s-o sun pe Isabel, ca să vă fac cunoștință.

— Isabel?

— Nu-i știu celălalt nume, ea e

centralista din Gidgie. Când termini de conversat cu ea, închizi, iar când pleci, închizi ușa și o încui. Asta-i o regulă strictă a departamentului.

— Dar… dar când *lucrez?* se interesă neliniștită Mim.

— După încetarea lucrului, te vei trezi cu un val de oameni, toți întrebând de scrisori de la iubitele lor.

— Numai atunci? întrebă ea, nevenindu-i să creadă. Asta… asta nu – o slujbă, e o sinecură. Cred… cred că ai inventat-o anume pentru mine.

— Atunci, crezi o mulțime de prostii, replică Blaze ursuz. De ani de zile îmi doream pe cineva care să preia fucția asta. După ce a tăiat lemne toată ziua, nimănui nu-i mai arde s-o facă pe

poștașul, la apusul soarelui.

— Cred… cred că sunt la fel ca Bătrânul Bob, comentă Mim cu voce tremurătoare, dar îți mulțumesc totuși, Blaze.

— Fleacuri, îi expedie el mulțumirile, ridicând receptorul și făcnd legătura.

După un timp, se auzi un răspuns, iar Blaze salută vesel:

— Bună, Isabel.

Destul de tare pentru ca Mim să audă, răsună o voce:

— Bună, Blaze. Ce mai e nou la Big Timbers în ziua asta veselă?

— Mai veselă ca oricând, pentru că avem o angajată nouă, cu numele…

Aruncă o privire scurtă spre Mim

și, după o pauză infinitesimală, adăugă:

— …Thomas.

— Atunci sunteți mult mai veseli! aplaudă nevăzuta Isabel. Locul ăla lipsit de femei are nevoie de multă veselie ca asta. De ce nu-i însurați pe unii din țapinarii ăia ai voștri?

— De ce nu vii să-l vezi cu ochii tăi pe unul dintre ei?

— Am destui care se țin după mine și aici.

Așa era, își spuse Mim. Queensland-ul era un stat populat în primul rând de bărbați, mai mulți decât femeile cu vreo două sute de mii, iar majoritatea acestora se aflau aici, în nord.

Blaze o privea, continuând să

converseze cu telefonista.

— Ei bine, Isabel, chiar acum e aici…

Făcu o pauză deliberată.

— *Marion,* fă cunoștință cu Isabel.

Și-i puse lui Mim receptorul în mână. În timp ce pornea spre ușă, îi făcu semn să nu uite să închidă, iar Mim dădu din cap, spunând timid în receptor:

— Bună dimineața.

Isabel o salută cu căldură și, imediat, începu să-i citească principalele știri din ziarele orașului.

— Întotdeauna fac asta, îi explică ea. Uneori, trec zile întregi până când ziarele ajung pe platou. Așa că, să-i dăm drumul, iubito. „Festivalul

Orhideelor din Brisbane proclamat cel mai bun până acum”. „Un câine salvează un copil de la înec. Ieri, în râul Brisbane…” Auzi, ești queenslandeză?

Mim nu avea talent să mintă. Răspunse fără să stea pe gânduri:

— Sunt din Sydney.

— Aha, ia să vedem ce-are de spus „*Herald*” – ul. E de alaltăieri, așa că s-ar putea să-l fi văzut, dar am să-l răsfoiesc totuși. Așa… „Un feribot nou pe linia Manly”. „Primire entuziastă pentru steaua ecranului”. Dacă te interesează veștile din înalta societate, „Mireasa săptămânii” a fost o anumită domnișoară Geraldine Clinfield.

Mim își ținea respirația. Știa că era o prostie. Chiar dacă Lydia dăduse

alarma – ceea ce nu avea niciun motiv să facă, întrucât primea în continuare alocația pentru Karri – vestea încă nu putuse ajunge în ziare. Nu în acel ziar, oricum, căci apăruse imediat după plecarea lor.

— Mai ești acolo, iubito?

— Da, Isabel. Ce mai scrie?

Conversară un timp, apoi Isabel îi spuse cu părere de rău că avea de lucru.

Mim făcu tot ce-i spusese Blaze, apoi aranjă în casă, ceea ce dură doar cinci minute, după care porni pe cărare spre joagăr, în căutarea lui Karri.

Abia când ajunse la magazie de scule își aminti că, după cum îi spusese Blaze, Karri plecase cu Struthers în

vale, la locul de tăiere. Dădu să se întoarcă din drum, dar rămase pe loc, privind fascinată spre atelier.

În clipa aceea, îl văzu pe fratele ei stând într-o poziție pe care până și ochii ei lipsiți de experiență o putură recunoaște ca fiind periculoasă. Sau se plictisise în vale și se întorsese pe platon, sau nu se întâlnise cu Struthers. Pericolul consta în distanța la care se afla și solul pe care stătea. Karri respectase sfatul lui Blaze și nu se apropiase de bușteni, dar se cățărase pe un munte de rumeguș, curios, ca să vadă mai bine cum se lucirea.

Movila era aproape la fel de mare ca atelierul. În fiecare zi i se adăugau câte douăzeci de tone. Blaze se plângea

că rumegușul le crea mari probleme, nimeni nu avea nevoie de el, iar în cele din urmă era dus de-acolo și incinerat, focul arzând tot anul. Dacă cineva putea găsi o întrebuințare pentru rumeguș, ar fi câştigat o avere.

Mim deschise gura să strige, dar un glas o avertiză încet, de alături:

— Nu, Mim, s-ar putea să tresară și să declanșeze o avalanșă. Lasă-l în seama mea.

Blaze ocoli cu grijă spre marginea movilei, urcă atent, apoi se întinse, apucă strâns mâna băiatului într-a lui și îl trase repede spre el. Totul ar fi mers bine, dar picioarele lui Karri acționară a alunecare de rumeguș… o alunecare care, în virtutea inerției, îl învălui și-l

îngropă complet pe Blaze. Da, îl îngropă. Într-o clipă, dispăru.

De astă dată, Mim nu-și mai putu stăpâni strigătul. Karri țipa înnebunit, scormonind prin rumeguș în locul unde dispăruse Blaze. Mim îl săltă pe picioare, îi strigă la ureche, peste vuietul joagărului, să cheme în ajutor, apoi privi disperată în jur.

Nu știa ce căuta – o lopată, un hârleț, o cazma – dar văzu ceva ce putea să-i fie de folos. Un furtun. Era furtunul pe care-l foloseau pentru a spăla bușteniii înainte de a-i da la fierăstrău. Îl luă, alergă drept spre locul unde stătuse Blaze și împinse capătul furtunului în rumeguș, adânc.

După aceea, nu-i mai rămase decât

să spere și să se roage, în așteptarea oamenilor. Părură să treacă ani de zile până veniră – fără îndoială, Karri avusese nevoie de timp ca să se facă auzit. În sfârşit, dintr-odată, joagărul se opri, iar cei șase lucrători din atelier apărură lângă Mim, dând din cap spre locul pe care li-l arăta. Aduseră câteva lopeți cu cozi lungi și începură să sape.

Cei din vale, alertați, trimiseră și alte ajutoare cu William Pufăitorul. Dezgroparea lui Blaze dură zece minute, dar când apăru, roșu din cap până-n picioare și scuipând rumeguș, era intact și, slavă Domnului, părea nevătămat.

Mim scoase un strigăt slab de ușurare. Îl privi cum își vâra capul sub

robinet, iar după ce-și clăti părul Blaze își scoase vesta ca să se șteargă și privi în jur.

Alergând la el, Mim îi puse o mână pe braț.

— Eu am fost de vină! izbucni ea. Trebuia să-i spun dinainte să nu se urce acolo. Să… să nu-l bați, Blaze.

— Să nu *ce?*

Ochii tăietorului de lemne erau uimiți, iar Mim, în agitația ei, înțelese pe dos.

— E mic și… și a primit atâtea… atâtea bătăi… Uită-te ce semn are pe față…

— Nu, o întrerupse Blaze Barlow, uită-te *tu.* Uită-te la mine.

Blând, o întoarse cu fața spre el.

— Credeai că l-aș lovi pe puiet? întrebă el.

— Merită o pedeapsă… murmură nefericită Mim.

— Asta-i părerea ta. Eu consider că n-a făcut altceva decât ceea ce ar fi făcut orice băiat. Acum douăzeci de ani, și eu aș fi făcut același lucru.

— Dar nu trebuia să se urce acolo. Uite ce era să pățești!

— Grămada a fost de vină, nu băiatul, dar grație unei minți agere, nu s-a întâmplat nimic. Cum ți-a venit ideea să-mi împingi furtunul, Mim? Oamenii mi-au spus că tu ai făcut-o.

— Speram să ajungă la tine și să poți respira prin el.

— Așa am și făcut.

O privea cu admirație nedisimulată.

— Ești o fată deșteaptă.

Laudele lui o stinghereau, așa că Mim schimbă subiectul:

— Și cu Karri cum rămâne? Chiar dacă n-a fost rău, totuși, nici prea cuminte n-a fost.

— Asta rămâne de văzut. Struthers mi-a spus că a uitat de el și a coborât singur. Oricum, dacă vrei să-l pedepsești, Mim, uită-te la mâinile lui.

Într-adevăr, mâinile lui Karri erau zgâriate și julite, după cum scormonise prin rumeguș.

— Ne-ar prinde bine la amândoi puțină asistență medicală, sugeră Blaze. Vino în casa mare, să faci pe

sora.

În casă nu existau covoare, ca să fie mai răcoroasă, dar podelele erau lăcuite, la fel ca lemnăria de afară. Mobila fusese menținută la nivelul strictului necesar, ceea ce accentua efectul de răcoare și spațiu.

Bătrânul Bob îi conduse la baie, unde Blaze scoase trusa de prim ajutor.

— Luăm câte o trusă cu noi oriunde mergem să tăiem, și în fiecare atelier e câte una, dar am preferat să venim aici, ca să ne spălăm rănile cu apă caldă, spuse el.

În timp ce vorbea, Blaze dădu drumul la apă în lavabou și cadă. Spălându-l pe Karri, Mim constată că, după înlăturarea rumegușului roșu,

mâinile lui nu se mai prezentau atât de rău. Aruncând o privire spre Blaze, văzu că și el era aproape nevătămat.

Bătrânul Bob mormăi ceva în ușă, timid, iar Blaze traduse:

— A făcut ceai.

— Nu trebuia să se deranjeze.

— Știe că uneori îmi place să beau o ceașcă.

Făcu din nou inevitabilul lui gest de a-și potrivi pălăria, ca întotdeauna când era stânjenit, își aminti că n-o avea, așa că-și trecu mâna prin părul de culoarea lemnului.

— Mi-a venit o idee, spuse el, cu o sfială băiețească. Aș vrea să servești tu ceaiul, Mim.

Mim o făcu, iar Karri comentă

încântat:

— Parc-am fi într-o casă de oameni, Mim, ca o familie fericită!

Își privi grav sora.

— La fel era și la noi înainte de a veni Lydia?

— Taci, Karri.

— Da, taci, îl admonestă și Blaze, dar cu privirea spre Mim. Nu uita că sunt și eu aici.

În ciuda acestui incident, ceaiul fu băut într-o atmosferă plăcută. Apoi se auzi un șuierat, iar Blaze spuse:

— Sus, domnișoară poștăriță, îți începe programul.

— Dar... dar e abia ora douăsprezece.

— Azi e sâmbătă, se lucrează doar

o jumătate de zi. Ar fi trebuit să-ți spun dinainte.

Mim alergă spre oficiul poștal, intră și rămase în așteptarea oamenilor.

— Cel mai bine, spuse alene Blaze, care o urmase împreună cu Karri, ar fi ca la început să sortezi corespondența primită.

Îi arătă pe podea, unde zăceau plicurile introduse prin fanta din ușă.

— Nu mi-ai spus că astea vor fi aici.

— Nici eu n-am știut. Oricine vine pe platou de la Gidgie, le bagă înăuntru. Dacă nu vine nimic, așteptăm. Vezi că acel „A.B. Peters” trebuie să intre la P., nu la A.

— Sigur că da.

Mim se agita să le termine mai repede.

— Karri, du-te afară, îi ordonă ea.

— Cred că la amândoi te referi, zâmbi Blaze. Hai, fiule, să ieșim.

Oamenii începură să apară, câte trei, câte patru. Își strigau numele, adăugând:

— A de la „afine”... B de la „banane”.

Unul dintre ei voia să dea un telefon interurban. Mim o sună pe Isabel, în Gidgie.

— Bună, iubito, care-i treaba?... *Cine* vrea cu Brisbane-ul?... A, trebuia să ghicesc că-i marele îndrăgostit. Spune-i lui Barney că-i timpul să se-nsoare cu fata. Uite și câteva noutăți

pentru tine, sydneyanco, tocmai a venit „*Herald*” – ul: „Podul va fi luminat noaptea”. „Răsturnare de situație în alegerile preliminare din Benelong”… Barney-i acolo? Zi-i că am prins legătura.

Peste o jumătate de oră, totul se sfârși, iar Mim mătură și închise. Ieși pe platou, unde se lăsase o liniște neobișnuită.

— Oamenii au coborât cu camioanele, îi explică Blaze. Numai cei căsătoriți rămân pe loc, trei sau patru, câți sunt…

— Doi.

— Așa? Ei, restul au șters-o la cele trei cârciumi din Gidgie.

— Dar bucătarii?

— Fac cu rândul până la ora stingerii.

— Atunci, de ce nu…

Gândul îi venise ca o inspirație.

— …de ce nu mă lași pe *mine* să iau bucătăria în primire, ca să poată pleca și ei în același timp?

— De ce Dumnezeu?

— Sunt sigură că le-ar plăcea.

— Și eu sunt sigur, dar cu tine cum rămâne?

— Nu-ți dai seama că *vreau* s-o fac, Blaze, că… că…?

Vocea îi tremura de însuflețire. Adăugă, pe un ton mai serios:

— …că *trebuie* s-o fac. Te rog.

— Ei…

Blaze stătu un moment pe gânduri.

— Ei, cred că s-ar putea. Sâmbăta seara se servesc doar salate și alte mâncăruri ușoare.

— O, îți mulțmesc, Blaze!

Toți părură mulțumiți de serviciile ei – cu excepția lui Blaze. Acesta primi cu un dezinteres vizibil tava oferită de Mim.

— N-ai vrea ceva gătit? îl întrebă ea, dornică să-l mulțumească. N-ar dura mult, și nu mi-e greu deloc.

— Nu, răspunse el, privind-o lung, drept în ochi. Mi-a venit cheful să mănânc singur, la mine acasă.

Capitolul 8

Așa cum se așteptase, cât ai bate

din palme Mim ajunse să-i cunoască pe toți oamenii după nume.

Cei mai frecvenți clienți ai ei erau Barney și Snowy – Barney fiindcă era îndrăgostit și în fiecare zi trimitea și primea câte o scrisoare din Brisbane, și suna interurban adesea, iar Snowy pentru că avea mania de a răspunde la anunțuri și reclame.

Snowy primea tot felul de lucruri – un prospect despre cum se poate ajunge vorbitor public, cum să devii mai înalt de statură în treizeci de zile (avea deja peste un metru optzeci), cum să vinzi pachete de semințe, cum să te lași de fumat.

— Dar tu nu fumezi, Snowy.

Mim știa acest lucru de la Karri,

care descoperise prompt cea mai bună sursă de dulciuri din Big Timbers.

— Nu, domnișoară Mim, dar avea cuponul de răspuns și nici măcar n-avea nevoie de timbru.

Impactul liniștii de duminică era atât de perceptibil, încât tăcerea părea mai zgomotoasă decât hărmălaia din timpul săptămânii. Foșnetul vântului printre frunze suna ca vuietul oceanului, iar ciripitul unei păsări părea un imn sonor.

— Nu-i așa că liniștea asta face zgomot, Mim? comentă Karri.

Blaze veni la cabana lor cu o invitație la biserică.

— Nu avem întruniri regulate, mastorii din Gidgie trec pe la noi doar

când au timp. Incidental, Mim, nu ne preocupă confesiunea, la noi slujbele sunt pentru toți.

— Foarte frumos, aprecie Mim. Le țineți la tine în casă?

— Când vine pastorul, da, dar azi se duce la Barlow’s, unul dintre țapinarii de-acolo își botează copilul. M-a sunat Caroline azi dimineață.

Ridică din umeri.

— E singura ocazie când acest Barlow e invitat la Barlow’s, însă până și regele, ca să fim drepți, recunoaște regatele diferite de ale lui.

— Îl antipatizezi, Blaze, constată din nou Mim.

Blaze își trecu degetele prin păr – își ținea pălăria în mână – cu gândul la

cuvintele ei.

— Nu, răspunse el iar. Aș putea să-l simpatizez, dacă aș avea ocazia.

— Toți oamenii se duc la biserică?

O privi parcă nevenindu-i să creadă.

— Nu, dar să nu-ți formezi idei greșite. Băieții ăștia-s în regulă, și…

Zâmbi.

— …e ciudat cât de mult din munca unui tăietor de lemne se desfășoară stând în genunchi.

— Întotdeauna când e vorba de tabăra ta, spui „tăietori de lemne”, observă Mim.

— Pe țapinari îi las în seama regelui. Nefiind un om umblat, ca Barlow’s, prefer varianta australiană.

Incidental, s-a întors. Azi ai să-l vezi.

— Pe cine?

— Pe vărul cel bogat al familiei Clinfield.

Blaze își puse pălăria pe cap, trăgându-și-o bine peste ochi.

— Să fii gata într-o jumătate de oră, Mim.

Mim îl găsi pe Karri, îl spălă, în ciuda protestelor lui sonore, și-l pieptănă.

— Dar nu vreau să mă duc la Barlow’s! strigă el.

— Ți-am spus, Karri, acolo e biserica.

— Nu-i biserica la care vreau eu să merg, Mim, e a lui Barlow. La început, era vorba că te duci acolo, și mi-e frică

să nu vrei iar să te duci, pentru că nu vreau să mai plecăm niciodată de-aici, Mim, niciodată!

Mâna lui Mim, care-l freca energic cu săpun, se opri o clipă.

— Dar, iubitule, va trebui să plecăm la un moment dat, e important să fugim încontinuu. Mă bucur că te simți bine, Karri, și sunt fericită că ai uitat de vremurile triste, dar trebuie s-o ții minte pe Lydia; să ții minte că trebuie să fim atenți, ca să nu ne găsească.

— Știu, dădu băiatul din cap, dar nu pot să fac asta aici?

— Of, Karri, nu-ți înfige rădăcinile! îl imploră ea.

— E foarte bine să ai rădăcini. Așa

a spus Blaze. Rădăcini lungi și adânci, cum au copacii cei mai buni.

Blaze, Blaze, Blaze – ce putea face cu Karri?

Deodată, își aminti de atracția firească dintre copii.

— Iubitule, la Barlow’s sunt o mulțime de copii. Mai mult băieți, probabil de vârsta ta. S-ar putea să te împrietenești cu unul.

Karri o privi neconvins.

— M-am împrietenit cu Blaze.

— Păi…

Pe Mim începea s-o ajungă exasperarea.

— …Blaze se duce și el la biserică. Asta nu te face să te grăbești puțin?

— Ba da.

Băiatul luă buretele și, în continuare, se spălă singur pe gât.

La biserică se duseră cele două cupluri căsătorite, Bătrânul Bob, Snowy, Blaze, Mim și Karri. Cele două jeep-uri coborâră pe drumul desfundat, ieșiră din plantație, în jungla virgină, și porniră din nou în sus, spre Barlow’s. Acolo, Karri coborî de pe genunchiul lui Snowy, iar Blaze, Mim, bărbații și băiatul îi urmară pe soții Ashe și Quist în sala construită anume pentru a servi drept școală, biserică și centru comunitar, care era aproape plină.

— Toți, de la Barlow’s, şopti Blaze. Ți-am spus eu că e mare.

Mare de statură, cât și ca poziție, observă Mim, în timp ce se ridica în

picioare, la intonarea imnului. Adevăratul văr bogat al familiei Clinfield era cel mai chipeș bărbat pe care-l văzuse Mim vreodată. Era mai închis la culoare decât Blaze, mai înalt cu un defet și nu încăpea nicio îndoială că era incomparabil mai prezentabil – iar cât despre bogăție…

Imediat, Mim simți ochii lui Barlow îndreptându-se spre ea – ochi cu totul diferiți de cei ai tăietorului de lemne. Privirea lui era pătrunzătoare și îndrăzneață, dar lipsită de statornicia fermă și nesovăitoare, deschisă, cu care se deprinsese. Roșind, își feri propriii ochi.

Slujba fu simplă și scurtă, dar atenția lui Mim se tot abătea în altă

parte – se abătea spre cel mai înalt om din clădire, da, mai înalt chiar și decât Snowy, în timp de-și punea tot felul de întrebări despre el.

Faptul că și el își punea întrebări despre ea ieși la iveală imediat ce slujba se sfârși. „Barlow’s „se apropie de ei.

— Salut, Blaze.

— Ura, Bruce.

Mim își aminti ce-i spusese Blaze – că aici, sus, Blaise Barlow era numit Bruce.

Ochii lui Bruce o priveau fără ascunzișuri. Imediat, întoarse din nou capul spre tăietorul de lemne.

Fără tragere de inimă, Blaze îi spuse lui Mim:

— Domnul Barlow.

Apoi mormăi către Bruce:

— Thomas.

— În vizită la Big Timbers?

Zâmbetul pe care i-l adresă Bruce lui Mim era prompt și profund.

— Angajată, răspunse Mim.

Sprâncenele negre ale lui Bruce Barlow se înălțată.

— Pesemne prosperăm, îi spuse el lui Blaze. Eu nu m-am putut lăuda cu o secretară fermecătoare decât când am ajuns de două ori cât tine.

— Lucrez la poștă, spuse Mim.

Simți degetele lui Blaze sub braț, conducând-o de-acolo. Karri era deja în jeep, complet indiferent față de copiii care alerga înapoi spre casele lor ca să-

și scoată hainele de duminică. Mim o văzu pe Caroline Pettit luându-l pe Bruce Barlow de braț, cu un gest posesiv. O observă trăgându-l după ea la fel cum făcea și Blaze.

În jeep, vorbind încet, astfel ca Bătrânul Bob și Snowy să nu audă, Blaze o întrebă:

— De ce naiba ai spus asta?

— Ce-am spus?

— Despre poștă. Mâine va veni să cumpere un timbru.

— Parcă spuneai că timbrele sunt la Caroline, în colițe și mărunțiș.

Blaze trecu peste aceste cuvinte.

— Îi place orice față drăguță.

— Fața mea! exclamă Mim surprinsă.

Blaze Barlow nu se grăbi s-o contrazică. Nu făcu decât să declare, în stilul lui simplu și concis:

— Ei bine, eu așa o găsesc.

— Îți mulțumesc foarte mult, replică înțepată Mim.

Când ajunseră la Big Timbers, mirosul ce carne friptă plutea peste cel de eucalipți și rășină.

— Duminica e zi de masă mare, la noi, îi explică Blaze. Luați-vă farfuriile și așezați-vă la coadă.

Drumul cu mașina le făcuse poftă de mâncare, astfel încât, după masă, nu mai rămase nimic din friptura de vită cu cartofi și mazăre.

— După care, spuse Blaze, care mânca împreună cu ei, cei mai mulți

băieți dorm după-amiaza.

— Dormi și tu?

— Uneori. Azi voi coborî la poalele muntelui ca să mă întâlnesc cu un client, un cultivator de trestie-de-zahăr, care consturiește o magazie nouă și cumpără scânduri de la tâmplăria mea. Mă gândeam că poate v-ar plăcea și vouă să veniți. Ar fi educativ pentru puiet să vadă o fermă de trestie-de-zahăr, și cum tot va zburda liber câteva săptămâni, nu i-ar strica o lecție ca asta.

— O, da, Mim, zi da, da, *da!* insistă Karri.

Blaze o privi pe Mim cu o expresie de scuză.

— Îmi pare rău. Data viitoare n-am

să mă mai reped așa. Chiar voiam să-ți dau șansa să refuzi.

— N-aș fi refuzat, răspunse Mim. Și eu vreau să văd ferma de trestie-de-zahăr.

Coborâră iar cu jeep-ul, dar dincolo de calea ferată îi aștepta un drum și mai abrupt.

— O să ne putem întoarce? întrebă Mim cu îndoială.

— Ceea ce poate coborî poate să și urce, declară Blaze, asigurând-o pe Mim că nu avea niciun motiv de teamă și că văzuse din vârf că nu se apropia nicio mașină din sens contrar. Ce părere ai de asta? întrebă el, arătând în jur cu brațul.

Priveliștea era magnifică,

impersionantă. Drumul șerpuia printre coline, piscuri, văi, stânci și ravine, pe sub cascade care-și răspândeau cețurile argintii. Apoi, colinele se nivelau spre șesuri, iar dincolo de plantațiile de zahăr, în depărtare, insulele Marii Bariere de Corali străluceau ca niște nestemate.

Mim nu putu răspunde – iar Blaze, mulțumit, porni din nou jeep-ul.

Casa cultivatorului de zahăr semăna mult cu a lui Blaze – mare, întinsă, construită astfel încât să înfrunte căldura. Bougainvileele se cățărau pe pereți, florile de frangipani își revărsau petalele ca de smântână, iar ibiscul era în plină înflorire.

În timp ce Blaze se sfătuiacu

fermierul, soția acestuia îi arătă lui Mim plantația Mim îi privi pe culegători cum tăiau trestiile, rânduri-rânduri, secerând în dreapta și-n stânga și lăsând tulpinile să zacă perpendicular.

Karri făcu o plimbare cu „tramvaiul” și se întoarse cu ochii mari.

— Am trecut printr-un foc! anunță el.

— Cred că așa părea, zâmbi soția fermierului. Plantația de alături e arsă, ca să se înlăture gunoaiele, pentru ca tăietorii să poată trece acolo după ce termină aici. Așa trebuie să se facă întotdeauna.

La întoarcerea spre Big Timbers, Karri povesti cu fascinație despre foc.

— Asta-mi amintește, spuse Blaze,

că mâine trebuie să ard și eu ceva.

— În jurul băieților, dădu din cap Karri, cu un aer de cunoscător. Un foc ca să oprești focul?

— Exact, fiule.

— Pot să te ajut și eu?

— Sigur că poți! Poți chiar să te urci în postul de observație – cuibul-de-vulturi, cum îi spune, noi – ca să te uiți dacă nu zboară scântei.

— O, Blaze, chiar pot?

Tăietorul de lemne dădu din cap.

Mim simți că era momentul să intervină.

— Nu e niciun pericol? întrebă ea.

— Este foarte sus, recunoscu Blaze. Am instalat observatorul la înălțime, altfel ce rost ar avea?

— Zău că nu prea cred…

— Ei, haide, mămico, insistă Blaze. Dacă băiatul vrea să ajungă tăietor de lemne…

— Dar nu vrea să ajungă, răspunse ea, privindu-l.

— Mă rog, consimți el, dacă-i vorba să fie măcar pentru o perioadă…

— Pentru totdeauna! îl întrerupse Karri cu convingere. N-am să mai plec niciodată de la Big Timbers – ți-am spus, Mim!

— Las-o mai moale, fiule, îl temperă Blaze. Nu așa se vorbește.

O privi pe Mim.

— Îmi cer iertare din nou pentru că nu-mi pun lacăt la gură.

— Ai și de ce!

Karri, nerăbdător să se cațăre în observator, afirmă imediat:

— Și eu îmi cer iertare. Acum pot să mă urc în cuibul-de-vulturi, Mim?

— Cred că nu-mi mai rămâne decât să aprob, oftă ea.

Dar, a doua zi, Mim văzu că nu era niciun pericol. Deși ascensiunea era abruptă, căci pentru cuibul-de-vulturi fusese ales, în mod firesc, cel mai înalt „băiat”, treptele păreau sigure chiar și în ochii ei temători, iar platforma din vârf, pe lângă că era solidă, mai avea și o balustradă de siguranță.

— Se vede bine de acolo, spuse Blaze. Vrei să te urci și tu?

— Nu, mulțumesc, te cred pe cuvânt. Pot să ajut cu ceva aici, jos?

Blaze îi dădu un cuțit, instruind-o să se alăture celorlalți pentru a tăia toate crenguțele uscate și bucățile de scoarță desprinsă, și toate buruienile ofilite, până la brazda pe care o tăiase în jurul copacilor pe care voia să-i protejeze.

Lui Mim îi plăcea efortul fizic… iar conștiința ei feminină percepu apariția unui nou-sosit în grup, a cuiva foarte înalt, foarte oacheș (foarte chipeș și foarte bogat).

— Fecioara de Foc! observă Bruce Barlow cu admirație sinceră.

Apoi adăugă cu reproș:

— Am venit să iau un timbru, dar am găsit oficiul poștal închis.

— Nu deschis decât după

încetarea lucrului, domnule Barlow, îi explică ea.

— Mă numesc Bruce. Și mi se mai spune și Blaise, dar suntem prea mulți cu numele ăsta aici. Și Barlow’s mi se mai spune. Și „regele”. Întrebarea este…

Ochii lui atenți și îndrăzneți o priveau pe Mim pătrunzător.

— …cine va fi regina?

— Eu… Chiar vreți un timbru? întrebă ea bâlbâindu-se.

— Da. Și mai vreau și o explicație. Vreau să știu de ce domnișoara – sau doamna?

— Thomas vine de la Sydney ca să lucreze la Barlow’s, și când colo o găsesc lucrând la altcineva.

— Ați… ați aflat? V-a spus domnișoara Pettit?

— Caroline? râse Bruce Barlow. Ăsta ar fi ultimul lucru pe care mi l-ar spune. Nu, Caroline a distrus toate dovezile – sau, cel puțin, așa crede ea. Din nefericire pentru ea, din fericire pentru mine, le-am găsit. Locul dumitale e la Barlow’s, nu la Big Timbers. Nu-i așa?

— Îmi pare rău, dar nu vin.

Mim se hotărâse pe loc. Omul acela era mult prea atrăgător pentru o fată care trebuia să rămână cu picioarele pe pământ. Da, mult prea atrăgător. Nici nu era de mirare că domnișoara Caroline Pettit…

— Potrivit legii, am dreptul să te

revendic, spuse el zâmbitor, dar hotărât.

— E absurd. Pot lucra unde vreau. Mi-am plătit singură biletul de tren.

— Serios? M-aș fi așteptat ca Blaze să se ocupe de asta, la fel cum…

Făcu o pauză de efect.

— …cum pare să se fi ocupat de toate celelalte.

— Adică?

Blaze Barlow li se alăturase. Își aprindea pipa, cu mișcări firești, dar Mim văzu că nodurile degetelor i se albiseră şi-şi dădu seama că mâinile-i erau încordate.

— Adică, nu-mi convine, fiule, spuse tărăgănat Bruce Barlow. Nu-mi convine să-mi sufli fata de sub nas, la

fel cum mi-ai suflat și copacii.

— Am recunoscut că erau copacii *tăi,* mi-am prezentat scuzele, mi-am ispășit pedeapsa. Dar…

Blaze Barlow își vârî pipa în gură.

— …nu recunosc că și fata ar fi *a ta.*

Zâmbind, Bruce se întoarse spre Mim.

— Poate are și domnișoara ceva de spus.

— N-am nimic de spus în sensul ăsta, se eschivă Mim. Toată situația e absurdă, e de-a dreptul barbară.

— În unele privințe, suntem unstat barbar, confirmă Bruce; privi spre linia de jăratic fumegând, încruntându-se. De pildă, numai un barbar ar aprinde

așa focul.

— Asta-i opinia ta, Barlow.

— Pare să nu fie și a ta, Barlow.

Două perechi de ochi, unii bruni ca lemnul, ceilalți negri ca de cărbune, se înfruntară.

Unul dintre oamenii lui Blaze tăia cu fierăstrăul creanga unui sânger, pentru a o arunca pe foc.

Cu un gest arogant, Bruce Barlow se duse la el și-i luă fierăstrăul din mână.

— Lasă-mă să-i arăt eu domnișoarei cum se face.

Mim îl privi uimită, surprinsă de repeziciunea și ușurința cu care ramura se desprinse, tăiată de fierăstrăul mânuit dibaci de brațul musculos și

bronzat, vizibil acum, când Bruce își scosese cămașa albă imaculată.

Când creanga căzu, Bruce Barlow aruncă fierăstrăul. Se întoarse, fără a sta măcar o clipă să-și tragă respirația.

— Cu ăsta n-aș câştiga Cupa de la Gidgie, spuse el tărăgănat. Fierstrăul omului tău e tocit, Barlow. Are nevoie de-un doctor, să-l îndrepte și să-l călească.

Apoi se răsuci spre Mim.

— Iar acum, doamnă Thomas, aș dori să cumpăr timbrul acela.

Un moment, Mim crezu că Blaze avea să protesteze. Nu voia asta, nu dorea să fie umilit, iar omul acesta l-ar fi umilit. Bruce Barlow era într-adevăr un rege.

— Te rog, nu-l lăsa pe fratele meu singur, îi ceru ea tăietorului de lemne și, întorcându-se, porni spre poștă.

În timp ce o însoțea, Bruce își aprinse o țigară – nu folosea greoaia pipă – și o întrebă:

— Frate? Deci ești domnișoară, nu doamnă. Parcă înțelesesem altceva, de la domnișoara Castle.

— A fost o greșeală, mormăi Mim.

— Da, a mea, replică el pe un ton fermecător. Că n-am fost aici când ai sosit.

— Domnule Barlow, nu plec de la Big Timbers. Vreau să spun…

Își amintise sfatul lui Nick de a nu se opri niciun moment din fugă.

— …Nu încă.

— Să nu-mi spui că te-ai amorezat de țopârlanul ăsta! mârâi disprețuitor Bruce.

— Nu-i un țopârlan, şi-o știi foarte bine! se răsti Mim.

Urmă un moment de tăcere. Apoi:

— Da, tocmai asta-i problema – că o știu. E un băiat foarte agreabil – și eficient...

— Atunci, de ce...?

— De ce adopt atitudinea asta? Domnișoară Thomas, dacă ai fi rege – regină – peste toți cei pe care-i ai în stăpânire de când te știi, te-ar nemulțumi și pe dumneata apariția unui intrus, nu-i așa? Mai ales într-un regat ca ăsta? întrebă el, arătând cu brațele tot platoul.

— Dar pământul nu era al dumitale.

— Știu asta – acum.

Tonul lui Bruce devenise înverșunat.

— Dar străbunicul meu l-a luat în primire, l-a cultivat, a nădușit pentru el…

— La fel cum face Blaze acum.

Bruce Barlow o privi amuzat.

— Cred totuși că-ți place micuțul.

— Nu e micuț deloc.

— Mă rog, reluă el pe același ton arogant, nu-i la fel de mare ca Barlow’s. Asta include și fabrica lui de chibrituri, pentru că nu altceva face aici, nu-i așa, decât să taie lemne pentru chibrituri.

— Știu că taie traverse, că face

smalțuri… spuse Mim, cam înțepată.

— Caca-maca, domnișoară Thomas. Vino într-o tabără de cherestea adevărată, ca să vezi realitatea. Să-i vezi pe adevărații țapinari.

Se opri, îndreptându-se de spate cât era de lung, și o privi pe Mim, care din nou simți atracția fizică exercitată de acel bărbat.

— Nu, răspunse ea scurt.

— Din cauza Carolinei? întrebă sarcastic Barlow’s. Aș pune-o la punct imediat.

Ajunseseră la poștă. Mim deschise oficiul.

— De fapt, nu voiai niciun timbru, îl acuză ea.

— Într-adevăr. Pe dumneata te vreau.

Mim trecu peste cuvintele lui.

— Ei bine, acum, că m-ai adus până aici, va trebui să cumperi unul.

— Te voi dezamăgi – n-am bani. *La mine,* mai bine zis.

Mim își aminti de cuvintele lui Blaze: *cine ar mai avea nevoie de ordine de plată, cu trei, patru sau mai multe conturi în bancă?*

— Nu poți cumpăra chiar totul, domnule Barlow, spuse ea pe un ton repezit.

— Încă n-am găsit nimic ce să nu pot cumpăra, replică Bruce, susținându-i privirea.

— Nu poți să cumperi un timbru!

se agăță ea copilărește de acest detaliu. N-ai bani la dumneata.

— Nu la timbre mă gândeam.

Telefonul suna. Mim, ridicând privirea spre ceas, văzu că era aproape ora încetării lucrului.

— Oamenii vor fi aici foarte curând, spuse ea, întinzând mâna spre receptor.

— Omul ăsta e aici chiar acum.

— N-ai vrea să pleci, te rog? Suntem într-o instituție oficială.

— Voi pleca – dar să nu uiți, domnișoară Thomas, și scopul meu e oficial. Există un acord semnat, la agenția Castle din Sydney, mai ții minte? De asemenea, aici eu sunt rege, iar unui rege îi place să i se dea

ascultare. Dar dacă expresia asta te irită, poți s-o înlocuiești cu: unui rege îi place să aibă o regină…

Făcu o pauză semnificativă.

— Așa că mai gândește-te.

Și ieși, cu mișcări mult mai elastice și grațioase decât ar fi fost de așteptat din partea unui om înalt și masiv ca el.

Mim așteptă până-i auzi mașina plecând, apoi duse receptorul la urechea.

— Bună, scumpo! ciripi Isabel din Gidgie. Un moment, am crezut că nu ești acolo. Azi ai întârziat cu un minut.

— Mai degrabă ai sunat tu cu un minut mai devreme, aici încă n-a sunat semnalul.

— Da, mă rog, până atunci am să-ți umplu timpul cu câteva noutăți. Ia să vedem, unde-i „*Herald*” – ul>? „Murray Rose își bate propriul record la înot”. „Creșteri de prețuri în Kuring-gai Shire”. „Cine a văzut-o pe această fată?” Are și o fotografie, iubito, nu prea clară, și scrie c-a dispărut cu fratele ei mai mic, care-i în grija lui…”

Isabel continuă să povestească, trecând la spargerea unei bănci, dar Mim nu mai asculta, strângând receptorul cu ambele mâini încleștate.

„Fugi mai departe!” Așa o sfătuise Nick. Trebuia să plece de la Big Timbers cât mai repede, să se mute în altă parte – fie și numai la Barlow’s. Numai să fie tot timpul în mișcare, *tot*

timpul în mișcare…

— Ai ceva pentru mine, domnișoară Mim?

Probabil semnalul sunase, iar ea nu-l auzise. Era Snowy, bineînțeles.

— Am comandat un catalog David Jones.

Mim găsi catalogul și i-l întinse. Făcu o legătură telefonică pentru Barney, cu Brisbane. Puse în căsuțe scrisorile neridicate pe moment.

Fii tot timpul în mișcare, fii tot timpul în mișcare… Asta însemna că avea de făcut cale lungă, dar nu putea, nu-i ajungeau banii. Desigur, Blaze o plătea bine, dar trimisese anonim cea mai mare parte din primul salariu la doamna Clinfield – îi ceruse unui băiat

care călătorea în sud să-i pună la poștă de-acolo – așa că nu-i rămăseseră destui bani ca să fugă departe. Decât cel mult până la Barlow’s.

Își termină munca la oficiul poștal, făcu ordine, apoi închise ușa și o încuie. O durea capul. Nici nu mai știa ce să facă sau la ce să se gândească.

În spatele ușii închise, telefonul sună din nou.

Nervoasă, Mim se întoarse, descuie iar ușa și ridică receptorul.

— „CINE A VĂZUT-O PE ACEASTĂ FATĂ?” întrebă un glas plăcut, pe care și-l amintea bine.

— Domnule Barlow! exclamă ea.

— Aha, mă ții minte. Vorbesc din lumea civilizată, draga mea. Voi, acolo

sus, nu sunteți tocmai civilizați, nu-i așa? Nici măcar ziarele nu le primiți, decât cu o zi întârziere. Barlow's trimite jos după ele, nu depinde de bunăvoința altcuiva – deși, firește, Barlow's are oameni de prisos, Barlow's e mare. Asta vreau să ții minte, Mimosa. Căci acesta e adevăratul tău nume, nu-i așa? Ți-am recunoscut și fotografia, deși nu te reprezintă. Nu se vede strălucirea din ochi, iar obrajii nu sunt atât de îmbujorați pe cât i-am văzut eu. Totuși...

Râse ușor.

— ...nu e nici pata de funingine de pe nas.

— Domnule Barlow... începu Mim.

— Bruce. Ascultă, nu știu

povestea, povestea ta. Nici nu țin neapărat – eu sunt un om de acțiune, nu de bibliotecă. Dar pot să te asigur, Mimosa, că la mine ai fi în siguranță.

— Sunt în siguranță aici unde mă aflu.

— Serios?

— Sigur că da. Blaze…

— Nu la Blaze mă gândeam, ci la Bruce. Când ți-am spus că la mine vei fi în siguranță, exact la asta m-am referit. Am vrut să spun că n-ai fi în siguranță *nicăieri alt undeva.* Înțelegi ce vreau să spun?

— Nu.

— Ei, haide, fetițo!

— Domnule Barlow, ce vrei?

— Vreau să vii aici. E destul de

clar, nu? Scurt și la obiect. Și nu trebuie să-ți faci niciun scrupul. Caroline e o terță foarte prezentă.

— Nu vim.

— Eu în locul tău nu m-aș grăbi așa.

O pauză deliberată.

— „CINE A VĂZUT-O PE ACEASTĂ FATĂ?” Ia spune-mi, Mim, ce-ai mai făcut, pe lângă că ai răpit un copil?

— Copilul e fratele meu.

— Te cred, dar altceva, ce-ai mai făcut?

— Nimic, pe cuvântul meu. Ascultă, nu pot... nu pot vorbi acum. Vine cineva.

Venea Blaze. Mergea spre oficiul poștal fluierând vesel melodia lui

atonală, probabil ca să-i spună că era ora ceaiului.

— Te las, spuse glasul cel plăcut. Dar gândește-te bine. Gândește-te și iar gândește-te. Dacă vrei să fugi, fugi încoace.

Încă o pauză, după care, pe un ton atât de cordial încât o încălzi împotriva propriei ei voințe, repetă:

— Vino la Barlow’s, Mim.

Telefonul amuți.

Capitolul 9

„Vino la Barlow’s”. Mim auzea iar și iar glasul cel cald, în timp ce mergea spre bucătăria de campanie, pe lângă Blaze. Deși invitația fusese lansată

după amenințarea lui formulată diplomatic, dar categoric, de a o raporta la poliție dacă nu se conforma, tonul rămăsese cât se putea de cald.

— Probleme, Mim? întrebă Blaze cu glasul lui calm, lipsit de emoție, privind-o în acel stil direct, caracteristic lui.

Un moment, Mim vru să i se confeseze, apoi se răzgândi. Ce rost ar fi avut? Bruce Barlow spusese: „Când ți-am spus că la mine vei fi în siguranță, exact la asta m-am referit. Am vrut să spun că n-ai fi în siguranță *nicăieri alt undeva.* Înțelegi ce vreau să spun?”

Da, înțelegea, înțelegea că regele ținea pâinea și cuțitul, că putea să dea tonul. Și îl dăduse destul de des, după

câte se părea, cu Blaze.

— Sunt aici, fetițo, spuse tăietorul de lemne, dar Mim îl privi cu tristețe. Era un om bun, dar nu le putea ține piept altora.

Darcă ghicindu-i gândurile – deși de obicei i le citea clar – Blaze Barlow spuse alene:

— Nu m-a învins la foc, tare i-ar mai plăcea să reușească. Provenim din școli diferite cu privire la asta, Mim. Bruce nu degajează locul sub copacii lui. Crede în sădirea liberă, crede că semințele aruncate vor proteja copacul-tată de foc, prin verdeața și seva lăstarilor. Eu cred în ajutorul practic, propriu-zis, în prevenirea pericolului.

— Deci, ăsta-i un conflict vechi

între voi? întrebă fără interes Mim.

— Focurile mele îl ard rău, la figurat vorbind, atât de rău încât m-a reclamat la Comisia Forestieră. Comisia m-a vizitat anul trecut, dar…

Arătă cu brațul în direcția cuibului-de-vulturi, apoi spre brazda înconjurătoare.

— …au fost foarte satisfăcuți de măsurile de prevedere pe care le-am luat.

— Păcat că sunteți în conflict, comentă Mim.

— Numai el e cauza.

— Poate, dar pune-te în locul lui…

— Sper, o întrerupse Blaze, că aș fi un rege mai bun.

Se apropiau de bucătăria mobilă.

— Mă aștept să am necazuri săptămâna asta, recunoscu Blaze. Struthers mi-a spus despre Ollie.

— Ollie de la atelier?

— Da, cel cu joagărul. Problema e că înainte a lucrat la Barlow’s, iar acum îl vrea înapoi. Înțelegi, e un lucrător foarte bun. Doar unul dintr-o sută ar primi să lucreze la joagăr. La cea mai mică greșeală de judecată, bușteanul poate să devieze și să-l strivească.

— Domnul Barlow știe că e aici?

— Încă nu. Dar, din câte-am aflat de la Swede, a semnat niște hârtii.

„La fel ca mine”, își spuse Mim abătută.

— Așa că Barlow’s are dreptul să-l ia la el, continuă Blaze.

„Și-l va lua”. Mim știa prea bine și acest lucru.

— Bietul Blaze, îl compătimi ea, cam cu sufletul la gură. Mergi pe un drum greu. Nu ți-e ușor deloc.

— Într-adevăr, dar nu fac decât ceea ce-au făcut și strămoșii lui Barlow înainte-a lui. Urmașilor mei le va fi mai ușor. Ei, Mim, am ajuns. Friptură sau salată?

Nu prea conta. Mim primi o farfurie mixtă uriașă.

— Diseară avem concert, spuse Blaze, în timp ce mâncau pe o masă de scânduri, sub copaci. În weekend, băieții au economisit destul din leafă ca să-și cumpere piepteni noi. Orchestra are de ce să fie mândră.

Lui Mim numai de concerte nu-i ardea, dar ascunse acest lucru.

* * *

Mim ascultă pieptenii, acordeoanele, chitarele și banjourile, până când Karri adormi, iar Blaze îl duse în brațe acasă. Atunci se strecură în întuneric, dar nu spre cabană. Pradă unui impuls, fără nicio intenție clară, se pomeni urcând în copacul cu cuibul-de-vulturi.

Era mai ușor decât crezuse, luna strălucea atât de puternic încât ar fi putut să citească la lumina ei, iar treptele era late, mărginite de două balustrade rezistente. La treizeci de

metri înălțime, în bifurcația dintre două ramuri fusese construită o colibă de doi metri pătrați.

Mim ajunse pe platformă și intră. Înăuntru văzu o măsuță și un scaun. Pe masă era un bidon de apă și o cutie cu biscuiți. Prin jur mai zăceau aruncate diverse cărți. Era prea întuneric ca să sondeze gusturile literare ale tăietorului de lemne, așa că făcu lucrul pentru care venise – privi în jur.

Priveliștea era măreață. Deși panorama nu se prea distingea pe întuneric, se simțea. Hotarul de foc pe care-l arsese Blaze continua să strălucească roșiatic. Scânteia ca un miriad de licurici în noaptea de catifea.

Dintr-odată, cu umilință, Mim

înțelese că lucrurile mici erau mici, și la fel era și problema ei – *măruntă.* Nu era nevoie să-și aleagă direcția, avea să înfrunte necazurile când îi ieșeau în cale. Meritase să se urce până acolo ca să admire peisajul, să privească în afară, nu înăuntru, așa cum făcuse ea. Zâmbi și se pregăti să coboare.

Nu știa cât de jos ajunsese, când liniștea o părăsi. Punând un picior pe o treaptă, dintr-odată îi fu frică să-l coboare și pe celălalt. Se oprise undeva la jumătatea drumului, capul îi vâjâia, avea aeșeală și simțea că pământul de jos abia aștepta să se repeadă spre ea, strivind-o, sufocând-o.

Spuse cu voce tare:

— Am să cad.

— De la nici șase picioare, o tachină un glas – al lui Blaze Barlow. Te-ai face de râs.

— Atât de jos am ajuns? Ce faci aici?

— Mai ai doar vreo două trepte. Am venit să te ajut la coborâre.

Îl auzi urcând sub ea, îl auzi spunând:

— Sunt aici, Mim. Vino.

Mim își lăsă și celălalt picior lângă primul. Repetă procesul. O dată. Și încă o dată.

— Nu erau doar șase picioare, gâfâi ea.

— Acum atâta e, o asigură Blaze. Poți sări. Ascultă-mă cum sar eu.

Mim îl auzi aterizând cu un zgomot

înfundat.

— Tu acum, fetițo.

Sări – în brațele lui.

— Îți mulțumesc că nu mi-ai spus cât de sus eram, spuse ea cu voce cam tremurătoare. Hai, continuă-ți predica. O merit, am făcut o prostie.

— Ei, nu știu… se codi el. Și eu o fac. O fac adeseori.

— Dar pe tine nu te-apucă panica la jumătatea drumului.

— Nu-ți bate capul cu asta. Li se întâmplă celor mai mulți oameni, când se urcă acolo pentru prima oară. Chiar dacă nu veneam după tine, până la urmă tot ai fi reușit să cobori.

Mim se gândea la Karri și la muntele de rumeguș. Ce om bun era

Blaze Barlow!

— Întotdeauna le găsești scuze celorlalți, remarcă ea.

— Nu și lui Barlow’s, îi reaminti el.

Și adăugă, îndârjit:

— Mai ales acum.

Un moment, inima lui Mim șovăi – apoi își aminti de problema cu Ollie.

— A aflat despre Ollie?

— Da, vine după el mâine dimineață. Numai că, desigur, nu e vorba numai de Ollie, ci și de mine.

— Pentru că l-ai angajat pe Ollie.

Blaze dădu din cap, în întuneric.

— Și l-am angajat, Mim, pentru că mi-a plăcut din prima clipă. Mi-a fost mai comod să nu-l întreb de unde venea, nici dacă avea vreo obligație.

— Ollie de ce a venit?

— Nu-i plăcea la Barlow’s. Zicea că era „prea ditamai găliganu’”.

— Totuși, și el e un munte de om! râse Mim.

Blaze, însă, nu râse.

— Oare care va fi pedeapsa de astă dată? se întrebă el.

Mergeau printre desișurile de jacaranda.

— Ai găsit ce te interesa în cuibul-de-vulturi? întrebă el, schimbând subiectul.

— Ei, nu tocmai, dar mi-am găsit liniștea sufletească.

— Aș spune că asta e soluția tuturor problemelor.

Mim, amintindu-și cât de mici i se

păruseră dintr-odată lucrurile, văzuse de sus, dădu din cap.

— Îți mulțumesc că m-ai salvat, Blaze, îi spuse ea, din ușa cabanei.

— Era important, răspunse ei cu gravitate.

— Important?

Blaze schiță gestul lui tipic de a-și aranja pălăria, își aminti că n-o avea, așa că spuse evaziv:

— Avem un activ curat aici, Mim, nicio victimă până acum. N-aș vrea să se schimbe situația.

Ezită un moment, apoi mai spuse:

— Noapte bună.

* * *

Era o dimineață a vizitatorilor.

Primul fu un curcan de munte care mânca liniștit printre păsările domestice. Karri era în culmea încântării și spera ca pasărea sălbatică să se aciuiască la ei. Fred se aștepta la același lucru, o dată ce prindea gustul mâncării servite pe tavă.

Al doilea vizitator fu un inspector forestier care mergea prin jungla de lângă plantație ca să însemneze oficial copacii care puteau fi tăiați.

— Am cerut câțiva copaci, îi explică Blaze lui Mim. Aveam o comandă pentru o punte de navă, și n-o puteam onora numai din băieții mei de-aici.

— Ai voie să tai copaci din pădure?

— Numai pe cei cu semn oficial, ceea ce înseamnă că trebuie să fie copaci destul de mari ca să poată fi tăiați și amplasați astfel încât să nu vatăme vegetația din jur în cădere. Chiar și atunci, trebuie să fiu foarte atent. Trebuie să tai în direcția semnului și să nu mă ating de niciun copac din jur, altfel mi se anulează lucența.

Blaze îi arătă fierul special cu care însemna atât bușteanul, cât și buturuga, ca să se identifice ca tăietor.

Mim și Karri intarră în junglă, împreună cu inspectorul și Blaze.

— E cam înfricoșător aici, constată Karri.

Se mai liniști când Blaze îi găsi o

liană și-i arătă cum circula Tarzan prin copaci. Prinse repede șpilul și porni înaintea celorlalți. Deodată, i se auzi glasul:

— Un șarpe, unul groaznic de mare, Blaze!

— Stai pe loc, fiule, vin acum.

Dar, când ajunse la el, Blaze râse:

— E doar o rădăcină, deși nu mă mir c-ai luat-o drept șarpe.

Îi spuse lui Mim că smochinul parazit avea rețele de rădăcini aeriene, precum și mase de rădăcini de suprafață ca niște șerpi. Îi arătă în scorbura unuia dintre ficuși trunchiul putrezit al copacului pe care parazitul germinase, cu ani în urmă.

— Jungla e pe cât de frumoasă, pe-

atâta de crudă, îi spuse el.

— E lacomă, dădu din cap inspectorul forestier. De-asta permitem aceste tăieri. Altfel, jungla s-ar sufoca singură. Ăsta pare un băiat probabil, Blaze.

Îl însemnă, apoi porni pe o cărăruie. Cel puțin, așa părea, dar Blaze spuse că era o potecă de wallaby.

— O potecă de wallaby? repetă Mim.

— O potecă pe care o fac wallaby-ii, îi explică el.

Deodată, se opri și-l luă pe Karri de mână.

— Uite, *acum* ți-ai găsit și șarpele, fiule.

— Are câțiva iarzi, zâmbi

inspectorul, și monopolizează singura rază de soare care a pătruns până aici. Îl dai tu la o parte, Blaze, sau eu?

— Să-l dea la o parte? exclamă Mim, căci șarpele era într-adevăr enorm.

Apoi își aminti ce-i spuseseră prietenii lui Blaze în tren, că la Big Timbers exista un șarpe de casă numit Cecil.

— E Cecil?

— Cecil e încă în magazia de scule; l-am văzut azi dimineață. Hai, băiete, mișcă! Mișcă, am spus!

În disperare de cauză, Blaze îl apucă și-l împinse la o parte de pe poteca de wallaby. Șarpele se instală la loc, nepăsător.

— Dar niciodată, *niciodată* să nu încerci figura asta cu orice alt șarpe, îl preveni Blaze pe Karri.

Ieșiră din junglă în spatele taberei Big Timbers. Mim fu surprinsă când simți din nou mirosul familiar de rumeguș uscat și mașinării încinse. Crezuseră că mai avea de mers mile și mile întregi. Karri, pe care nu-l mai surprindea nimic, alergă să-i vadă pe „gemeni”, cele două fierăstraie gigantice, lucrând. Nu se mai sătura să se uite.

Inspectorul și Blaze intrară în birou, iar Mim, convinsă că fratele ei, instruit de Blaze, era în siguranță, porni înapoi spre cabană.

În timp ce mergea peste petalele

de jacaranda căzute, trecu prin dreptul copacului cu cuibul-de-vulturi unde se împăcase cu sine în noaptea trecută. Zâmbi puțin… dar, după câțiva pași, zâmbetul îi pieri de pe buze.

În curtea dintre casa mare și cabane staționa un Land Rover. Nu ea parcat, ci pur și simplu stătea în mijloc, arogant. Numai un singur om și-ar fi lăsat mașina într-o asemenea poziție. Bruce.

Acesta coborî și veni spre ea imediat ce o văzu.

— Bună dimineața, Mimosa, îi zâmbi el.

— Bună dimineața, Bruce.

— Pare pustiu pe-aici, în dimineața asta.

— Se lucrează la atelier.

— A, da, am văzut. De ce se ține bătrânul Blaze? Scânduri pentru lăzile de fructe?

Cu nepăsare, Mim îl întrebă:

— Bei un ceai?

Bruce Barlow zâmbi ușor, aruncând o privire spre casa principală, așa că Mim se grăbi să precizeze:

— La bucătăria de campanie, desigur.

Bruce ridică din sprâncene, apoi și le coborî la loc. Refuză, râzând.

— Un ceai într-o ceașcă groasă de-un deget, probabil festonat cu frunze de ceai și atât de tare încât poți să-nfigi lingurița în el? Nu, mulțumesc.

— Voiai… voiai să mă vezi?

Degeaba ar fi încercas să ocolească subiectul. Omul venise, trebuia să-i facă față.

— Firește, zâmbi el fermecător. Întotdeauna vreau să te văd. Dar nu pentru asta am venit, Mim, m-am hotărât să-ți acord o scurtă perioadă de grație. De fapt, pentru șeful tău am venit. Avem o mică problemă cu cel mai valoros angajat al meu. Se numește Olaf Duhan. E tâmplar.

— Da, răspunse Mim.

— Ei, unde e Barlow?

Glasul țapinarului era nerăbdător.

— N-am toată ziua la dispoziție.

— E la birou, cu un inspector forestier. A primit o comandă pentru o punte.

— Nici nu mă mir. Și pentru stâlpi de ponton, pe care să crească scoicile, replică disprețuitor Bruce Barlow.

— Ollie te-a lăsat în încurcătură? îl întrebă Mim.

— Dumnezeule, nu, la mine nu-i ca la Big Timbers, n-am numai un singur tâmplar.

— Atunci, de ce toată agitația asta?

— Fiindcă omul e angajat la Barlow’s, de-asta. N-am să-l las să-mi scape cu una, cu două.

Mim îl privi curioasă.

— Ai lăsa ceva să-ți scape?

— De la Blaze? Nu. De ce-aș face-o? El e intrusul, de ce i-aș ușura eu viața?

— Cred, spuse Mim, că strămoșul tău i-ar fi ușurat-o, pentru că, după ce și el luptase, l-ar fi înțeles.

Țapinarul își îndreptă umerii.

— Ascultă, Mim, pe ambele noastre plantații avem o pădure de copaci cu lemn de esență moale. Ne-o cere guvernul și, în plus, ies profituri bune. Dar nu este lemnul nostru natural – cum nici moliciunea nu se numără printre atributele noastre naturale. Lemnul nostru originar este de esență tare, toate esențele de lemn din Australia sunt dure, iar un pădurean australian trebuie să fie și el un om dur.

— Nu, îl contrazise imediat Mim, Blaze nu este așa.

— Fă-l șef de haită, în loc de cățelandru, și s-ar putea să-i vezi o altă față. Oricum, nu e șeful haitei și nici nu prea are șanse să devină. Mai ales acum, când a făcut încă o greșeală de neiertat.

— Ollie?

— Da. Mi l-a înstrăinat intenționat.

— Nu-i adevărat, Bruce. Ollie a venit de bunăvoie. A zis că ești „prea ditamai găliganu’”.

— Un om, sau un loc, nu poate fi niciodată „prea ditamai”.

Spunând aceasta, țapinarul se întinse cât era de lung, depășind doi metri înălțime.

— Ce prostie! se enervă Mim. Toată gâlceava asta a voastră e o

prostie.

— Și ce te-ai aștepta să facem, să ne scrierm recalamații politicoase?

— Nu, m-aș aștepta să vă comportați ca niște oameni în toată firea.

Bruce Barlow își flexă brațele.

— Am să fac asta oricând vrea Blaze Barlow. Dar e clar că nu vrea, nu-i așa? Și nu poți să-l condamni.

— Am înțeles că formula de a vă regla conturile a fost stabilită de comun acord.

— Sigur că e de comun acord. Nu poți împunge un om în ochi când nu te împunge și el. A, uite-l pe violentul nostru că vine, râse el disprețitor.

Blaze nu pierdu vremea cu

amabilitățile.

— De Ollie e vorba, cred. Îl iei înapoi.

— N-am mare nevoie de el, dar la tine nu mai poate sta.

— Atunci…?

— Vreau să-mi explici de ce l-ai acceptat, când știai că-mi aparținea mie.

— N-am știut. Nu mi-a spus niciodată.

— Totuși, știai. Nu ești prost.

— Bine, știam, recunoscu Blaze.

Bruce întoarse capul spre Mim.

— Domnișoarei nu-i place cum ne reglăm noi conturile. Consideră că acțiunea directă ar fi mai bărbătească.

— Cred că niciunul dintre noi nu

vrea asta, dintr-un motiv bine stabilit, declară Blaze indiferent.

— Vezi? îi zâmbi Bruce lui Mim.

— În regulă, Barlow, zi pentru ce ai venit.

Glasul lui Blaze nu mai era atât de indiferent.

— O vreau pe domnișoara, Barlow, replică direct Bruce Barlow.

Blaze se răsuci spre el și, un moment, Mim crezu că tot ce-i spusese despre climatul acela încins, unde oamenii de naționalități amestecate aveau nevoie de un sistem organizat pentru a-și duce existența, se ducea de izbeliște.

În clipa următoare, în spatele lui Blaze apăru un om cu ochi negri

scăpărători, care-și ținea brațele flexate și avea o atitudine de așteptare. Mim știu că putea să creadă tot ceea ce-i spusese Blaze despre viața în locurile acelea din nordul îndepărtat. Omul abia aștepta să acționeze. Îi văzu pumnii strânși. Și, își spuse ea, mai erau mulți cael.

Calm dar autoritar, Blaze spuse:

— Nino, spune-i bucătarului că vreau să servească cina cu o jumătate de oră mai târziu. În după-amiaza asta vreau să coborâm în vale, după doi băieți.

— Am înțeles, șefule.

Fără tragere de inimă, omul se îndepărtă.

Blaze se întoarse spre țapinar.

— Am fost întrerupți, spuse el politicos. Continuă, te rog.

— Ai auzit ce-am spus, Barlow.

— Dacă ai spus ce-am auzit eu, Barlow, înseamnă că am înțeles greșit.

— Atunci, spuse tărăgănat țapinarul, mai bine s-o întrebăm pe domnișoara însăși…

Se întoarse spre Mim, zâmbindu-i… dar în zâmbetul lui se citea că *putea* da tonul – și că era gata s-o facă.

— Cum e, Mimosa? o întrebă el. Rămâi aici, la fabrica asta de chibrituri, sau vii jos, într-o tabără de țapinari adevărată?

— Sunt cu băiatul, răspunse disperată Mim.

— Firește. Dar avem deja o duzină

de copii… chiar mai mulți. Unul în plus n-o să se simtă.

— Nu…

— Și avem loc destul, în condiții civilizate. N-ai să dori într-o baracă, nici nu vei mânca de la bucătăria de campanie.

— Eu nu… încercă iar Mim.

— Cum vrei tu, firește. Ești absolut liberă.

O privi drept în ochi, iar după un moment spuse cu falsă bunăvoință:

— N-am să te grăbesc, poți să-mi dai răspunsul mâine.

— Domnișoara îți poate răspunde acum, interveni Blaze, aprinzându-și pipa. Nu vine.

Bruce își aprinse și el o țigară,

dintr-o tabacheră de argint pe care mai întâi i-o oferi lui Mim.

— Ce are de spus domnișoara în legătură cu asta?

Două perechi de ochi se ațintiseră asupra lui Mim. Cafeniu închis ca lemnul, negru precum cărbunele. Dar nici unora dintre acești ochi nu le răspunse, ci ochilor cenușii ai lui Karri, cenușii ca arborele după care fusese botezat, cenușii, limpezi și veseli, acum când Lydia nu-i mai putea face niciun rău.

Ochii aceia trebuia să rămână limpezi și veseli. Dacă avea și vreun alt motiv care să-i înrâurească hotărârea, Mim nu era conștientă de el.

Dar, când se întoarse spre țapinar,

înalt iar de peste doi metri, un rege din cap până-n picioare, nu mai fu atât de sigură pe cât ar fi preferat să fie.

O știa, și mai știa și că și el știa – și, cu puțină tristețe, știu că și Blaze Barlow știa – când spuse:

— Mâine vom pleca la Barlow's.

Capitolul 10

Mult timp după ce Land Rover-ul părăsi curtea, coborând în vale, Mim și Blaze stătură în tăcere.

În jurul lor se auzea zarva obișnuită, vuietul joagărului, mormăielile lui William Pufăitorul, zgomotul vântului prin frunze, undeva în vale un glas strigând:

„Caaadeeeee...!!!” și un freamăt de mișcare, după prăbușirea unui gigant, Fred sunând masa.

Karri risipi tăcerea. Apăru în fugă, exclamând:

— I-auzi, cina!

Se opri un moment pe loc, nedumerit, simțind că era ceva în neregulă.

— Iar o dor dinții pe Mim? întrebă el dintr-odată, cu un aer de cunoscător. Pentru Karri, durerile de dinți – cu excepția celor ale Lydiei – acopereau toată aria catastrofelor.

I-ar fi fost ușor să se eschiveze, dar Mim preferă să-i spună adevărul.

— Mâine, îl anunță ea încet, mergem la Barlow’s.

— Nu-i duminică, zi de biserică.

— Ne *mutăm* acolo. Adu-ți minte, Mim, la Barlow’s am venit, din capul locului.

— Nu te-au vrut! declară scurt Karri.

— A fost o greșeală.

— O greșeală o să fie dacă te duci acolo, afitmă băiatul, cu o înțelepciune precoce.

— *Ne* ducem, îl corectă Mim.

— Eu nu mă duc – nu că, Blaze?

Karri redevenise băiețel, un băiețel foarte mic, căci de obicei vorbea corect.

— Faci ce spune sora ta, fiule, rupse Blaze tăcerea.

— Nu pot să mă duc. Nu *vreau* să mă duc. N-am să plec de la Big

Timbers. Nu-mi părăsesc cel mai bun prieten. Și-n plus, mai e și curcanul sălbatic…!

Deși cel mai bun prieten al lui era Blaze, gândul la curcan îi umplu ochii de lacrimi.

— O, iubitule…! îl imploră Mim, când Karri își ridică mâna la ochi.

— Nu plâng! se apără el cu înverșunare. Mă șterg doar cu mâneca la ochi.

— Sigur că da, fiule, se arătă Blaze de acord, oricine poate vedea asta. Și acum, fugi la masă. Spune-i lui Fred să păstreze două farfurii.

Tonul lui dădea de înțeles că totul era în regulă, iar Karri se mai înveseli. Dar, în timp ce pleca, mai aruncă o

privire spre sora lui.

— Și când te gândești că omu, când crește, tre’ să se-nsoare cu-o femeie! bombăni el.

În împrejurări normale, acest comentariu ar fi stârnit râsul. Acum, însă, nu făcu decât să lase în urma lui o tăcere posomorâtă.

Cum Blaze nu părea dispus s-o risipească, Mim vorbi cea dintâi. Spuse fără ocolișuri:

— Am vorbit serios.

— Nu pot să te cred.

Și deodată, ca și cum s-ar fi rupt un zăgaz, Blaze începu să vorbească repede, lăsând să se reverse un torent de cuvinte.

— Păreai fericită. Știu că și puietul

era fericit. Ce te-a apucat? Azi dimineață, te-am văzut în pădure, și erai nervoasă. Aseară mi-ai spus că-ți găsiseși liniștea sufletească, ai fost de acord cu mine că asta le rezolva pe toate. Nu te plătesc îndeajuns? Nu locuiești în condiții confortabile? Izolarea te supără? Te obosește munca la poștă? Te-ai plictisit să ai de-a face numai cu două femei? Ești sătulă să ai vreo treizeci de bărbați în jur? Sau…

Pe chip i se ivi o bănuială neașteptată.

— …te-ai săturat doar de *un bărbat?*

— Nu fi absurd! replică tăios Mim.

— Ei bine, așa se pare. Deși, poate, vrei să-l schimbi pe acel bărbat. Asta e,

Mim? Ai fost mulțumită aici, cu mine, până l-ai văzut pe el?

— Blaze, nu…

— Aș putea spune că nu te condamn. E mai mare, mai înalt, mai bogat, mai puternic, mai important decât mine. Aș putea spune toate astea, dar… fir-ar al dracului să fie, nu le spun!

— Blaze…

— Care-i cauza? A spus el ceva?

Ajunseseră pe un teren periculos, așa că Mim răspunse cu prudență:

— Sigur că a spus ceva. Mi-a spus că, la fel ca Ollie, am semnat un contract.

— Ollie nu-și face griji.

— Asta, pentru că domnul Barlow

nu-și face griji în legătură cu el.

— Vrei să spui că-și face… în legătură cu tine. Asta e? Face caz de contractul ăla?

— Păi…

— Atunci poți s-o lași baltă, Mim, are tot atâta valoare ca hârtia pe care e scris, nu-i un document legal. Deci, s-a rezolvat. Vino, hai acum să mergem la masă.

Mim îl apucă de mânecă.

— Nu, Blaze, am să… o să plecăm totuși.

Blaze se răsuci spre ea, cercetându-i fața.

— Cred că vorbești într-adevăr serios.

— Așa e.

— De ce?

— Nu-ți pot răspunde decât amintindu-ți de un lucru pe care l-ai spus în Sunlander. Mi-ai promis că, dacă vreau, pot să nu-ți dau nicio explicație.

— Asta a fost în tren, a trecut.

— N-a trecut, îl contrazise ea cu tristețe. Și acum am tot atâta nevoie de acceptarea ta.

— Îmi ceri prea mult, Mim. Nu-mi ceri numai să accept faptul că tu și puietul plecați, ci și să nu suflu o vorbă.

O privi drept în ochi.

— Ce-am făcut ca să merit asta?

— Nimic, Blaze. Ai făcut tot ce-ai fi putut face, ai fost bun și atent și atât degeneros încât mi-a venit să plâng.

Dar trebuie să plecăm. Nu putem să ne oprim aici?

— Barlow’s exercită presiuni asupra ta?

— A, nu…

Blaze își scosese pipa, deși îl instruise pe Karri să-i spună lui Fred să-i aștepte cu masa. Şi-o umplu.

— Nu-mi place repeziciunea cu care mi-ai răspuns la întrebarea asta, Mim. Mai degrabă cred că Barlow’s îți forțează mâna. Și cred că motivul pentru care pleci are legătură cu…

Făcu o pauză, aprinzându-și pipa, cu o privire piezișă spre Mim.

— …fotografia.

— Care fotografie?

— Cea publicată în ziarul din

Sydney – ieri a ajuns aici. În Sud a apărut acum trei zile.

— În ziar…? repetă ea prostește.

— Nu-ți face griji fără rost, o încurajă Blaze. La noi n-a ajuns decât un exemplar, și l-am reținut eu.

— Fotografia din ziar… spuse din nou Mim.

— Te surprinde, nu-i așa? Când n-am comentat, ai crezut că n-o văzusem, că acel număr din *„Herald”* nu ajunsese aici. Ei bine, a ajuns, l-am văzut, te-am recunoscut, dar nu ți-am pus nicio întrebare.

Trase un fum din pipă.

— Acum, îți *pun.*

— Iar eu nu-ți pot da niciun răspuns, insistă cu fermitate Mim.

— Numai lui Barlow’s i-l poți da?

— Blaze…

Mim șovăi.

— De cine fugi? Dacă el poate să știe, eu de ce să nu pot?

— Nu de asta e vorba…

Blaze scoase pipa din gură, şi-o lovi violent de călcâi, apoi o puse la loc în buzunarul blugilor.

— Nu, pe toți sfinții, văd și eu că nu de asta e vorba. De el însuși e vorba, nu? De poziția lui, de felul cum arată, de averea, de puterea lui. Te-ai repezit la mine când am sugerat că de-asta ceruseși slujba, dar acum nu mai poți să negi.

— Ba pot.

— Atunci, neagă că, deși n-ai

candidat din motivul ăsta la început, între timp te-ai răzgândit.

— Neg.

— Minți, replică el scurt.

— Blaze, te rog, încearcă să înțelegi.

Mim vorbea pe un ton atât de rugător, încât Blaze tăcu un timp, contemplând-o. Apoi…

— Încerc, Mim, dar nu pot. Îmi pare rău, fetițo. N-am nimic cu ce să te țin aici, nici măcar o semnătură falsă pe contractul de angajare cu o angeție de plasare, așa că mă retrag demn. Bate palma, colega.

Și-i întinse mâna lui mare, cu degete spatulate.

Mim ar fi dorit să n-o facă, ar fi

preferat furia și reproșurile. Înecată de lacrimi, constata că acestea ar fi fost mai ușor de suportat.

— Îmi pare rău, Blaze.

— Și mie.

— Crede-mă, există un motiv.

— Nu pot decât să sper.

— Nu… nu…

— Ascultă, îi propuse el morocănos, cred că ar fi mai bine să te ștergi cu mâneca la ochi.

Chiar în acel moment apăru Karri. Ca orice copil, uitase de norul care-i întunecase un moment existența.

— Fred întreabă când vin câinii în suferință, anunță el.

— Chiar acum, puiete, spune-i să pună mâncarea în farfurii.

Dar farfuriile fură umplute degeaba. Blaze abia se atinse de a lui, iar Mim își împinse farfuria deoparte.

* * *

Dimineața, primul lucru pe care-l văzu Karri fu geanta împachetată.

— Mim! exclamă el.

— Ți-am spus încă de ieri, Karri.

— Am… am crezut că te dureau dinții.

— Ascultă-mă, iubitule, și ascultă-mă bine. Știu ce simți. Și eu simt la fel. Dar trebuie să mergem. Știi și tu ce ce.

— Lydia?

— Da.

— Blaze ar înțelege, sunt sigur că

ar înțelege, Mim.

— Da, ar înțelege, dar lucrurile nu s-ar opri aici. Blaze e un om foarte cinstit, și ar considera că trebuie să raporteze situația la poliție.

— Și Barlow’s n-ar face-o? Înseamnă că el nu e cinstit?

— Of, Karri, nu-mi crea dificultăți și mai mari!

Lacrimile îi curgeau acum din belșug, prea abundent ca să se mai șteargă pe furiș cu mâneca la ochi.

— Blaze îmi place cel mai mult din lume, îmi place aici. Și-n plus, mai e și curcanul! insistă Karri.

— Știu, știu, dar așa trebuie. Karri, fi un puiet bun pentru Mim.

Fu surprinsă de propriile ei

cuvinte, surprinsă de influența lui Blaze Barlow asupra ei – și de aerul bărbătesc cu care băiețelul își reveni, la auzul acestui apelativ.

— Blaze îmi zice mereu așa, spuse el cu glas înecat.

Apoi își șterse lacrimile.

* * *

Totuși, când plecară, Mim și-ar fi dorit ca fratele ei să plângă. La fel ca în fața lui Blaze, când îi întinsese mâna în ajun, spunându-i: „Bate palma, colega”, în loc să se înfurie, chipul crispat și ferm al băiatului i se părea mult mai greu de suportat.

Barlow’s veni să-i ia cu Land

Rover-ul, îl urcă pe Karri în spate, cu bagajele, pe Mim o instală lângă el, în față, apoi, accelerând cum îi era obiceiul, demară.

Ajunseră în vale și reîncepură să urce, prin junglă, apoi prin plantație. Casa ornamentată apăru la vedere, apoi șirurile de cabane, sala mare, joagărele și micul atelier de smalț – toate emanând un aer de măreție.

Bruce se dădu jos și o ajută și pe Mim să coboare.

— Vei locui în casa mea, firește. Nu e cazul să faci mutra asta. Caroline și doamna Roseby, menajera mea, locuiesc tot aici. De fapt…

Râse alene.

— …am putea caza aproape tot

orașul Gidgie, iar Big Timbers, cu siguranță.

O împinse pe Mim înaintea lui. Observând că era preocupată de Karri, întoarse capul și strigă autoritar:

— Vino după noi, mititelule.

„Mititelule”. Nu era nimic rău în asta, numai că suna atât de diferit de „puiete” și „fiule”. Acolo totul era diferit. Cu siguranță, camera – frumoasă și având alături încă una pentru Karri, nu doar o perdea despărțitoare – era diferită.

Diferite fură și salutările doamnei Roseby și ale Carolinei, față de cele ale doamnelor Ashe și Quist de la Big Timbers. Doamna Roseby era destul de cordială, într-un stil rigid, dar Caroline

nu făcu decât s-o privească pe Mim pieziș, spunându-i, imediat ce Bruce nu mai putu să le audă:

— Ei, ai reușit, este? Felicitări pentru runda întâi.

Făcu o pauză, apoi se duse la ușa camerei unde o condusese pe Mim.

— Dar eu în locul tău, domnișoară… sau doamnă?… Thomas – *Thomas?* – n-aș lăsa să mi se urce chestia asta la cap.

Capitolul 11

Lui Mim nu i-ar fi venit să creadă că scurtul răstimp pe care-l petrecuse la Big Timbers fusese de ajuns ca să i se facă dor de viața de-acolo. Dar îi

ducea dorul și se întreba cu neplăcere prin ce trecea Karri.

Totuși, băiatul nu i-o reproșa niciodată și se înțelegea destul de bine cu ceilalți copii, dar Mim îl vedea adeseori întorcând spontan capul când auzea zgomotul ascuțit al joagărului de la Barlow’s – tipic pentru toate joagărele, tipic și pentru joagărul lui Blaze. Vedea cum ochii lui cenușii se îndreptau instinctiv spre Big Timbers și știa că, deși se afla la Barlow’s, inima lui era în altă parte.

Iar acest lucru o tulbura. Făcuse ceea ce considera ea că era cel mai bine pentru Karri. Dar expresia lui crispată din unele momente o înștiința că o altă soluție ar fi fost cea mai bună.

Probabil Bruce discutase cu Caroline, căci tânăra consimți să-i arate lui Mim locurile.

— Ce voi avea de făcut? întrebă Mim.

— Poți împărți atribuțiile mele, și anume să supervizezi lecțiile prin corespondență ale copiilor, să ajuți la birou și să lucrezi vreo oră la magazin.

Mim păru nemulțumită.

— Îți încalc teritoriul?

— Da, dar sunt destule de făcut pentru amândouă. Întotdeauna am avut prea multe pe cap.

— Și atunci…?

Mim se întreba de ce o primise Caroline cu atâta ostilitate.

Cealaltă îi intui nedumerirea.

— Nu te-am vrut aici, asta-i tot! izbucni ea.

— Pe mine… sau pe oricare alta? întrebă Mim pe negândite.

Caroline nu se lăsă descurajată.

— Pe oricine, răspunse ea sec și se îndepărtă.

În continuare, Mim vizită singură tabăra. Barlow’s nu putea fi descrisă decât într-un singur fel – așa cum o descrisese întotdeauna Blaze.

Barlow’s era mare. Avea de trei ori mai mulți angajați, case, ateliere, probabil și de trei ori mai mulți copaci. Mai avea și o sală de asistență socială și un magazin.

— Dar, observă triumfător Karri, n-are oficiu poștal – nu-i așa, Mim?

— Într-adevăr, confirmă ea, repetând explicația lui Blaze. Autoritățile au hotărât să-l instaleze pe proprietatea lui Blaze.

Bruce Barlow ieși chiar atunci dintr-un birou alăturat, la care băiatul își luă prompt tălpășița. De lângă Blaze, ar fi trebuit să-l smulgă cu forța.

— Mititelul nu mă place, observă nepăsător șeful țapinarilor. Nu, Mim, nu-mi da explicații, zău că n-are nicio importanță.

Dar avea, Mim trebuia să încerce o discuție rațională cu Karri.

Uriașul își potrivi pasul lângă al ei.

— Nu vreau să-ți formezi o idee greșită despre răpirea asta, Mimosa.

— Asta a fost?

— Mă rog, ți-am forțat mâna, nu? Îmi pare rău.

— Domnule Barlow…

— Bruce. Sau Blaise, dacă preferi. Rudele mă numesc Blaise.

— Bruce, spuse ea ferm – exista numai un singur Blaze, Blaze care însemna „flacără”. Bruce, de ce m-ai adus aici?

— Ca să lucrezi. Vorbesc serios. Când te-am văzut, mi-am spus: „Biata fată e derutată, nu știe încotro s-o ia”. Ei bine, am să-ți spun, Mim. Chiar am nevoie de cineva – și pentru muncă…

Mim se întoarse întrebătoare spre el, iar Bruce ridică din umeri, continuând:

— …și pentru Caroline.

— Nuânțeleg.

— Ei, haide, doar nu ești chiar atât de naivă. Feţei ăsteia i s-a pus pata pe mine. I s-a pus din ziua când a venit aici, acum doisprezece luni. Am cerut de la Castle să-mi trimită pe cineva care să supravegheze lecțiile copiilor, să vadă de magazin, să facă treburile de birou în general. Și mi-au trimis-o pe domnișoara Caroline *Pettit.* Observi cum accentuez cuvântul „Pettit”? Fiindcă așa am de gând s-o las.

Mim găsea discuția dezgustătoare și i-o și spuse.

— Nu la fel de dezgustătoare ca presiunile ei de a-mi pune pirostriile, replică Bruce.

— Dacă așa consideri, de ce…

— De ce o mai țin?

Câteva clipe, Bruce merse în tăcere.

— Îmi place, recunoscu el după un timp.

— Ești un om ciudat, remarcă Mim.

— Ciudat pentru că nu-mi awnvine să fiu forțat, în loc să forțez eu? replică Bruce râzând.

Împotriva propriei voințe, Mim zâmbi și ea.

— Vorbește-mi despre munca mea, Bruce – vreau să spun, dacă ai vorbit serios într-adevăr, când mi-ai spus că ai nevoie de cineva.

— Am vorbit serios. Carol are prea multe pe cap, oricât ezită ea să-și

împartă sarcinile cu altcineva. Când am anunțat la Castle, aveau cu adevărat nevoie de un ajutor. Și…

Își deschise tabachera și-i oferi o țigară lui Mim.

— …sunt foarte nemulțumit că, în absența mea, Carol a respins o solicitantă.

— Ești cam nedrept, o apără Mim pe Caroline. Nu luasem biletele, deci nu putea fi sigură că eu eram cu adevărat solicitanta respectivă.

— Nu era nevoie decât să știe că aveai sub treizeci de ani și erai rezonabil de drăguță.

— Primul criteriu se aplică, al doilea nu, declară Mim fără falsă modestie.

— De acord, zâmbi alene Bruce. Ești *foarte* drăguță.

— Serios? îl privi ea cu uimire sinceră; în felul lui, și Blaze spusese același lucru. Dar era simplă, avea părul ca o blană de șoarece. *Ca ghinda,* îi reaminti un glas, în mintea ei.

— Ești un spiriduș, continuă Bruce. Te potrivești cu pădurea. Și…

Închise capacul tabacherei şi-şi aprinse țigara.

— …te potrivești și cu mine. Când am aflat că inamicul îmi luase noua angajată, m-am înfuriat – pe bună dreptate.

— Se pare că te înfurii cam des, „pe bună dreptate”, din cauza lui Blaze.

— Adevărat. El ce are de spus

despre asta?

— Recunoaște că până acum a greșit.

— Nici nu mă mir. E cinstit până-n adâncul sufletului, recunoscu Bruce cu nepăsare.

Ceva o îngrijora pe Mim, care în cele din urmă îi spuse:

— Domnule B... vreau să zic, Bruce, am făcut ceea ce trebuia să fac, ceea ce m-ai obligat să fac, am venit aici, dar dacă a mai văzut și altcineva?

Bruce o privi cu uimire.

— Ce să vadă, micuțo?

— Articolul din ziar. Mi-ai promis că totul va fi în regulă, dar cu oamenii tăi cum rămâne?

După încă un moment de

nedumerire, Bruce își aruncă pe spate capul, izbucnind în râs.

— A, fotografia… Nu te-ar recunoaște niciodată, Mim. Și știi ceva? Nici eu nu te-am recunoscut.

— Dar… dar ai sunat la Big Timbers, mi-ai spus că mă recunoscuseși…

— Am făcut o încercare la nimereală. Semeni cu fotografia aia proastă, cum semăn eu cu Blaze Barlow.

Făcu o pauză, întinzându-se cât era de lung, în stilul lui caracteristic.

— Și nu prea semăn, nu-i așa?

— Într-adevăr.

O privi pieziș, apoi îi apucă mâna strâns.

— O să ne înțelegem bine, micuță Mim.

Mim vru să-și tragă mâna, nu fiindcă strânsoarea ar fi fost neplăcută – era mult prea plăcută – ci pentru că o văzuse printr-o fereastră a sălii pe Caroline Pettit. Nici chiar când privirile li se întâlniră, Caroline nu plecă de la fereastră. Totuși, Mim încă nu-și retrase mâna, căci mai avea ceva de întrebat.

— Bruce…

Ezită un moment.

— Ai vrut să spui că aici suntem în siguranță, și că nu e nevoie să afli toată povestea?

— Aici veți fi în siguranță, iar povestea m-ar plictisi. Nu pot să sufăr

poveștile.

Se opri, îi puse o mână sub bărbie și-i ridică fața. Ochii lui de cărbune îi zâmbeau și, după un timp, Mim zâmbi și ea. Era un om fascinant, nicio femeie n-ar fi putut să nege acest lucru.

Apoi plecă, iar Mim își reluă plimbarea prin tabără. Într-un târziu, involuntar, ajunse la clădirea unde învățau copiii țapinarilor.

Caroline nu făcu nicio referire la scena pe care o observase, poate pentru că la mese stăteau așezați șaptesprezece copii cu vârste foarte diferite.

— Nu cred c-ai să găsești în tabăra asta doi copii de aceeași vârstă, bombăni ea, ceea ce înseamnă că toți

sunt la lecții diferite.

— Dar nu le predai tu personal, nu-i așa?

— Un părinte, sau un supraveghetor, are grijă să-și respecte programul de învățătură și, desigur, pe cei mici trebuie să-i mai îmboldești, altfel n-au să învețe niciodată.

Mim se plimbă printre mese, compătimind-o pe Caroline. Programa era diversificată, desigur – de la botanica australiană până la istoria Europei. Simțea că, în pofida animozităților dintre ele, Caroline era o persoană inteligentă. Putea fi și agreabilă, oare?

— În ce clasă era fratele tău? o întrebă aceasta.

— Karri are opt ani.

— Ar trebui să se găsească destule manuale pentru nivelul lui. Bruce mi-a spus să nu-l înscriu.

O privi pe Mim drept în ochi.

— Asta înseamnă că n-o să stați mult?

— Nu prea mult, o asigură Mim, gândindu-se la sfatul lui Nick.

Părăsi școala și se duse la magazin. Una dintre nevestele țapinarilor se afla dincolo de tejghea.

— E ușor, o informă ea pe Mim. Toți cunosc prețurile și știu unde să găsească ceea ce vor.

Tot felul de lucruri stăteau îngrămădite laolaltă – șuncă, umbrele, nelipsitele veste negre și cămășile

cadrilate ale țapinarilor, reviste, mașinuțe cu fricțiune, păpuși, gem de prune…

În cele din urmă, Mim se duse la birou, văzu că era deja în seama unui funcționar tânăr și competent și avu bucuria de a afla că sarcinile ei erau elementare.

— Doar deschizi corespondența și cam atât, o asigură Peter Hirst.

— Centrală telefonică nu există?

— De asta mă ocup eu.

Mim se bucura. N-ar fi suportat să mai audă acel vesel „Bună, iubito!” cu care se obișnuise la Big Timbers.

Da, nu s-ar fi așteptat ca un răstimp așa de scurt era suficient pentru a se familiariza cu atâtea

lucruri.

* * *

După câteva zile, Mim și Karri păreau să se fi acomodat. Totuși, o neliniștea un lucru. Nu teama de Lydia – care, cu fiecare zi, părea să fi rămas tot mai departe în trecut – ci ceva ce auzise de la Bruce. Vorbea cu șeful lui de echipă și, după expresia lui încruntată, își dăduse seama că era furios. Îl auzise rostind cuvintele:

— Blaze Barlow… nesimțirea dracului…!

Mim nu s-ar fi așteptat să conteze atât de mult. După plecarea lui Bruce, se duse la Carter și-l întrebă ce mai

făcuse Blaze de astă dată.

— A luat apă de la Barlow’s.

— Vrei să spui că a venit până aici și a luat niște apă?

— A luat-o de la izvorul din vale. Întâmplător, valea e a lui Bruce Barlow.

— A… aceeași poveste ca aia cu defrișatul copacilor… Numai că acum, a luat apă.

— Exact.

— Dar pe-aici e apă destulă.

Așa era. Peste tot se vedeau cascade, izvoare și nenumărate pâraie.

Carter ridică din umeri.

— Un motiv în plus ca să ia de la el.

— Poate că nu știa.

— Ei bine, data viitoare când o să

mai vină, o să știe.

— Vrei să spui că domnul Barlow o să-i spună?

— Nu, vreau să spun că șegful o să-i mai dea o șansă să afle singur. După aia, o să primească hârtiile.

— Dar pe un teren ca ăsta e dificil să-ți cunoști frontierele.

Carter zâmbi indiferent. Era așa cum spusese Bruce despre lemnul australian – un om dur.

Am să-i spun eu, se hotărî ea.

Își făcuse deja ora la magazin, deschisese corespondența și supraveghease elevii. Avea după-amiaza liberă și era hotărâtă să-l pună pe Blaze în temă.

Pe drum, în aceeași poiană unde

văzuseră șarpele, Mim dădu peste un tăietor de lemne pe care-l văzuse învârtindu-se pe la Big Timbers. Zăcea la soare, la fel ca șarpele.

Mim își spuse că, dacă ar fi fost un individ dubios, Blaze nu l-ar fi găzduit în noaptea aceea, așa că-și continuă drumul cu mișcări firești și îl salută pe un ton natural. În ciuda bărbii stufoase și a singurul dinte care-i lucea feroce în gură, omul era inofensiv.

— Doar n-ai de gând să-ți petreci noaptea aici? îl întrebă ea.

Vagabondul dădu din cap.

— Dar, cu siguranță…

— La Barlow’s nu vor să mă primească.

— Dar la Big Timbers? Acolo ei

fost primit.

— Da, și șeful m-ar mai primi și acum, numai că pe la ei am trecut, conchise vagabondul, ca și cum asta ar fi explicat totul.

— Nu vrei să te întorci la el? La Blaze Barlow? Vino cu mine. Înțelegi, nu cred că e bine să aprinzi focul aici.

Omul își pregătise uscăturile și avea rucsacul desfăcut.

— Pădurea e udă, duduie, nu-i niciun pericol.

— Totuși, ți-ar fi mult mai comod în tabăra tăietorilor de lemne.

— Știu, dar pe-acolo am mai fost, și acum am plecat la drum.

Logica lui de nomad nu putea fi contrazisă. Mim îl salută cu o mișcare a

capului şi-şi continuă drumul.

Tocmai se pregătea să iasă în spatele joagărului, când văzu Land Rover-ul lui Bruce Barlow parcat lângă birou. Bruce era la volan, iar Blaze Barlow stătea lângă portieră, ascultându-l.

Glasurile li se auzeau foarte limpede prin aerul rarefiat al muntelui.

— Deci, de data asta binevoiești să-mi spui cu ce am greșit, Barlow, spunea surprins Blaze. Mare minune.

— A fost un fleac, răspunse tărăgănat Bruce. Izvoarele pot fi confundate ușor. Dar vezi să nu le mai confunzi.

— Totuși, nu e stilul tău, insistă Blaze. Nu cumva te moleșești, ca

lemnul tău de esență moale… sau altceva te-a făcut să-ți schimbi sistemul?

— Alt*cine*va, mai bine zis. O femelă a speciei.

Bruce râse încet, semnificativ – dar Blaze nu-i ținu isonul.

Mim știa că nu trebuia să se miște, pentru ca Blaze și Bruce să nu observe că îi auzise. Nu-i mai rămânea decât să pornească pe jos înapoi.

Sub coroanele copacilor începuse să se întunece, iar vagabondul își aprinsese focul.

— Faceți bine și vă grăbiți, duduie. Aicea se-ntunecă repede.

Când ajunse la răscruce, se înseră, și mai avea de trecut prin jungla

dinaintea plantației lui Bruce Barlow. Ce prostie făcuse, că nu intrase în tabăra Big Timbers, ca să ceară cuiva s-o ia cu mașina!

În sfârşit, pătrunse în plantație. Tremurând de frică, parcurse ultimii patru sute de metri în fugă. Intră în casă, iar Bruce Barlow apăru în hol.

— Unde Dumnezeu ai fost, Mim? M-am speriat îngrozitor. Nu trebuie să întârzii atât de mult pe-afară, prostuță mică!

O cuprinse cu brațele lui mari, iar când o sărută, Mim nu protestă. Era acasă, era în siguranță, iar calvarul catedralei întunecoase a pădurii se sfârșise. În plus, omul acela îi mai dăduse lui Blaze o șansă.

În timp de stătea în brațele lui, nesigură dar și fără să protesteze, Caroline Pettit îi privea de la celălalt capăt al coridorului.

Capitolul 12

Sâmbătă seara, înainte de începerea dansului, când o văzu pe Mim în fusta pe care şi-o croise cu ajutorul unei neveste de țapinar, Bruce avu o reacție cu totul diferită de cea la care se așteptase ea.

— Buline și raze de lună! exclamă el admirativ. Ești ca o păpușă scoasă din ctie.

Îi atinse panglica galbenă cu care-și legase părul.

— O porți pentru un aviator de departe, sau pentru un tăietor de lemne de pe platou? Încă te mai gândești la micuțul ăla?

— Nu.

— Cred că protestezi prea mult. Oricum, în seara asta n-are rost să oftezi după el, nu le are pe-astea cu dansul, așa că-mi poți acorda mie toate dansurile.

— S-ar putea să-mi ceară câteva și oamenii de la Big Timbers, îi aminti Mim.

— N-au decât să ți le ceară, râse Bruce și o luă la un vals.

Fără veste, o mână îl atinse pe umăr, iar un glas bărbătesc întrebă:

— Îmi permiți?

Intrusul nu așteptă răspunsul, ci pur și simplu o luă pe Mim în brațe, învârtind-o în cealaltă direcție.

— Blaze! exclamă ea.

— Ești surprinsă?

— Da. Bruce a spus că nu le ai pe-astea cu dansul…

— Și tu ce spui? Încă nu te-am călcat pe bătături.

— Știi ce vreau să spun, la ce s-a referit… Că nu obișnuiești să dansezi.

— Nu obișnuiesc, dar toate au un început. Asta e.

Și o răsuci mai departe.

O mână îi opri. Mim așteptă răzbunătorul „Îmi permiți?” al lui Bruce, dar acesta îl privea numai pe Blaze, cu ochi duri.

— Ai făcut o greșeală, Barlow. Aici nu merge cu „mă scuzați”, ăsta-i un dans între parteneri, nu între parteneri și intruși.

Expresia lui Blaze era înnebunitor de inocentă.

— A, eu am crezut că era, și că ai cerut permisiunea să dansezi cu domnișoara.

— Atunci te înșeli, suficient ca să dau din nou tonul – doar dacă nu cumva, firește, preferi s-o rezolvăm afară?

— Știi bine că nu mi-ar conveni.

— Bine, atunci termină-ți dansul cu Mim, și pe urmă termină-ți seara asta cu altcineva. Ai înțeles?

— Înțeles.

Docil, Blaze continuă să danseze.

Orchestra consta dintr-un pian și o baterie. Cei doi instrumentiști veniseră de la Gidgie – pentru bani, căci nicio formație cu mintea la cap n-ar fi făcut atâta drum doar de-amorul artei. Cel puțin, așa presupusese Blaze. Continuând s-o țină pe Mim în brațe, dansă spre pian, apoi își vârî o mână în buzunar și o scoase ținând strâns un obiect.

Mim nu distinse schimbul de replici dintre el și pianist, căci bateria bubuia asurzitor, dar obiectul din mâna lui Blaze trecu într-a pianistului, iar după aceea…

Ei bine, după aceea, dansul continuă fără întrerupere. Unii dintre

dansatori renunțară, alții începură să ceară milă. Bruce Barlow, stând rezemat de perete, arăta mai dur decât lemnul lui de esență tare, iar Caroline Pettit arăta, rând pe rând, învinsă, nostalgică și nedumerită.

— Cred, Blaze… murmură Mim fără convingere…

— A spus să terminăm dansul, dar dansul nu s-a terminat încă, nu-i așa? răspunse tăietorul de lemne, cu un zâmbet viclean.

Dar, în cele din urmă, dansul se sfârși. Durase atât de mult, încât orchestra din Gidgie începu să-și strângă instrumentele. Reprezentația se terminase.

— Ce-am mai râs, Barlow, mârâi

Bruce, în timp ce Blaze și Mim părăseau ringul.

— Mă bucur, Barlow, replică Blaze.

Nu-și luă rămas-bun de la Mim. Camionul de la Big Timbers tocmai pleca, iar Blaze o luă la fugă și sări în benă, în timp ce mașina ieșea pe poartă.

— Nu putea să vină cu jeep-ul, observă Mim, privind pe urmele camionului.

— A, nu, a venit cu băieții, răspunse Karri, de lângă ea.

— Atunci, unde a fost înainte de cină?

— Cu mine!

În glasul băiatului se simțea entuziasmul.

— Am stat de vorbă ca între bărbați.

— Ar trebui să fii în pat.

Dintr-odată, Mim își dădu seama cât de târziu se făcuse.

— Karri, du-te imediat la culcare.

Băiatul râse – primul lui râs cu adevărat fericit, în câteva săptămâni de zile – și o luă la fugă.

Mim se întoarse în sală, pentru a le ajuta pe femei să strângă. Se bucură să vadă că Bruce plecase și el. Caroline, însă, era acolo, aruncându-i lui Mim priviri pline de dușmănie. În sfârşit, la spălatul vaselor, își lansă atacul.

— Între doi, remarcă ea, nu te umpli de noroi.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Ba eu nu te înțeleg pe tine. Cine ești? O nimeni – și totuși, ai reușit să prinzi în mreje doi bărbați.

— Nici n-am încercat.

— Poate că asta e meseria ta.

Dintr-odată, Mim se enervă.

— Poate că e. Iar pe de altă parte, Caroline, dacă nu te-ai forța atâta, *poate* că ai câştiga.

— Ce vrei să spui?

— Ceva ce-am învățat odată de la mama. Tatăl meu avea o slăbiciune pentru femei, era atât de slab încât, la câteva luni după moartea mamei, s-a recăsătorit cu o femeie complet necunoscută. Dar, în ciuda slăbiciunii lui, mama l-a cucerit și l-a făcut să-i fie fidel ani de zile – ani de *fericire.* Și știi

cum? Abținându-se să-l țină din scurt. Chiar astea au fost cuvintele ei, mi le mai amintesc și acum. „Dragostea nu se ține din scurt”, așa a spus. „Nu poți să prinzi dragostea în lesă și s-o ții cu forța”. Ei, Carol, ce ai…?

Caroline pălise. În locul geloziei și al dușmăniei, în ochii ei se citea durerea.

Mim o cuprinse cu un braț, dar Caroline se smulse și o luă la fugă spre casă. Obosită, Mim spălă mai departe vasele.

Termină după miezul nopții. Ușa Carolinei era încuiată, așa cum se așteptase, iar luminile erau stinse. Tulburată de amintirea acelei fețe palide și a durerii din ochii ei, Mim se

vârî în pat și adormi.

* * *

Începând din noaptea aceea, Caroline se schimbă. O evita pe Mim, care nu observă un timp că mai evita și pe altcineva. Pe Bruce.

Magazinul era centrul bârfelor de la Barlow's, și acolo află Mim pentru prima oară ce se întâmpla. În timp ce punea în ordine borcanele cu gem, o auzi pe nevasta contabilului spunându-i unei neveste de țapinar:

— Cucoana noastră cea hotărâtă nu mai pare atât de hotărâtă în ultima vreme.

— S-o fi săturat. Tipul e greu de

prins.

Niște cațe, își spuse Mim. Trânti cu zgomot un borcan de gem, pentru a le aminti de prezența ei acolo.

— Noroc că nu era de sticlă, observă doamna Hawthron, deși cred că *tu* ai fi putut să scapi basma curată dacă-l spărgeai, scumpo.

Mim o privi întrebător, iar doamna Hawthown remarcă, deși fără ostilitate:

— Pisicuța lu' șefu'.

Nevasta țapinarului adăugă:

— Și Caroline, e mai bine că acceptă situația, pentru că oricum săptămâna viitoare o s-o dea la o parte.

Mim n-ar fi vrut să asculte bârfele, dar nu avea unde să se ducă.

— Peter Hirst mi-a spus că liniile

au fost supraîncărcate cu apeluri interurbane, că Bruce așteaptă niște rude de la Sydney, săptămâna viitoare.

— Clinfielzii, dădu din cap doamna Hawthorn. Bani cât cuprinde, și poziție socială, tot așa.

— Deci, deduse nevasta țapinarului, Caroline a noastră o să trebuiască oricum să se dea mai la o parte.

Îi zâmbi lui Mim.

— Și tu, scumpo. Verși vreo lacrimă?

— Iciuna.

— Bravo, fetițo! Lasă-i să ghicească, asta-i deviza mea.

— Ai făcut asta? interveni doamna Hawthorn.

Conversația devenise generală, iar Mim se simțea mai ușurată.

— Da, și uite unde-am ajuns. În vârf de munte, printre copaci, cu singurul magazin pe-o rază de cincizeci de mile vânzând doar veste negre și gem de prune.

— Într-adevăr, spuse Mim, temându-se ca femeile să nu observe cum pălise. Nici măcar un cupon de material, de când am cumpărat eu ultima bucată.

— Și arătai ca păpușă în fusta aia, scumpo, dar mă tem că frumoasele din neamul Clinfield nu poartă fuste cu buline.

După ce plecară, comentând despre lenevia bărbaților, Mim rămase

cu privirea spre borcane.

„Ce Dumnezeu am să fac?” se întrebă ea.

Nu se îndoia că cei din familia Clinfield aveau s-o recunoască. Reușise să trimită doar două rate din banii care-i apăsau conștiința și era sigură că fata care primise suma din greșeală le era bine întipărită în minte.

— Dau un penny, spuse un glas.

Mim reveni la realitate, pentru a vedea că în magazin intrase Bruce Barlow.

— Singurul lucru pe care-l pot vinde pe un penny e o minge de plastic.

— Gândurile tale mă interesau – sau dormeai în timpul programului?

Bruce râse, dar cam nesigur. Acest

lucru o uimi pe Mim. Până atunci, nu-l mai văzuse niciodată pe Bruce nesigur.

— Mă bucur că ai venit aici, trebuie să te întreb ceva, spuse ea cu seriozitate.

— De-asta am venit și eu, ca să te întreb *pe tine* ceva. Ce o supără pe domnișoara Pettit?

— Pe Caroline? E bolnavă?

— Eu pe tine te întreb, Mimosa. Fuge de mine ca de ciumă.

— N-o cunosc foarte bine, se eschivă Mim. Nu ți-aș putea răspunde.

Bruce luă un borcan de gem care ar fi trebuit să fie pus la locul lui, apoi îl lăsă din nou pe tejghea.

— E rândul tău, ridică el din umeri.

— Săptămâna viitoare îți vin niște

vizitatori, Bruce.

— Moara bârfelor și-a făcut datoria?

— Da.

— Ei bine, da, au să vină.

Examină din nou gemul.

— *Asta* o preocupă pe Carol?

În glasul lui se simțea o notă de însuflețire involuntară.

— Știe că vor veni și o mulțime de persoane care nu mi-s rude, de sex feminin și abia trecute de douăzeci de ani. O roade șarpele geloziei, nu crezi, Mim?

— Întrucât n-o cunosc pe Caroline, nu pot crede nimic. Știu numai că *pe mine* mă preocupă.

— Pe tine, Mim?

— Mă preocupă foarte tare. Înțelegi…

Și, nefericită și nu prea coerent, îi spuse toată povestrea.

Bruce râse de câteva ori, mai ales când ajunse la cele douăzeci de bancnote din plic.

— Mlădițo, fii sigură că n-a fost nicio greșeală, pentru tine erau.

— Douăzeci de lire sterline?!?

— Pentru mătușa Phyllis e o nimica toată. Acum te-ai mai liniștit?

— Nu. Mama mea vitregă coase pentru mătușa ta, și nu mă îndoiesc că i-a spus totul – din punctul ei de vedere.

Făcu o pauză.

— În propriul ei stil inimitabil.

Era clar că pe Bruce nu-l prea

interesa. O prevenise încă dinainte. Îi spusese: „povestea m-ar plictisi. Nu pot să sufăr poveștile”.

— Bruce, nu mă asculți! îl acuză ea.

— Regret, spiridușule, mă întrebam doar de ce naiba fata aia… Ei, da-n fond, ce contează? Deci – ce vrei de la mine?

— Vreau să plec.

— Cred că ai înnebunit. Mătușa mea Phyllis nu e așa, dar cred că dacă ți-a intrat gărgăunele ăsta în cap… Ai vreo idee anume?

— Aș putea…

Mim roși, dar continua.

— …să mă duc la casa ta de pe coastă, până pleacă vizitatorii?

Bruce o privi amuzat.

— Ce știi despre casa mea de pe coastă?

— Știu că o ai. Nu ți-aș fi cerut asta, Bruce, dacă aș fi avut un alt loc unde să mă duc – bani de drum, vreau să zic. Dar încă n-am economisit atâția.

— Da, nici nu mă mir, mai ales că o parte din ei i-ai trimis mătușii Phyllis, caraghioasă mică. Dar casa mea de pe coastă…

Privirea îi devenise speculativă.

— Crezi că n-aș putea să am grijă de ea?

— Nu cred așa ceva, dar mă gândesc…

— Da?

— La ce-ar zice lumea, lucru care e

clar că nu ți-a trecut prin minte. Nu-ți dai seama, spiridușule, că ar da naștere la comentarii?

— Vrei să spui… prezența mea în casa ta?

— Da.

— Dar l-aș lua cu mine pe Karri, iar tu n-ai fi acolo, ci aici, cu oaspeții tăi.

— Foarte adevărat. Și la fel de adevărat este că toți cei de la Barlow s-ar vedea că sunt aici. Dar mai încolo? Cum rămâne cu Big Timbers?

— Nu cred că ar avea vreo legătură cu Blaze, spuse Mim.

Bruce bătu cu palma în tejghea, râzând.

— Ba eu cred că ar avea – am să-i

spun eu, anume ca să-l sâcâi, zâmbi el. S-ar putea chiar să se repeadă cu jeep-ul până aici, ca să-mi ceară explicații.

— Pe ce temei? întrebă ea nedumerită.

— Nu face pe naiva, Mimosa. La care, eu l-aș lăsa să vorbească, iar apoi i-aș aminti că tu ești acolo, iar eu aici.

— Deci, putem merge! exclamă Mim.

— Și atunci, încheie Bruce, iar aș putea să dau tonul.

Ușurarea lui Mim se risipi la gândul că Blaze Barlow urma să se facă de râs din nou.

— Bruce, trebuie neapărat?

— Trebuie.

Bruce își aprindea o țigară, cu

mișcări lenețe.

— Te-aștepți să mor de dragul lui?

— Mă aștept să ajungeți la o înțelegere.

— N-aș putea face niciodată asta, nu suntem egali din niciun punct de vedere. Nici măcar la mânuirea fierăstrăului.

Fumul se ridica în spirale albastre repezi; orice urmă de lene pierise.

— Un pădurean de la oraș, aruncă disprețuitor Bruce. I-aș putea da zece secunde avans, și tot aș termina eu primul.

— Dar lucrurile astea nu contează.

— Pentru mine contează. Ce Dumnezeu, fetițo, m-am născut în pădurile astea!

— Însă și alții, care nu s-au născut aici, pot să țină la ele.

— Pun pariu că pot – când vin aici pe de-a moaca.

— Blaze va trebui să-și achite concesiunea.

— O taxă simbolică – mare lucru…! declară Bruce disprețuitor.

— Dar, la început, tatăl tatălui tău…

— Mai adaugă un tată, și poate vei reuși să înțelegi puțin ceea ce simt.

— Ăsta-i colonialism, Bruce, obiectă Mim.

— Atunci, sunt un colonist. Și, atâta vreme cât Blaze Barlow încalcă legile, va fi un nelegiuit.

— Probabil că și strămoșul tău a

venit tot cu o concesiune.

— Strămoșul meu a venit pe un teren nerevendicat de nimeni. Un pământ pe care l-a ocupat singur, l-a muncit, a transpirat, a luptat pentru el.

— Și Blaze a făcut toate aceste lucruri, lăsând la o parte concesdiunea.

Bruce o privi din nou amuzat.

— Vrei în casa mea de pe plajă, spiridușule? o provocă el. De ce nu încerci în schimb la micuțul ăsta, dacă tot îi iei apărarea cu atâta îndârjire?

— Nu i-o iau. Nu vreau decât să fii drept.

— Un Barlow’s nu e niciodată drept, Mim, zâmbi el. Nu e o trăsătură a familiei, nu stă în obiceiurile unui rege.

— Ai putea să te schimbi.

— Mă simt foarte bine așa cum sunt.

— Nu știu ce să zic… comentă Mim, cu o înțelepciune neașteptată. Când ai intrat, nu păreai prea sigur de tine.

Chipul lui Bruce se schimbă puțin. Spuse iritat:

— Ești prea deșteaptă pentru binele tău propriu. Dar nu mi-ai răspuns. De ce nu te ascunzi la el?

— Pentru că… ei bine, Blaze nu-i ca tine, Bruce, el e… e cinstit. Vreau să zic, n-ar…

— Vrei să zici că te-ar da de gol, asta e?

— Ar face ceea ce spune legea.

— Iar eroul negativ n-ar face-o. Foarte bine, draga mea, fugi în fortăreața ticălosului. Trebuie să iei și copilul cu tine? Fără el, povestea e mai picantă.

— Sigur că trebuie să-l iau pe Karri. Îți mulțmesc, Bruce. Și, te rog, să nu sufli o vorbă…

— Draga mea, dacă-ți închipui că rudele mele vin aici ca să discute despre problemele cusătoreselor…

La auzul acestor cuvinte, Mim zâmbi, știind cum s-ar fi ofuscat Lydia la auzul unui asemenea calificativ.

— …te înșeli. Va fi o săptămână de bridge și recepții interminabile.

— Caroline joacă bridge?

— Caroline, replică Bruce clar și

răspicat, poate să se ducă la dracu’.

Se aplecă peste tejghea, sărutând creștetul lui Mim.

— Tu îmi placi mult mai mult, nu ești făcută din gheață. Ei, când ai nevoie de mașină?

— O, Bruce, n-aș putea s-o iau!

— De ce? Șofezi, nu?

— Da, am condus puțin la Big Timbers… Mi-a arătat Blaze cum.

— Puțin e de ajuns. Nu trebuie decât să cobori muntele, iar unul dintre oameni te va duce până acolo. În continuare, mai ai doar un drum drept spre est.

— Dar s-ar putea să ai nevoie de mașină.

— Mai am încă trei.

O spusese în stilul lui obișnuit, sigur pe sine, iar Mim râse.

— Te recunosc.

Bruce îi aruncă o privire scurtă.

— Eu sunt. De parcă mi-aș face griji pentru…

— Da, Bruce?

— Pentru orice fleac, încheie el.

Numai că nu se gândise la un fleac, iar Mim o știa.

* * *

Karri rostise câteva cuvinte de protest, apoi amuțise ca un pește.

— Dar, Mim, obiectase el, dacă trebuie să ne mutăm, de ce nu putem merge la Blaze?

— Vine familia Clinfield, și o cunosc pe Lydia, așa că trebuie să plecăm de-aici. La Blaze nu putem merge, fiindcă… ei bine, fiindcă Bruce mi-a promis că vom fi în siguranță.

— Și la Blaze am fi în siguranță.

— Iubitule, lasă totul în seama mea.

— Mai bine aș lăsa în seama lui Blaze. Dacă Blaze ne-ar trimite înapoi, aș ști că e mai bine așa, fiindcă Blaze a făcut-o.

— Karri, nu știi ce vorbești. Săptămânile astea te-au făcut să uiți de Lydia.

— O țin minte, și n-aș vrea să mă întorc acolo, dar știu că Blaze știe mai bine ce e de făcut.

— Sunt sora ta, Karri, îi reaminti Mim.

— Știu și asta, Mim, dar Blaze știe cel mai bine.

Era un fel de fixație, ca o obsesie a respectului față de un frate mai mare. Știind că n-avea ce-i face, Mim nu mai spuse nimic.

* * *

Casa fusese construită pentru vacanță. Avea patru verande mari, pe care se ieșea din camere. În două dintre aceste camere, Bruce le puse bagajele.

— Iar acum, spiridușule, mai am o oră până să mă întorc la bridge,

canasta și alte distracții. O voi petrece pe *Lucia*.

— *Lucia?* repetă Mim.

— Iahtul meu frumos, elegant, capabil, perfect echipat, lung de șaisprezece picioare. Vii, matelot?

— Da, să trăiți! răspunse Mim fără entuziasm, dar simțind că măcar atâta putea să facă după ce o ajutase să scape. Tu ce preferi, Karri?

— Nu, refuză băiatul, eu am să mă-nvârtesc pe-aici.

Mim oftă.

După ce se întoarseră din scurta ieșire în larg, Bruce se schimbă și plecă. Mim avea senzația că nu era deloc impresionat de ea.

În casă existau provizii destule,

dar se hotărî să-i facă o plăcere lui Karri, cumpărând câteva dulciuri de la micul magazin din apropiere.

— Ce fructe sunt astea? întrebă Karri. Lemnul-dulce e bun, deși-i cam vechi. Ăsta nu știu ce e, dar e și mai bun. Vrei și tu, Mim?

Cu asta, îngropară securea războiului, iar următoarele două zile trecură în liniște.

În cea de-a treia zi, văzură norul. Stătea pe unul dintre munții vineți din spatele casei, propriul lor munte cu plantațiile, având un aer vag amenințător.

— Oare se anunță ploaie, domnule Moore? îl întrebă Mim pe vânzătorul de la magazin.

— Nu de ploaie mă tem eu, oftă omul, ci de foc.

— De foc?!

Glasul domnului Moore era posomorât când răspunse:

— Foc este, domnișoară. Uitați, chiar și de-aici se văd flăcările.

Mim privi spre norul negricios. Devenise mult mai mare și mai dens. Sub ochii ei, o săgeată stacojie se repezi însus.

— Unde… unde să fie? întrebă ea.

— În pădurile de pe platou.

— La tabăra de țapinari Barlow să

Cumva, nu se putea îndura să rostească numele „Big Timbers”.

— Nu, mai la vest.

— Atunci, la *Blaze* Barlow?

Cuvintele părură să iasă de la sine.

— Nu pot fi sigur, dar n-aș vrea să fiu în niciuna din taberele alea acum, dacă s-ar schimba direcția vântului.

Când se întoarse acasă, Mim îl găsi pe Karri privind spre munte, de pe creasta falezei.

— Mi-e frică, Mim. A luat foc, nu-i așa?

— Da, iubitule, dar nu e în niciuna din tabere.

— Dar ar putea să ajungă. Blaze mi-a spus că focul se răspândește repede.

— N-aș crede. Fumul se ridică dintr-un singur loc. Înseamnă că focul nu s-a întins.

Dar, deși cuvintele ei îl mai

liniștiră pe Karri, Mim nu se putea calma. Stătu trează toată noaptea, apoi își făcu un ceai și începu să se plimbe prin camere. În camera lui Bruce, văzu hainele aruncate la întâmplare pe jos. Își aminti cum se grăbise să se schimbe și să plece după plimbarea cu *Lucia*. Le duse pe verandă, unde era copaia de rufe, și începu să le spele, ca să aibă o ocupație.

Avea brațele cufundate până la coate în clăbuc, când auzi mașina, urmată imediat de niște pași grăbiți. Nu avu timp să-și scoată brațele din apă, înainte ca un glas să spună:

— Bună, Mim.

Mim se răsuci în loc, împrăștiind spuma. Se gândise că Bruce ar fi putut

să vină după ei, sau să trimită pe cineva, dar nu se așteptase să-l vadă pe Blaze.

Acesta arăta obosit și îngrijorat, cu ochii duși în fundul capului, dar le vederea lui Mim se luminară.

— Grozavă priveliște pentru un bărbat, spuse el, o femeie făcând treburi gospodărești, tocmai când natura ne-a făcut una din cele mai urâte figuri ale ei.

— Focul, vrei să spui?

— Da, Mim. De-asta am venit, ca un hoț, dar când te văd așa…

Privi spre hainele pe care le spăla.

— Ale lui Barlow?

— Da. Știi…

Blaze ridică o mână. Mim văzu că

ochii îi redeveniseră tulburi.

— Nu contează, oricum n-avem timp.

— Ba contează. Crezi că…

— De când te interesează pe tine ce cred eu?

— Exagerezi, Blaze. Bruce m-a adus jos, și…

— E clar. Doar ești aici, nu? Și Karri?

— Da, și Karri e aici.

Scurt, Blaze îi aruncă o privire furioasă.

— Când am auzit zvonul, nu mi-a venit să cred. Abia când s-a aprins pădurea și am sunat la Barlow’s, am aflat că era adevărat.

— Venea familia Clinfield, înțelegi,

și Bruce…

Mim se întrerupse, nervoasă.

— Bruce nu ți-a spus?

— N-a spus nimic de musafiri, deși n-am vorbit prea mult. Am cerut cu tine, și mi-a spuse unde te pot găsi.

Mim dădu din cap, închipuindu-și zâmbetul cu care Bruce îi dăduse lui Blaze vestea.

— Nu e ceea ce crezi…

Chiar și în propriile ei urechi, cuvintele sunau neconvingător.

Deodată, îi veni un gând. De ce voise să vorbească Blaze cu ea? De ce-l sunase pe Bruce?

În stilul lui caracteristic, Blaze îi ghici din nou gândurile.

— Vreau să te întorci la Big

Timbers. Șeful tău mi-a dat aprobarea.

— Dar de ce?

— Toți oamenii sunt la posturi, nu ne putem lipsi de nimeni, nici chiar de Bătrânul Bob, pentru centrala telefonică. Și trebuie să ținem liniile deschise, Mim, într-o situație de urgență ca asta. E o problemă de viață și de moarte.

Mim dădu scurt din cap.

— Cât de grav e?

— Foarte grav, dar o să fie și mai rău?

— Și Bruce?

— Nici situația lui nu-i prea roză. Roză! Ce banc! Roșie ca focul, mai bine zis.

— Adun lucrurile imediat, și-am să-

l trezesc și pe Karri, hotărî Mim.

— De puiet mă ocup eu. Unde e?

— În camera aia, îi arătă ea.

Blaze dădu din cap, porni, apoi se opri iar.

— Cred că-ți convin mai mult două camere, decât una singură, despărțită printr-o perdea.

Mim nu răspunse, continuând să strângă lucrurile.

Îl auzi pe Karri scoțând un strigăt de bucurie. Apoi îl auzi protestând și bănui că Blaze îi spunea că nu putea veni și el la Big Timbers, ci numai sora lui. Dar, când ieși din cameră, Karri părea să se fi împăcat cu situația – ca întotdeauna, când idolul lui dădea ordinele.

— Mă opresc la tabăra țapinarilor, Mim, până când la tăietorii de lemne o să fie înregulă.

La fel ca localnicii, Karri făcea și el diferența între țapinari și tăietorii de lemne.

— Da, dragul eu.

Mim aruncă o privire în jur.

— Cred că le-am luat pe toate.

— Lași hainele așa? arătă Blaze cucapul spre vesta și cămașa lui Bruce, rămase în copaie.

Roșie în obraji, Mim le scoase și le stoarse, apoi le întinse pe sârma de pe verandă. Blaze îl urcă pe Karri în mașină, cu bagajele.

— Eu stau în spate, spuse repede Mim.

— Cum vrei.

Urcară drumul abrupt al promontoriului, apoi cotiră pe lângă câmpiile de coastă. Ocoliră plantațiile de zahăr, după care, prin fumul tot mai dens, începură urcușul spre platou.

Capitolul 13

Când ajunseră la Big Timbers, Mim își dădu seama imediat de schimbare. Nicăieri nu se vedea niciun bărbat. Zări doar două șorțuri femeiești în rulota bucătărei lui Fred.

— Doamna Ashe și doamna Quist muncesc pe brânci, spuse Blaze. Bucătarii se luptă cu flăcările.

— La ce distanță e focul?

— La douăzeci de mile.

— Pare destul de departe.

— Ar putea ajunge aici într-o jumătate de oră, sau nici atât, dacă se schimbă vântul.

— E cineva în cuibul-de-vulturi?

— Nu-l lăsăm nicio clipă gol.

O însoți până la oficiul poștal și deschise ușa.

— Nu vine și nu pleacă nicio scrisoare. Deci, de grija asta ai scăpat. Vei avea de lucru numai la centrala telefonică. Isabel adună toate datele despre foc și ni le transmite pe măsură ce le primește. Vezi cât de importante sunt pentru Big Timbers și ni le spui pe cele care pot avea legătură cu tabăra noastră.

— Nu-i o răspundere cam mare pentru o novice?

— Acum ai experiență, sau vei avea, după ce trece tot necazul ăsta. Uite, ți-am schițat o hartă a districtului. Aici e Big Timbers. Aici, focul principal, la Never Fail. Oamenii noștri luptă aici, arătă el cu degetul pe hartă, și aici. Până acum, au reușit să-l țină pe loc.

— Și când aflu ceva important, ce fac?

— Anunți cuibul-de-vulturi. Asta-i linia, am făcut legătura acolo. Observatorul ne va anunța pe noi, am stabilit un sistem de comunicare. Dar orice s-ar întâmpla – *orice,* auzi? – nu încerca să vii singură să ne spui.

Tăcu un moment, se întoarse să

plece, apoi reveni.

— În cel mai rău caz – dacă focul ajunge la tabără – te duci la un izvor. Noroc că sunt destule. Și cel mai important lucru, nu face pe eroina. Acum mă duc.

Și se îndreptă spre ușă.

— Când…

Vocea lui Mim șovăia.

— Când am să te mai văd?

— Dumnezeu știe. Dacă nu intervine nimic grav aici, ai să mă vezi abia când terminăm.

— Să ai grijă de tine, îi mai spuse ea, ezitant.

— Pentru ce? Mai bine ai tu grijă de tine, Lână-de-Aur.

Îi mai aruncă o ultimă privire

lungă, cu ochii lui ca de lemn, și plecă.

Camera rămase ciudat de rece și pustie. Mim stătea nemișcată.

Când am să te mai văd? îl întrebase.

Dumnezeu știe, răspunsese el.

Probabil că din cauza fumului i se umpluseră ochii de lacrimi.

* * *

— Alo, Gidgie?

— Aici Gidgie.

— Big Timbers, Isabel.

— A, te-ai întors acolo, iubito. Slavă Domnului că ai voce clară și destulă minte. Harta e pregătită?

— Te-ascult, Isabel.

— Așa: sunt douăzeci și doi de oameni la Forrest Valley, inclusiv doi bebeluși. Au o adăpătoare în apropiere și se pare că nu-i paște niciun pericol. La Gunyah, însă, e mai rău. Trenul de cherestea n-a putut aduce pompierii, pentru că au ars traversele de la ultimul pod. Acum oamenii sunt evacuați cu un funicular, printre copacii care ard. Never Fail încă mai rezistă.

Mim auzi un apel pe cealaltă linie și întrerupse legătura. Vorbi cu cuibul-de-vulturi, aflând că observatorul de gardă era Barney.

— Azi trebuia să fie ziua nunții mele, domnișoară Mim, se plânse el. De ce n-am plecat din timp? Mă așteptam la asta, încă de săptămâna trecută.

— Oricum nu te-ai fi simțit bine la nuntă, știind ce e aici, replică Mim.

— Așa cred. Da’ din toate zilele, tocmai azi să se-aprindă! Ce se mai aude?

Mim îi spuse ce aflase de la Isabel. Barney îi dădu și el câteva informații.

Bantry Point se făcuse scrum, cu atelierul ars până-n temelii. Un camion cu doi ofițeri forestieri fusese prins pe drumul Orphan Point. Drumul avea doar un metru și jumătate lățime – nu avuseseră nicio șansă.

Mim sună din nou la Gidgie.

— Parc-ar fi noapte aici, scumpo, spuse Isabel, fumul plutește în jurul meu în timp ce vorbesc. Never Fail încă mai rezistă.

Mim, cu gândul la Karri, întrebă ce era la Barlow’s.

— Dacă vântul se schimbă, focul va ajunge mai întâi la Big Timbers, dar rămâne de văzut dacă întârzie acolo, sau dacă o să se întețească și mai mult, în drum spre Barlow’s. Cel puțin…

Vocea lui Isabel părea doborâtă.

— …spre să nu rămână de văzut.

— Isabel, ești obosită.

— Frântă, dar Crucea Roșie lucrează non-stop, și dacă ei pot, pot și eu.

Mim sună la cuibul-de-vulturi. Barney era încă la post.

— Aș vrea să-mi trimită schimbul, oftă el.

— Ai obosit?

— Mă simt ca un chiulangiu, aici sus, în timp ce nefericiții ăia muncesc și se perpelesc acolo. Și-n plus, de ce să fiu *eu* în siugranță?

De ce să fie Barney în siguranță?

Bietul Barney! Probabil că lucrul cel îngrozitor se întâmplă chiar în timp ce vorbea el: vântul își schimbă direcția. Dintr-odată, norii de fum se abătură spre ei, iar flăcările se repeziră printre copaci cu muget de tunet. Totul dură atât de puțin, încât cercetașul nu avu timp să coboare și să fugă.

Mim auzi slab cuvintele:

— …ziua nunții mele…

Și, peste câteva clipe:

— Allison… Allie, iubito…

Apoi se auzi o bubuitură.

Femeile veniră în fugă spre ea dinspre bucătăria de campanie.

— Vine mai repede decât un tren expres. Ne ducem la adăpătoare. Vino și tu!

Dar Mim rămase pe loc. Blaze îi spusese să se abțină de la acte de eroism, dar atâta vreme cât putea să simtă butoanele centralei, căci de văzut nu le mai vedea, avea de gând să-și facă datoria până la capăt.

Îi spuse lui Isabel că de la Barney nu se mai auzea nimic, că Never Fail căzuse, și era timpul să dea alarma la Barlow’s.

Aergând la ușă, văzu flăcările învăluind atelierul de smalț, așa că se întoarse și anunță. Privi din nou afară,

cu groază, cum flăcările se apropiau, știu că nu mai putea face nimic și strigă:

— Acum închid! Am să-ncui oficiul și iau cheile cu mine la pârâu!

Din cine știe cemotiv neînțeles, mai adăugă:

— Cu bine. Aici Mim Tarrant. Dumnezeu să ne aibă în pază.

Iar aceste cuvinte ajunseră la Isabel, de acolo la Brisbane, la Sydney, prin toată Australia, până la Fleet Street, pentru a răsuna în întreaga lume.

Pentru Mim, însă, important era că ajunseseră până la Sydney.

* * *

La adăpătoare, oamenii stăteau înghesuiți unul într-altul. Nimeni nu știa când era noapte, când zi, de cât timp dura tot calvarul, dar la un moment dat vântul se opri și, aproape imediat, începu ploaia.

După aceea, focurile fură ușor de controlat. Ieșiră cu toții din aspă și porniră împleticiți înapoi spre tabără.

Majoritatea nu aveau unde să se ducă – printre care, și Mim. Cabana arsese până-n temelii. Rulotele bucătăriilor erau carbonizate. Din atelierul de smalț mai rămăsese doar o ruină, dar joagărul cel mare, prin cine știe ce miracol, scăpase. William Pufăitorul părea în bună stare, însă

șinele se îndoiseră. Camioanele explodaseră, iar dintr-o semiremorcă mai exista doar scheletul.

Casa principală, prin alt miracol, rămăsese și ea intactă. Se așezară pe verandă, așteptând în tăcere numărătoarea.

Mim se duse la telefonul din casă și reuși să prindă legătura cu Gidgie.

— Barlow să întrebă ea cu teamă.

— Totu-i în regulă, iubito. Tocmai am vorbit cu ei. La Big Timbers ce se-aude?

— Știu că l-am pierdut pe Barney.

— Era ziua nunții lui, gemu Isabel. Cred că toată lumea de pe-aici știa. Am o scrisoare pentru el. E într-un plic roz. Mai e una și pentru Snowy.

Snowy.

În timp ce bărbații se întorceau în tabără, Cliff, Dave, Rocky, toți ceilalți, Mim îi numără. Ultimul fu Blaze.

Dar mai lipsea unul, nu numai Barney, și se observa imediat, căci nimeni la Big Timbers nu fusese atât de înalt și lat în umeri ca Snowy.

Blaze o văzu pe Mim privind în jur și o cuprinse pe după umeri cu un braț.

— S-a prăpădit, Mim, și printr-o ironie a sorţii, a murit în timp ce încerca să-l salveze pe omul care, probabil, a provocat incendiul. N-am de unde să știu, poate n-a fost vagabondul, poate să fi fost și un fumător neatent, un chibrit aruncat la întâmplare, prin pădurile australiene umblă destui

inconștienți, dar așa a murit Snowy.

— La Gidgie e o scrisoare pentru el, spuse Mim cu voce surdă.

— Da, știu. Ne-a spus despre ea în timp ce așteptam la Never Fail, înainte de schimbarea vântului. Zicea că în anunț scria: „Toți au râs când mi-am scos vioara, căci credeau că nu știu să cânt…” Cred că nimeni nu va râde, Mim.

— Nu, vor plânge.

Și Mim fu cea dintâi.

* * *

Spre seară, apăru și Bruce Barlow. Land Rover-ul său intră în ruinele taberei cu o viteză care nu lăsa nicio

îndoială cu privire la ceea ce urma să se întâmple.

Nu se uită nici la Mim, nici la altcineva. Se duse direct spre Blaze.

— Gata, Barlow, până aici! se răsti el.

— Aștept, Barlow, răspunse Blaze.

— Se pare că ai avut de suferit. Bun. Mă bucur. Măcar atâta consolare am, să văd că ai plătit pentru prostia ta crasă. Dar încă nu e de ajuns. S-au distrus case. Lăptăria. Vitele au ars de vii. Doi ofițeri de stat au murit.

— Și noi am pierdut doi oameni, Barlow.

— Îmi pare rău – pentru ei. Dar nu și pentru tine. De-asta am venit.

— Explică-te, îi ceru Blaze

posomorât.

— Să mă explic! mai ai tupeul să-mi ceri asta, când de la tine a pornit totul, de la afurisitele tale de focuri „preventive”!

— N-am făcut așa ceva! Perimetrele mele de foc au fost întotdeauna patrulate cu stricteț̦e. Poate că, dacă făceai și tu la fel, în loc să te bazezi pe verzituri ca să oprească focul… poate că…

Fața lui Blaze se înăspri.

— …dacă l-ai fi găzduit pe vagabond, în loc să-l lași singur în pădure, să aprindă focul…

— A, ajungem la vagabond acuma, da?

— Da. Nu-i mai poate cere nimeni

socoteală. Din păcate, odată cu el s-a dus și unul dintre oamenii mei. Snowy.

— Mare păcat.

Buza lui Bruce se răsfrânsese.

— Un incendiator mai puțin, ca să aprindă alt foc preventiv, să declanșeze altă calamitate. Ce-i cu tine, Barlow? Îți *place* să distrugi?

Blaze făcu un pas spre el.

— Te sfătuiesc să nu mai spui niciodată asta.

— Ba uite că o spun. Deci, îți plac distrugerile.

— Am să chem comisia forestieră, ca să descopere cauza.

— Pe pariu. O să am eu grijă de asta. Iar tu, între timp, ai să-ți aduni forțele, ca să te pregătești pentru

următoarea distrugere.

— *Nu spune asta,* repetă Blaze.

— Pe dracu'! ripostă Bruce.

Undeva, în cercul oamenilor din jur, un glas strigă:

— Eliberați ringul, ultima repriză!

Aceste cuvinte risipiră tensiunea. Bruce făcu un pas înapoi. Blaze se retrase și el.

— Voi aștepta concluziile comisiei, Barlow! mai strigă Bruce și se duse la mașină.

* * *

Membrii comisiei – și Bruce – apărură după-amiază. Blaze nu coborî cu ei în vale, pentru cercetări, dar

Bruce, da. Mai târziu – mult mai târziu, se părea, deși trecuse numai o oră – se întoarseră.

— Sunteți exonerat, domnule Barlow. Ne-am așteptat tot timpul. V-am mai văzut de multe ori zidurile de foc. Dacă nu se cerea special să investigăm, nici nu v-am mai fi deranjat.

— Niciun deranj, îi asigură Blaze. Ați găsit o cauză?

— Ar putea fi un foc de tabără aprins de vagabond, bietul om. Ar putea fi și un chibrit, sau un chiștoc de țigară.

— Iresponsabili cât cuprinde, repetă Blaze.

Comisia plecă, dar Bruce Barlow mai stătu câteva momente.

— E rândul tău să muți, Barlow, spuse el sec.

Blaze îl privi întrebător, iar Bruce se răsti:

— Nu face pe sfântul! Știi al naibii de bine că am fost prins pe picior greșit. Nu te preface că nu vezi. Eu, în locul tău, n-aș face-o.

— Asta-i o scuză, Barlow?

— E tot ce pot să-ți spun. Câştigi pentru prima oară, Big Timbers, vina e a taberei de țapinari. Foarte bine, domnule, hai – dă tonul.

Blaze își scoase pălăria, își trecu mâna prin ea, apoi şi-o puse pe ochi.

— Las-o baltă, ridică el din umeri.

— Nu face pe sfântul, spuse pentru a doua oară Bruce. Fii bărbat.

Adăugă, jignitor:

— Dacă poți.

— A, pot, ba bine că nu!

— Atunci, spune-mi ce vrei.

Oamenii se strânseseră iar în jur.

— Ești membru al juriului la festivalul din Gidgie, spuse Blaze.

— Și participant.

— Vreau să fiu și eu participant. La concursul de tăiat cu fierăstrăul. Nu m-am îmscris la timp, dar tu, ca membru în juriu, poți s-o rezolvi.

— O să se rezolve. La proba de Handicap, firește.

— Nu, la concursul liber. Bușteniі de cinșpe inci, cu o singură mână.

— Ești nebun! Ăla-i concursul meu, Barlow.

— Exact la ăla, Barlow, dădu din cap tăietorul de lemne.

Se răsuci pe călcâie, înainte ca Bruce să răspundă. Mai aruncă peste umăr doar atât:

— Ne vedem în arenă.

Capitolul 14

În aceeași seară, Mim plecă înapoi la Barlow’s. Nu mai avea nimic de făcut. Cabana ei arsese, puținele clădiri rămase erau pline până la refuz, iar hainele ei se aflau la Barlow’s – și Karri, bineînțeles.

Acesta era lucrul pe care și-l tot repeta Mim, în timp ce unul dintre oameni o ducea cu jeep-ul. Nu

îndrăznea să recunoască profunda dezamăgire pe care o simțise când Blaze nu insistase să rămână. Nici măcar nu i-o sugerase.

— O să ne lipsești, la Big Timbers, oftă Bill Price, la volan. Ne-ai fi fost de folos un timp, ca să punem totul la punct, domnișoară Mim.

— Toate lucrurile mele sunt la Barlow's. Și fratele meu e acolo. Bill, *poate* Big Timbers să-și revină?

— Întreabă-mă asta peste patru săptămâni. Până atunci, Blaze o să reconstruiască tabăra.

Trecură prin dreptul unui copac uriaș, încă fumegând. Purta ștampila oficială pentru tăiere, dar acum nimeni nu mai avea nevoie de el. Mim își

aminti de copacul pe care-l văzuse căzând, iar imaginea o duse cu gândul la concursul care se apropia.

— Bill, începu ea, întrecerea aceea liberă între Bruce și Blaze…

— Da?

— O fi înțelept ce-a făcut?

— Nu știu, domnișoară Mim. Barlow’s n-a fost învins niciodată, iar Blaze n-a concurat nici el niciodată. Dar pot să vă spun un lucru, n-o să fie niciun om de la Big Timbers care să nu parieze pe șefu’.

— Se vor pune și pariuri?

Bill zâmbi.

— Pe pariu! Singurul pariu sigur, o informă el.

* * *

În tabăra țapinarilor, Karri îi ieși lui Mim în întâmpinare, agitat:

— Cine-o să se ocupe de hainele lui Blaze? El n-o să aibă timp, și trebuie să fie îmbrăcat elegant.

— Despre ce vorbești? întrebă tăios Mim, temându-se ca evenimentele din ultima vreme să nu-l fi șocat.

— Despre concursul liber, cu o singură mână, la bușteni de cincisprezece inci. Fiecare concurent trebuie să poarte pantaloni și cizme albe.

— Poate că n-o să participe. Cred că a vorbit sub efectul unui impuls. Știe și el, ca toată lumea, că domnul Barlow

e invincibil.

Karri o privi cu groază.

— Cum să nu participe?! Altfel, nici n-ar fi spus. Blaze nu-i din ăia…

— Probabil, încercă Mim să-l calmeze, dar, Karri, nu-ți face prea mari speranțe. Vreau să spun…

Expresia oripilată reapăru pe chipul băiatului.

— Am impresia, Mim, că nu crezi c-o să câştige! o acuză el.

— Nu cred nimic, se răsti Mim enervată, decât că totul e o copilărie.

— Să tai cu fierăstrăul bușteni de cincisprezece inci?

— Să rezolvi așa conflictele!

— Ei bine, aici, sus, așa se face! declară Karri. Și cred că ar trebui să te

ocupi de hainele lui Blaze, așa cum face Caroline pentru domnul Barlow.

— Caroline?

— Da, i-a spălat și călcat pantalonii albi, cu o dungă ascuțită ca un tăiș de secure. Îți spun eu, Mim, sunt îngrijorat pentru Blaze.

Dar Mim nu era atât îngrijorată, cât intrigată. Când părăsise tabăra țapinarilor, Caroline fusese dezinteresată, distantă. Acum, călca la dungă pantalonii lui Bruce.

— Trebuie să fie curați și călcați în tot timpul festivalului, continuă Karri cu un aer de cunoscător.

— Cine ți-a spus toate astea?

— Am citit în catalog. Concurentul trebuie să poarte pantaloni și cizme

albe, și o vestă de o culoare aprobată de comisie. Domnul Barlow poartă verde, așa a spus Caroline. Într-un campionat ca ăsta, trebuie să taie trei bușteni. Bușteniii pot să fie doar spălați cu apă și nimic altceva. Și fiecare concurent trebuie să taie bușteniii care i se dau. N-are voie să-i schimbe.

Karri își privi sora.

— Vrei să continuu?

— Da, te rog, şopti ea.

— Bușteniii trebuie să fie tăiați în două. Chiar dacă se mai țin într-o așchie, nu merge. Nu pot să împingă lemnul cu piciorul sau mâna și nici să-i facă semne înainte de a începe. Pe ring, pe lângă juriu, mai au acces doar asistenții, iar dacă asistentul ghidează

un fierăstrău, concurentul e descalificat.

Făcu o pauză de respirație.

— N-am s-o fac.

— *Tu,* iubitule?

— Da. Blaze trebuie să aibă pe cineva, și știu c-o să mă ia pe mine.

— O, Karri!

Mim nu putea să mai asculte. Intră în casă.

* * *

A doua zi, Carol îi spuse că Bruce se dusese în oraș ca să supravegheze reglarea fierăstrăului.

— Ce prostie e toată povestea asta! izbucni impulsiv Mim.

Spre surprinderea ei, Caroline zâmbi.

— Nu-i așa? Dar bărbații sunt niște copii, iar femeile trebuie să-și dea seama de asta.

Arăta mai femeie decât o văzuse vreodată Mim. Părea *numai femeie.* Oare Bruce îi descoperise vreodată această înfățișare?

Întabără nu se mai vorbea decât despre concurs. Toată lumea punea pariuri. Prognozele erau notate pe o tablă neagră, în fața biroului.

— Pot să primesc mărunțișul pentru sâmbătă ca să-l pariez pe Blaze? o rugă Karri.

— Nici nu mă gândesc. Nu-mi place treaba asta. Și-n plus, vei avea

nevoie de bani pentru vată de zahăr, de la doamna aceea grasă.

Karri o privi pe Mim cu milă.

— N-ai decât să-ți iei *tu* vată de zahăr. Eu voi fi cu Blaze, în arenă.

— Nici n-am să mă duc acolo, declară sec Mim.

— Dar trebuie! Toată lumea se duce.

— Așa e, Mimosa.

Mașina lui Bruce Barlow tocmai oprise alături, silențios ca de obicei.

— Vorba lui Karri, toată lumea va fi acolo. Tabăra o să fie închisă.

— Pot sta aici, să am grijă de lucruri, răspunse ea cu încăpățânare.

Bruce își aprinse o țigară.

— Ce s-a întâmplat? o tachină el.

Nu suporți să-l vezi pe Țăndărică mâncând bătaie?

Din fericire, Karri se îndepărtase, ca întotdeauna când apărea Bruce.

Cam rigid, Mim spuse:

— Nu asta e, ci pur și simplu n-am bani de aruncat. Încă n-am trimis contribuția pe săptămâna asta pentru mătușa ta.

Bruce zâmbi ca în fața unui copil foarte naiv.

— Am vorbit cu mătușa Phyllis despre asta și a fost foarte amuzată.

— Amuzată?

— Și crezi că banii nu erau ai tăi, mlădițo?

— Ai mei? Vrei să spui că acele douăzeci de lire sterline mi-au fost date

intenționat?

— Exact asta vreau să spun. Și mai vreau să spun că mâine tabăra va fi într-adevăr închisă. N-am de gând să te las aici. Dacă vrei, n-ai decât să stai în mașină, la festival, fără să participi, dar să nu crezi nicio clipă că am să te las aici când noi toți vom fi acolo, la cheremul oricărui derbedeu în trecere.

Mim nu răspunse. Își aminti de vagabond, de ceea ce se întâmplase după aceea.

Bruce își aruncă țigara, o strivi sub picior și se întoarse să plece, iritat.

— Mergem cu toții! mai declară el.

* * *

Cei doi bărbați intrară în arenă. Bruce, în verde și alb imaculat, Blaze în alb și auriu.

Bruce era însoțit de unul dintre tăietorii lui; Blaze îl avea alături… ei bine, îl avea cu el pe Karri. Cel puțin, Karri părea să fie. Mim abia putea să-l distingă, printre lacrimi. De ce auriu? se întreba ea, prostește. Auriu ca Lâna-de-Aur? Auriu ca o mimoză?

— …competiția privată între Blaise Barlow și Bernard Barlow, intona crainicul.

Desigur, își aminti Mim, se numea Bernard, iar Karri îi putea spune Bern sau Blaze, și alesese numele de Blaze.

— Fierăstraiele trebuie să taie complet bușteniі în două, continua

glasul. La acest concurs, participanții trebuie să taie începând cât mai aproape posibil de capătul anterior al lemnului. Se poate folosi ulei înainte de a începe.

Karri făcu un pas înainte, cuun aer hotărât, unse fierăstrăul lui Blaze și se retrase.

— Concurenți vor tăia patru bușteni. Pe locuri… fiți gata… Start!

Aproape înainte ca Mim să se dezmeticească, începură. Bruce era deja la jumătatea primului lemn. Se mișca repede ca argintul-viu, ritmic, fără efort. Ajunse la al doilea înainte ca Blaze să-l fi tăiat pe primul pe trei sferturi.

Blaze nu tăia la fel de lin, ci mai

muncit, mai chinuit, ca o broască țestoasă pe lângă iepurele care era Bruce.

Dar, în chip ciudat, aproape insidios, nu numai că ținea pasul, dar și recupera, astfel încât, când Bruce ajunse la al treilea buștean, Blaze tocmai îl termina pe al doilea.

Tăcerea mormântală se risipea, oameni regăsindu-și graiul. Cele mai multe strigăte îl încurajau pe Barlow’s, căci pe el pariaseră, dar *sentimentele* erau pentru Blaze, în timp ce fierăstrăul lui Bruce ajunsese la jumătatea ultimului lemn, gonind spre finish.

Broasca țestoasă câştiga teren. Mai rămăsese doar o mică porțiune din

bușteanul lui Bruce, Blaze mai avea mult, dar se întâmpla ceva neașteptat. Broasta în trecea iepurele, alerga cu o iuțeală lipsită de efort care făcea fierăstrăul lui Bruce să pară aproape că stătea oprit în aer.

În clipa următoare, totul se sfârși. Blaze se oprise din tăiat. Stătea privindu-l pe Bruce cum termina.

Și atunci Mim o văzu, în același timp cu Karri, văzu așchia netăiată care încă mai ținea ultimul bușteau. Îl văzu pe băiețe, pășind înainte, îl văzu pe Blaze întorcând capul și privindu-l scurt, pătrunzător, autoritar. Apoi Bruce termină, tăind curat, fără a lăsa nicio așchie care să-i mai țină bușteanul.

Mulțimea se repezi înainte. Un moment domni agitația, apoi Bruce Barlow fu anunțat ca învingător – deși toți știau că Blaze câştigase, iar oamenii vociferau.

Cumva, Mim ajunse până lângă Blaze.

— Idiotule! strigă ea. Karri ți-a atras atenția, și uite ce-ai făcut!

— Da, asta, răspunse el – și se întoarse să strângă mâna întinsă a lui Bruce.

— Eu sunt învingătorul, dar tu ai învins, Barlow, îi zâmbi Bruce. Nu știu dacă ai făcut-o anume dar, pe toți sfinții, omule, e o idee!

— Trebuia să se termine la un moment dat, răspunse Blaze. N-o

puteam ține așa la nesfârșit. Era rândul meu să dau tonul și ăsta-i tonul pe care l-am dat: tu ești învingătorul, iar eu sunt omul care te-a învins pe tine. Dacă-ți convine, îmi convine și mie, colega.

— Îmi convine, *colega.*

Bruce îi strânse din nou mâna.

Cei doi se îmbulzeau prin mulțime, spre vestiar. Bruce îi ținea lui Blaze o mână pe umăr.

— Nu-mi vine să cred, spuse Mim.

— Poate că nici asta nu-ți vine să crezi.

Lângă ea apăruse Caroline. Sfioasă, îi întinse mâna.

Mim privi inelul cu diamant de pe degetul ei, apoi ridică ochii spre ea.

— Tu și Bruce…?

— Da. Ești surprinsă?

Pe fața Carolinei apăru o expresie neliniștită.

— Sau… necăjită?

— A, nu, nu…! Sunt doar extrem de bucuroasă, Caroline.

— A fost opera ta, spuse Caroline cam încurcată. După ceea ce mi-ai spus în seara aceea, m-am analizat mai bine. N-am mai alergat după Bruce, lăsându-l pe el să alerge după mine în schimb.

— Carol, am spus eu asta? N-am vorbit serios!

— Chiar dacă n-ai vorbit serios, mă bucur că mi-ai spus-o. Îl iubesc pe Bruce din prima zi când am venit aici. Ghinionul meu a fost că, înainte, l-au

mai „iubit” vreo duzină de fete, punându-l în gardă. Mă tot țineam după el, Mim, deși toată tabăra mă bârfea, pentru că iubirea nu cunoaște mândrie și… și… în tine, și încă dintr-o cauză.

— Da, Carol?

— Din cauza lui Bruce însuși. Știam că ținea *cu adevărat* la mine. Deși nu mi-a arătat-o niciodată, eu știam. Cred că o femeie știe întotdeauna lucrurile astea, în inima ei. Dar…

Zâmbi.

— …Aș fi putut continua la nesfârșit, dacă tu nu-mi spuneai că încercasem prea tare.

— Așa am spus? murmură Mim.

Era doar un murmur, pentru că

Mim privea prin mulțime spre o siluetă care părea să fi apărut dintr-un coșmar. Lydia nu putea fi acolo.

Dar Lydia *era* acolo. Se împingea printre oameni, apropiindu-se. Și, înainte ca Mim să poată interveni, îl apucă pe Karri de mână.

Capitolul 15

— Ei, în sfârşit am prins păsărica în laț, spuse tăios Lydia. Ceea ce n-au putut face poliția și presa pentru mine, ai făcut chiar tu. Te-ai dat de gol. Întotdeauna ai fost o proastă.

— Cum… vreau să zic…

Dar Mim își amintea ultima zi a incendiului, și cuvintele pe care le

rostise: *Acum închid!... Cu bine. Aici Mim Tarrant. Dumnezeu să ne aibă în pază.*

Isabel le transmisese la Brisbane. De acolo, ajunseseră întoarce colțurile lumii. Incendiile făceau întotdeauna senzație.

— A fost foarte emoționant, râse afectat Lydia. Știi că ai ajuns pe prima pagină a ziarelor? Dacă-mi amintesc bine, au scris: „ACUM ÎNCHID!

— DUMNEZEU SĂ NE AIBĂ ÎN PAZĂ”.

Cu voce îngroșată, Mim o întrebă:

— De ce-ai venit?

— A, nu după tine, Mimosa, nu-ți face griji, nu coseai chiar atât de bine. După puști am venit.

— După… după Karri? Nu se poate!

— Sunt aici, nu?

— Dar niciodată n-ai ținut la el, știi bine că nu!

— Foarte adevărat, iar acum cu atât mai puțin. Dar ceea ce ai omis tu, în entuziasmul tău frățesc, a fost faptul că trebuia să prezint obiectul întreținerii ori de câte ori câte un mandatar băgăreț își vâra nasul ca să vadă cum o mai duce țâncul.

— Vrei să spui că tatăl meu a stipulat asta?

— Da.

Fața Lydia era vânătă de furie.

— N-a fost tocmai prost, nu-i așa?

Își aprinse o țigară, punând-o în

portțigaretul ei lung.

— Ai perfectă dreptate, continuă ea, ghicind gândurile lui Mim, nu-mi doresc plăcerea companiei lui Karri. Dar cu banii aș avea ce să fac. Nu-s mulți, dar vin regulat. Vreau să mă extind, iar așa ceva ți-i înghite pe toți, până la ultima centimă. De-asta am vrenit aici, ca să te scap de povara acestui pușți odios, dar necesar.

— Nu-l iei nicăieri! Nu te las!

— A, nu mă lași? Te sfătuiesc să te mai gândești înainte de a face asemenea declarații pripite. Legea nu le privește deloc cu ochi buni. Un tutore fără casă!

— Am casă, răspunse Mim.

— Ai o slujbă și o locuință de

serviciu, dar niciun domiciliu propriu. Eu nu-s proastă ca tine, Mimosa, eu mă documentez! În al doilea rând, legea susține o stare financiară solidă. Eu am salonul, apartamentul… Tu n-ai decât o simplă leafă săptămânală. În al treilea rând, starea conjugală. Legea nu privește cu ochi buni o susținătoare legală nemăritată.

În timpul acestei tirade, Mim o zărise pe Caroline îndepărtându-se și, în clipa când Lydia menționă dorita stare civilă, o văzu aducându-l pe Blaze Barlow prin arenă. Blaze ajunse lângă ea tocmai la timp pentru a răspunde:

— Asta se poate aranja.

Lydia se răsuci spre el.

— Și dumneata, mă rog, cine ești?

A, acum îmi amintesc. Ai câştigat concursul, și pe urmă l-ai pierdut, făcând pe prostul.

Blaze se înclină.

— Și cu ce drept te amesteci? întrebă Lydia.

Netulburat, Blaze răspunse:

— Cu dreptul soțului celei mai apropiate rude a copilului.

Lydia îl privi cu gura căscată.

— Ești… ești căsătorit cu ea?

— Ne vom căsători, foarte curând.

Pentru prima oară în viața ei, Mim o văzu pe Lydia descumpănită.

— Legea privește cu bunăvoință un tutore bărbat, continuă calm Blaze.

Lydia își regăsi graiul. Se răsti cu venin:

— Nu te cred! Nu cred o vorbă! Nici măcar n-are inel de logodnă!

— Și ăsta ce-o fi? replică Blaze.

Scoase o cutiuță și, un moment, Mim crezu recunoscătoare că era inelul lui Carol, dat cu împrumut. Apoi văzu că nu avea diamant, ci un chihlimbar superb, în montură de perle, pe o bandă de aur ca Lâna-de-Aur – ca mimoza.

Lydia îl privi lung.

— În regulă, consimți ea după un timp, ai să te însori cu fata, dar până atunci…

— Despre asta vreau să vorbim, doamnă Tarrant.

— Vom vorbi, fii sigur. Vom mai vorbi despre asta, după căsătorie.

Faptul că fiica mea vitregă a furat inima unui bărbat nu-i dă dreptul să creadă că poate fura și alocația fratelui eu.

— N-am nicio nevoie de ea! interveni disperată Mim. Numai pe Karri îl vreau.

— Cine are puștiul, primește și banii – ce, nici atâta lucru nu poate să-ţi intre în mintea aia înceată?

Buzele lui Blaze se subțiaseră tăios, dar glasul îi rămase calm pi politicos, când spuse:

— În orice caz, doamnă Tarrant, vom vorbi despre asta *după căsătorie.*

Se întoarse spre Mim.

— Ia-l pe Karri de aici, te rog.

— Dar…

— *Fă ce spun eu.*

Glasul lui Blaze era ferm.

În timp ce se conforma, Mim o auzi pe Lydia râzând disprețuitor.

Se duseră în cortul cu ceai. Așa cum era de așteptat, Karri avea deplină încredere în Blaze.

— Blaze o să le rezolve pe toate. Blaze poate face orice. E minunat – el e regele, nu Barlow’s! Mim, Blaze e fratele meu mai mare!

— Of, Karri, taci odată! îl rugă ea.

Dar Karri nu putea să tacă, și nici să stea locului. Cânta. Juca în loc. Apoi, Mim sări în picioare și îl luă de mână, strâns.

Blaze Barlow intrase în cort. Veni spre ei, își scoase pălăria, cu grestul lui caracteristic, își trecu degetele prin

jurul borului, apoi şi-o puse din nou pe cap, trasă pe ochi.

— Ei bine, anunță el, a plecat.

— A plecat? repetă Mim.

— S-a întors la hanul unde stă, ca să-și ia bagajele. Trenul spre sud pleacă într-o jumătate de oră.

— Vrei să spui că… pleacă de-aici?

— Da.

— Și nu se mai întroarce?

— Nu.

— Adică… adică o va reprezenta avocatul ei?

— N-o va reprezenta nimeni, Mim. A renunțat la copilul nostru.

„Copilul nostru”. Numai Karri își dădu seama de importanța acestor cuvinte și începu să sară într-un picior.

Mim nu făcea decât să-l privească lung pe Blaze.

— Dar Lydia n-ar face niciodată asta.

— Uite că a făcut-o.

— Lydia n-ar renunța la o asemenea sumă de bani.

— I-a primit.

— *Ce?* exclamă ea.

— Nu-ncepe, Mimosa. Ce înseamnă câțiva băieți, acolo, pe lângă puietul nostru? Atâta costă, și-ți spun eu că, dacă tai copaci pentru traverse, pentru punți, pentru te miri ce, pe toți sfinții, crezi că nu-i pot tăia și pentru fiul meu.

— Dar plantația a ars, Blaze, ești ruinat…!

— Nu-s la fel de bogat ca Barlow’s, și nici nu voi fi vreodată, dar nici sărac nu sunt. Regiunea asta e sălbatică, dar generoasă. O să-mi dea înapoi tot ce mi-a luat.

— Tot nu-ți poți permite! protestă Mim.

— Așa cum ar putea regele, vrei să spui?

— Tu ești regele, interveni Karri, dar Blaze ridică o mână.

— N-are rost să plângi pentru asta, fetițo, o sfătui el pe Mim. Carol a ajuns prima.

— Nu pentru asta plângeam! bătu Mim din picior. Niciodată n-am plâns pentru asta!

— Atunci, de ce te-ai dus la el? De

ce-ai plecat de la Big Timbers?

— Trebuia să fug, spuse ea simplu.

— Și la casa de pe plajă de ce te-ai dus?

O pauză. O exprese tăioasă în ochii duri ca lemnul.

— De ce i-ai spălat hainele?

— Aș fi spălat orice haine care mucezeau, prostule, și m-am dus acolo pentru că vizitatorii lui Bruce o cunoșteau pe mama mea vitregă și mă temeam să nu-mi dea de urmă.

— Și nu puteai să-mi spui toate astea?

Karri întrebase și el același lucru, iar Mim dădu același răspuns:

— Tu ești prea cinstit.

Blaze își umplea pipa, cu mișcări

calme, metodice. Deodată, ochii lui calzi îi priviră pe ai ei.

— Nu-s întotdeauna atât de cinstit, Mim, o amenință el cu blândețe.

Mim îl privi deconcertată, apoi spuse cu voce răgușită:

— Inelul acela…

— E frumos, nu-i așa? Auriul e culoarea ta. Vrei să-l mai vezi?

— D-da…

Blaze scoase din nou inelul.

— N-ai vrea să-l încerci?

— Ba… ba da…

I se potrivea perfect. Soarele se reflecta în chihlimbar, cu luciri blânde.

Karri, nedeprins cu cele lumești, întrebă:

— Acum sunteți căsătoriți?

— Aproape, răspunse Blaze.

Coborî privirea spre Mim.

— Ei, cum rămâne?

— N-ai să primești prea mult, şopti ea. Nu avem nimic. A trebuit să plătești până și ca să ne ții aici, Blaze.

— Voi primi în schimb paradisul, răspunse el cu convingere.

— Cred că asta-nseamnă o familie fericită, îi întrerupse din nou Karri. Mereu ai vrut să stai în casa aia mare, nu-i așa, Blaze, iar acum poți să te muți.

Adăugă mândru:

— Vin și eu!

— Se poate, încuviință Blaze. Îmi placi, fiule, dar am să-ți spun ceva. Sora ta îmi place mult mai mult.

Aceste cuvinte ar fi trebuit să-l dezumfle pe Karri, dar avură efectul contrar: îl făcură să sară-n sus de bucurie.

Cât despre Mim... dintr-odată, se bucura că ajunsese acolo, într-o regiune fără pretenții, unde un bărbat putea sta într-un cort public, în văzul tuturor, sărutând o fată așa cum nimeni n-o mai sărutase în viața ei.

Karri se potolise. Zâmbea cu gura până la urechi, dar buzele îi tremurau. Oricum, nimeni nu și-ar fi putut forma o părere greșită, căci anunță prompt:

— Nu plâng, nici să nu vă gândiți. Mă șterg doar cu mâneca la ochi.

— Sfârșit